

343.14044

๗๖๕๗

๕.๖

การเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและรายบุคคลที่มีต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
ในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนดัดดรุณี
จังหวัดฉะเชิงเทรา

ปริญญานิพนธ์

ของ

กุลดา รัตนารักษ์

10 ส.ค. 2539

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกจิตวิทยาการแนะแนว
พฤศจิกายน 2537
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

195843

คณะกรรมการควบคุมและคณะกรรมการสอบได้พิจารณาปริญญานิพนธ์ฉบับนี้แล้ว
เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
วิชาเอกจิตวิทยาการแนะแนว ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการควบคุม

.....ประธาน
(รองศาสตราจารย์กมลรัตน์ กรีทอง)

.....กรรมการ
(อาจารย์ทัศนีย์ ทองภักดี)

คณะกรรมการสอบ

.....ประธาน
(รองศาสตราจารย์กมลรัตน์ กรีทอง)

.....กรรมการ
(อาจารย์ทัศนีย์ ทองภักดี)

.....กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(อาจารย์ทศพร มณีศรีขำ)

บัณฑิตวิทยาลัยอนุมัติให้รับปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกจิตวิทยาการแนะแนว ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

.....คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(ดร.ศิริยุภา พูลสุวรรณ)

วันที่ ๕๑ เดือน พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๖๗

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยความกรุณาอย่างยิ่งจากรองศาสตราจารย์
กมลรัตน์ กรีทอง ประธานกรรมการที่ปรึกษาและควบคุมปริญญานิพนธ์ อาจารย์ทัศนาก ทองภักดี
กรรมการที่ปรึกษานิพนธ์ และอาจารย์ทศพร มณีศรีขำ ที่ได้กรุณาให้คำปรึกษา ให้ข้อคิด
ข้อเสนอแนะ ตลอดจนปรับปรุง แก้ไขข้อบกพร่องในการทำปริญญานิพนธ์แก่ผู้วิจัย จึงขอกราบ
ขอบพระคุณอย่างสูงมา ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณอาจารย์ไพศาล อันประเสริฐ อาจารย์พรณพิศ วาณิชการ และ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. เมธิรินทร์ ภิญโญ ณ ที่กรุณารับเป็นผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาเครื่องมือที่ใช้ใน
การทำวิจัย

ขอขอบคุณผู้อำนวยการ ผู้ช่วยผู้อำนวยการ คณะครู - อาจารย์ และชอบใจนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนดัดดรุณี จังหวัดฉะเชิงเทรา ที่ได้ให้ความร่วมมือในการทำวิจัย
เป็นอย่างดี

ขอขอบคุณคุณเรตรี วัฒนอารมณ์ชัย คุณสมใจ วาริรัตน์ คุณวีรวรรณ มีสรรพวงศ์
และ ดร. วิไลพร วรจิตตานนท์ ที่กรุณาให้คำปรึกษา ช่วยเหลือ สนับสนุน และให้กำลังใจใน
การทำปริญญานิพนธ์จนสำเร็จ

ขออุทิศความดีงามและประโยชน์ทั้งหลายของงานวิจัยนี้จะบังเกิดต่อคุณอาจารย์ นักเรียน
และบุคคลทั่วไป แต่บิดา มารดา ผู้ล่วงลับไปแล้ว

กุลดา รัตนารักษ์

สารบัญ

บทที่		หน้า
1	บทนำ	1
	ภูมิหลัง.....	1
	ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	3
	สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า	3
	ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	3
	ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	4
	นิยามศัพท์เฉพาะ	5
2	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	8
	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษา.....	8
	การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม.....	16
	การให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล.....	22
	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	26
3	วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	40
	แหล่งข้อมูลและกลุ่มตัวอย่าง	40
	เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า	41
	การดำเนินการทดลอง	45
	วิธีดำเนินการทดลอง	46
	วิธีจัดการกระทำกับข้อมูล	47

4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่ศึกษาค้นคว้า	49
	สัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	49
	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	49
5	บทย่อ สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ	53
	บทย่อ	53
	ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	53
	สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า	53
	ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	53
	เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า	54
	การดำเนินการทดลอง	54
	การวิเคราะห์ข้อมูล	55
	สรุปผลการศึกษาค้นคว้า	55
	อภิปรายผล	56
	ข้อเสนอแนะ	59
	บรรณานุกรม	61
	ภาคผนวก	68
	ประวัติย่อของผู้วิจัย	123

บัญชีตาราง

ตาราง

หน้า

1	แสดงแบบแผนการทดลองแบบ Randomized Two Group Pretest - Posttest Design	46
2	เปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 1 ก่อนและหลังการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม	50
3	เปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 2 ก่อนและหลังการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล	51
4	เปรียบเทียบผลต่างของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 หลังจากได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและรายบุคคล ...	52
5	แสดงค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน	77
6	แสดงการวิเคราะห์คะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนของนักเรียนใน กลุ่มทดลองที่ 1 ก่อนและหลังการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม.....	78
7	แสดงการวิเคราะห์คะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนของนักเรียนใน กลุ่มทดลองที่ 2 ก่อนและหลังการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล.....	79
8	แสดงการวิเคราะห์ผลต่างของคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนของนักเรียน ในกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 หลังจากได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม และรายบุคคล.....	80

ภูมิหลัง

ปัจจุบันประเทศไทยเป็นประเทศกำลังพัฒนา ซึ่งการพัฒนาประเทศจะดำเนินไปได้ด้วยดีนั้น ย่อมขึ้นอยู่กับลักษณะของพลเมืองส่วนใหญ่ของประเทศเป็นสำคัญ ฉะนั้นการพัฒนาคุณภาพของประชากร จึงเป็นสิ่งจำเป็นในการพัฒนาประเทศ การศึกษามีส่วนสำคัญอย่างยิ่งต่อการพัฒนาคุณภาพของประชากร ดังพระบรมราโชวาทตอนหนึ่งของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช พระราชทานแก่ครูใหญ่ และนักเรียน ณ พระตำหนักจิตรลดารโหฐาน ความว่า "... การศึกษาเป็นเครื่องมือพัฒนาความรู้ ความคิด ความประพฤติ ทัศนคติ ค่านิยมและคุณธรรมของบุคคล เพื่อให้เป็นพลเมืองที่มีคุณภาพ และประสิทธิภาพ..." (กระทรวงศึกษาธิการ. 2535 : 1)

นอกจากนี้นักสังคมศาสตร์ต่างก็ตระหนักเป็นอย่างดีว่า แรงจูงใจเป็นพื้นฐานของบุคลิกภาพ ที่มีบทบาทสำคัญในการพัฒนาประเทศ โดยเฉพาะการพัฒนาทางด้านเศรษฐกิจและสังคมก็คือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (จิรยุทธ วิเชียรโชติ. 2516 : 42) และละม้ายมาศ ศรีทนต์ (ดวงเดือน พันธุมนาวิน และสุชสมร ประพัฒน์ทอง. 2523 : 24-25 ; อ้างอิงมาจากละม้ายมาศ ศรีทนต์. 2509) ให้ความเห็นว่าลักษณะใฝ่สัมฤทธิ์สูงนั้น ควรเป็นลักษณะสำคัญยิ่งในการพัฒนาคนไทย เพื่อนำไปสู่การพัฒนาประเทศทางด้านเศรษฐกิจ

ในด้านการเรียนการสอน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นองค์ประกอบหนึ่งที่จะส่งผลให้นักเรียน เรียนได้ดี ดังเช่นผลการวิจัยของบุญชม ศรีสะอาด (2524 : 180-182) พบว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เป็นตัวแปรหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กล่าวคือ นักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง จะตั้งใจเรียนและประสบความสำเร็จในการเรียน ตรงกันข้ามนักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ จะขาดความสนใจไม่ตั้งใจเรียน และประสบความสำเร็จในการเรียน ดังนั้น แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ จึงมีบทบาทและมีความสำคัญต่อพฤติกรรมการเรียนรู้และความสำเร็จของนักเรียน การพัฒนา แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์จึงเป็นวิธีการหนึ่งที่จะส่งเสริมให้นักเรียนมีสัมฤทธิ์ผลสูงขึ้น ซึ่งจะเป็น แนวทางในการพัฒนาตนเอง และสามารถทำประโยชน์แก่สังคมได้เต็มความสามารถ

จากประสบการณ์ที่ผู้วิจัยเป็นครูผู้สอนและครูที่ปรึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนดัดดรุณี จังหวัดฉะเชิงเทรา สังเกตเห็นว่าขณะที่มีการเรียนการสอน นักเรียนส่วนใหญ่ไม่กระตือรือร้นในการเรียน และจากการศึกษาผลการเรียนของนักเรียนกลุ่มนี้ขณะที่ศึกษาอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ปีการศึกษา 2536 ปรากฏว่านักเรียนจำนวน 289 คน มีนักเรียนร้อยละ 59.86 ที่ผลการเรียนเฉลี่ยต่ำกว่า 2.00 โดยแยกเป็นแผนการเรียน ดังนี้ แผนการเรียนวิทยาศาสตร์ คิดเป็นร้อยละ 56.25 แผนการเรียนศิลป์ภาษา คิดเป็นร้อยละ 65.49 ผู้วิจัยจึงทำการสำรวจปัญหาที่ทำให้นักเรียนมีผลการเรียนต่ำ โดยใช้แบบสอบถามปลายเปิด พบว่านักเรียนมีปัญหามากมายได้แก่ ปัญหาด้านครอบครัวร้อยละ 17.60 ปัญหาด้านเศรษฐกิจร้อยละ 14.00 ปัญหาด้านสภาพแวดล้อมในโรงเรียนร้อยละ 15.20 และพบว่ามีปัญหาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำถึงร้อยละ 53.20 ได้แก่ มีความท้อแท้ในการเรียน เบื่อหน่าย ไม่ตั้งใจเรียน ไม่กล้าซักถามเมื่อมีข้อสงสัย ไม่ส่งงานตามกำหนดเวลา ไม่นำอุปกรณ์การเรียนมาให้ครบ ไม่สนใจอ่านตำรา ไม่ค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมและไม่มีจุดมุ่งหมายในการเรียน ซึ่งสอดคล้องกับลักษณะพฤติกรรมของบุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำที่ปรากฏในงานวิจัยของ ดาร์นี วงษ์อยู่น้อย (2525 : 74) จากปัญหาดังกล่าวผู้วิจัยจึงเห็นว่า ควรส่งเสริมให้นักเรียนมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน เนื่องจากเมื่อนักเรียนมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์แล้วย่อมทุ่มเทในการเรียนให้ดียิ่งขึ้น (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. 2523 : 89-90) และจะส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนของนักเรียน ซึ่งสามารถกระทำได้หลายวิธี เช่น การให้คำปรึกษา การใช้ชุดแนะแนว ในที่นี้ผู้วิจัยสนใจการให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง เพราะเป็นวิธีการที่ช่วยให้นักเรียนสามารถใช้พลังปัญญาและความสามารถของตนในการตัดสินใจ ตกลงใจที่จะเลือกกระทำอย่างใดอย่างหนึ่งในวิถีทางที่เหมาะสมที่เขาปรารถนา และในที่สุดนักเรียนจะสามารถป้องกันปัญหา แก้ปัญหาและพัฒนาตนเองได้อย่างเหมาะสม (ผ่องพรรณ เกิดนิทัศน์. 2529 : 1) การให้คำปรึกษาตามทฤษฎีนี้สามารถให้คำปรึกษาได้ทั้งเป็นกลุ่มและรายบุคคล ซึ่งบรรยากาศในการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มนั้นมีการยอมรับซึ่งกันและกัน ทำให้เด็กกล้าแสดงความรู้สึกและความคิดเห็น (วัชรวิ ทรัพย์มี. 2518 : 41) เด็กได้ระบายความรู้สึก อารมณ์ ทัศนคติ และปัญหาที่เขาประสบอยู่ ทำให้แต่ละคนเข้าใจตนเอง มีโอกาสเรียนรู้ข้อมูลที่จำเป็นในการแก้ปัญหา (ราตรี พัฒนรังสรรค์. 2522 : 114) อีกทั้งพลังของกลุ่มยังสามารถเปลี่ยนแปลงความคิด ความรู้สึก และทำให้กิจกรรมที่ถูกเปลี่ยนแปลงไปนั้นคงอยู่อย่าง

ถาวร (Kelman. 1963 : 399-432) ส่วนการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลจะเน้นให้ผู้รับคำปรึกษาระบายอารมณ์ และความคับข้องใจออกมาโดยมีผู้ให้คำปรึกษาคอยช่วยเหลือให้เขารู้จักตนเองและสามารถช่วยตนเองได้ในที่สุด (อารยา จิยะจันทร์. 2535 : 2 ; อ้างอิงมาจาก Rogers and Wallen. 1946 : 5) ดังนั้นการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและรายบุคคลน่าจะมีส่วนในการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนให้กับนักเรียนได้

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนของนักเรียนก่อนและหลังการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม
2. เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนของนักเรียนก่อนและหลังการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล
3. เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนของนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและรายบุคคล

สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนสูงขึ้นหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม
2. นักเรียนมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนสูงขึ้นหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล
3. นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและรายบุคคลมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนแตกต่างกัน

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ผลของการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ต่ออาจารย์แนะแนว และบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับนักเรียนที่มีความรู้และประสบการณ์การให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลเป็นศูนย์กลาง ในการที่จะเลือกใช้การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและรายบุคคล เพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนให้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แผนการเรียน ภาษาอังกฤษ-ฝรั่งเศส แผนการเรียนภาษาอังกฤษ-ภาษาไทย-สังคมศึกษา และแผนการเรียน ภาษาอังกฤษ-อาชีพกลุ่มงานบริการ โรงเรียนดัดดรุณี จังหวัดฉะเชิงเทรา ปีการศึกษา 2537 ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 25 ลงมา และมีเชาวน์ปัญญาอยู่ในระดับ ปานกลาง จำนวน 27 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แผนการเรียน ภาษาอังกฤษ-ฝรั่งเศส แผนการเรียนภาษาอังกฤษ-ภาษาไทย-สังคมศึกษา และแผนการเรียน ภาษาอังกฤษ-อาชีพกลุ่มงานบริการ โรงเรียนดัดดรุณี จังหวัดฉะเชิงเทรา ปีการศึกษา 2537 ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 25 ลงมา และมีเชาวน์ปัญญาอยู่ในระดับ ปานกลาง จำนวน 14 คน ที่ได้มาจากการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) จากประชากร แล้วสุ่มแบบแบ่งชั้นอีกครั้งหนึ่งเป็นกลุ่มทดลอง 2 กลุ่ม ๆ ละ 7 คน โดยกลุ่มทดลองที่ 1 เป็นแผนการเรียนภาษาอังกฤษ-ฝรั่งเศส จำนวน 1 คน แผนการเรียนภาษาอังกฤษ-ภาษาไทย-สังคมศึกษา จำนวน 4 คน และแผนการเรียนภาษาอังกฤษ-อาชีพกลุ่มงานบริการ จำนวน 2 คน และกลุ่มทดลองที่ 2 เป็นแผนการเรียนภาษาอังกฤษ-ฝรั่งเศส จำนวน 2 คน แผนการเรียน ภาษาอังกฤษ-ภาษาไทย-สังคมศึกษา จำนวน 3 คน และแผนการเรียนภาษาอังกฤษ-อาชีพกลุ่มงานบริการ จำนวน 2 คน

ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ ได้แก่ วิธีพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน แบ่งออกเป็น
 - 2 วิธี ได้แก่
 - 1.1 การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม
 - 1.2 การให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล
2. ตัวแปรตาม ได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การให้คำปรึกษา หมายถึง กระบวนการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างผู้ให้คำปรึกษา และนักเรียนซึ่งเป็นผู้รับคำปรึกษา โดยเน้นทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลางซึ่งมีบรรยากาศแห่งการยอมรับซึ่งกันและกัน มีความเข้าใจ ไว้วางใจ อ่อนน้อมและเป็นกันเอง ผู้ให้คำปรึกษามีความจริงใจ มีการยอมรับนักเรียนโดยปราศจากเงื่อนไขใด ๆ เพื่อให้นักเรียน ได้ระบายความรู้สึกคับข้องใจ เกิดความเข้าใจและยอมรับตนเอง มองเห็นแนวทางในการ สร้างเสริมแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนได้ ในที่นี้ผู้วิจัยใช้การให้คำปรึกษาตามทฤษฎีทั้ง 2 วิธี คือ การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม และรายบุคคล ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1.1 การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม หมายถึง กระบวนการที่ผู้ให้คำปรึกษา ให้ความช่วยเหลือนักเรียนเป็นกลุ่ม ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนต่ำ เพื่อให้นักเรียนในกลุ่ม สสำรวจตนเองและสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับตนเอง สามารถตัดสินใจร่วมกันแก้ปัญหา และเรียนรู้ที่จะนำความคิด หรือประสบการณ์จากกลุ่มไปปฏิบัติ เพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ในการเรียนให้สูงขึ้น โดยมีผู้ให้คำปรึกษาเป็นผู้กระตุ้นให้สมาชิกแต่ละคนในกลุ่ม แสดงความคิด ความรู้สึกออกมาให้มากที่สุด ซึ่งการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มนี้แบ่งเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นเริ่มต้นการให้คำปรึกษา ขั้นนี้เริ่มจากการสร้างสัมพันธภาพที่ดีระหว่าง ผู้ให้คำปรึกษาและนักเรียนในกลุ่ม พร้อมทั้งชี้แจงวัตถุประสงค์เพื่อให้ นักเรียนเกิดความอบอุ่น ค่อนข้าง ไว้วางใจ และสามารถแสดงความรู้สึกออกมาอย่างเสรี โดยปราศจากความกดดันต่าง ๆ ผู้ให้คำปรึกษาต้องมีความจริงใจ ยอมรับโดยปราศจากเงื่อนไขใด ๆ มีความเข้าใจนักเรียน และรักษาความลับของนักเรียน ทำให้นักเรียนในกลุ่มรู้สึกว่าเป็นที่ยอมรับและมีความมั่นใจที่จะ เปิดเผยตนเองมากขึ้น

ขั้นที่ 2 ขั้นดำเนินการให้คำปรึกษา ขั้นนี้ผู้ให้คำปรึกษาเป็นผู้อำนวยความสะดวก ให้นักเรียนในกลุ่มได้แสดงออกมากที่สุด โดยใช้เทคนิคต่าง ๆ ได้แก่ การฟัง การเงี่ยบ การตั้งคำถาม การยอมรับ การสะท้อนความรู้สึก การทวนซ้ำ การให้ความมั่นใจ การตีความหมาย การทำให้กระจ่าง และการสรุปความ เพื่อให้นักเรียนทุกคนได้สำรวจตนเอง เข้าใจปัญหา และร่วมกันแก้ปัญหาของกันและกัน เพื่อสร้างเสริมแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน

ขั้นที่ 3 ขั้นยุติการให้คำปรึกษา ขั้นนี้ผู้ให้คำปรึกษาให้นักเรียนในกลุ่มสรุปปัญหาต่าง ๆ เพื่อให้เข้าใจปัญหาอย่างชัดเจน และรู้แนวทางพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน ส่วนผู้ให้คำปรึกษาสรุปเพิ่มเติม และนัดหมายนักเรียนในกลุ่มเพื่อพบกันครั้งต่อไป

วิธีนี้ใช้กับกลุ่มทดลองที่ 1

1.2 การให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล หมายถึง กระบวนการที่ผู้ให้คำปรึกษาให้ความช่วยเหลือเป็นรายบุคคลแก่นักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนต่ำ โดยเน้นให้นักเรียนระบายความรู้สึกและความคับข้องใจ เพื่อให้เข้าใจตนเองและมองเห็นแนวทางในการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนให้สูงขึ้น ซึ่งแบ่งเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นเริ่มต้นการให้คำปรึกษา ขั้นนี้เริ่มจากการสร้างสัมพันธภาพที่ดีระหว่างผู้ให้คำปรึกษา กับนักเรียนเป็นรายบุคคล เพื่อให้นักเรียนเกิดความคุ้นเคยไว้วางใจ และสามารถแสดงความรู้สึกออกมาได้อย่างเสรี โดยปราศจากความกดดัน ผู้ให้คำปรึกษาต้องมีความจริงใจ ยอมรับโดยปราศจากเงื่อนไขใด ๆ มีความเข้าใจนักเรียนและรักษาความลับของนักเรียน ทำให้นักเรียนในกลุ่มรู้สึกว่าเป็นที่ยอมรับ และมีความมั่นใจที่จะเปิดเผยตนเองมากขึ้น

ขั้นที่ 2 ขั้นดำเนินการให้คำปรึกษา ขั้นนี้ผู้ให้คำปรึกษาใช้เทคนิคต่าง ๆ ได้แก่ การฟังและการเงี่ยบ การยอมรับ การตั้งคำถาม การสะท้อนความรู้สึก การทวนซ้ำ การให้ความมั่นใจ การตีความหมาย การทำให้กระจ่างและการสรุปความ เทคนิคต่าง ๆ ที่ใช้ให้คำปรึกษานี้จะช่วยให้นักเรียนเข้าใจตนเองได้ดีขึ้น และสามารถพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนได้

ขั้นที่ 3 ขั้นยุติการให้คำปรึกษา ขั้นนี้ผู้ให้คำปรึกษาให้นักเรียนสรุปปัญหาต่าง ๆ และแนวทางแก้ปัญหา เพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนและผู้ให้คำปรึกษาสรุปเพิ่มเติม และนัดหมายนักเรียนในการพบกันครั้งต่อไป

วิธีนี้ใช้กับกลุ่มทดลองที่ 2

2. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน หมายถึง ลักษณะของนักเรียนที่ต้องการหรือมุ่งมั่นปรารถนาจะประสบความสำเร็จในการศึกษาเล่าเรียน โดยแสดงออกเป็นความรู้สึกและพฤติกรรม ในที่นี้ผู้วิจัยแบ่งแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนออกเป็น 3 ด้าน คือ ด้านความทะเยอทะยาน ด้านความกระตือรือร้น และด้านการวางแผนในการเรียน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

2.1 ความทะเยอทะยานในการเรียน ได้แก่ มุ่งมั่นปรารถนาในการทำ
ผลการเรียนดีขึ้น โดยตั้งใจเรียน ขยันทำการบ้าน และหมั่นค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมอยู่เสมอ

2.2 ความกระตือรือร้นในการเรียน ได้แก่ ไม่ท้อแท้ ไม่เบื่อหน่ายในการเรียน
โดยอ่านหนังสือล่วงหน้ามาก่อนเรียนบ่อยครั้ง ขณะเรียนสนใจซักถามเมื่อมีข้อสงสัยและตั้งใจทำงาน
อย่างจริงจัง เมื่อครูมอบหมาย

2.3 การวางแผนในการเรียน ได้แก่ ความรู้สึกชอบ พอใจ และอยากให้มี
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น โดยเตรียมอุปกรณ์การเรียนมาให้ครบก่อนเรียน จัดตารางเวลา
อ่านหนังสือขณะเรียนและก่อนสอบและมีการวางแผนเป้าหมายในการเรียน

3. เช้าวนปัญญาอยู่ในระดับปานกลาง หมายถึง ระดับความสามารถของนักเรียนที่ได้
จากแบบทดสอบ Standard Progressive Matrices ของ ราเวน (Raven. 1956)
ซึ่งมีค่าระหว่าง 90 - 109

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษา และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนดังนี้

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษา
 - 1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษา
 - 1.1.1 การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม
 - 1.1.2 การให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล
 - 1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษา
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
 - 2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
 - 2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษา

1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษา

ความหมายของการให้คำปรึกษา

กูด (วัชร ทรัพย์มี. 2533 : 3 ; อ้างอิงมาจาก Good. 1945) ได้ให้คำจำกัดความของ "การให้คำปรึกษา" (Counseling) ไว้ในพจนานุกรมการศึกษาของเขาว่า การให้คำปรึกษา คือ กระบวนการให้ความช่วยเหลือผู้รับบริการในปัญหาด้านการศึกษา อาชีพและส่วนตัว ซึ่งมี การเก็บและวิเคราะห์ข้อมูล ตลอดจนแสวงหาช่องทางในการแก้ปัญหา ซึ่งผู้ให้บริการปรึกษาเป็นผู้เชี่ยวชาญทางการให้ความช่วยเหลือและพยายามช่วยให้ผู้รับบริการสามารถตัดสินใจได้ด้วยตนเอง

ไควรี่ (วัชร ทรัพย์มี. 2533 : 6 ; อ้างอิงมาจาก Ivey. 1980 : 5) ได้ให้คำนิยามของการให้คำปรึกษาไว้ดังนี้ "การให้คำปรึกษาเป็นกระบวนการให้ความช่วยเหลือบุคคลปกติ ให้สามารถบรรลุวัตถุประสงค์หรือสามารถปฏิบัติตนได้อย่างมีประสิทธิภาพ"

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2529 : 1) กล่าวว่า การให้คำปรึกษาเป็นกระบวนการที่แสดงถึงมนุษย์สัมพันธ์ที่ละเอียดอ่อนระหว่างบุคคล โดยบุคคลหนึ่งทำหน้าที่ให้คำปรึกษาและอีกคนหนึ่งคือผู้มาขอรับคำปรึกษา ผู้ให้คำปรึกษา หมายถึงบุคคลที่ได้รับการศึกษา มีประสบการณ์ มีความรู้ความสามารถในทางการให้คำปรึกษาและทางจิตวิทยา สามารถให้ความช่วยเหลือและให้คำปรึกษาแก่ผู้มาขอรับคำปรึกษา เพื่อให้บุคคลที่มาขอรับคำปรึกษาเข้าใจปัญหาหรือเรื่องราวที่นำมาปรึกษา สามารถใช้พลังปัญญาและความสามารถของตนเองในการตัดสินใจ ตกลงใจที่จะเลือกกระทำอย่างใดอย่างหนึ่ง ในวิถีทางที่เหมาะสมที่เขาปรารถนาและในที่สุดบุคคลที่มาขอรับคำปรึกษาจะสามารถป้องกันปัญหา แก้ปัญหาและพัฒนาตนเองได้อย่างเหมาะสม

เจียรนัย ทรงชัยกุล (2533 : 730) กล่าวถึงการให้คำปรึกษาว่า เป็นกระบวนการช่วยเหลือซึ่งเกิดจากความสัมพันธ์ร่วมมือกันเป็นอย่างดีระหว่างผู้ให้และผู้รับคำปรึกษา โดยที่ผู้ให้คำปรึกษาจะให้ความช่วยเหลือแก่ผู้รับคำปรึกษา เพื่อให้เขาเข้าใจตนเองและสิ่งแวดล้อมได้ดีขึ้น มีทักษะในการตัดสินใจแก้ไขปัญหาและอุปสรรคได้อย่างมีประสิทธิภาพ สามารถพัฒนาตนเองได้อย่างเหมาะสมและดำเนินชีวิตด้วยความสุข

วัชร ทรัพย์มี (2533 : 5) กล่าวว่า การให้คำปรึกษาเป็นกระบวนการของสัมพันธภาพระหว่างผู้ให้คำปรึกษาซึ่งเป็นนักวิชาชีพที่ได้รับการฝึกอบรมกับผู้รับคำปรึกษา ซึ่งต้องการความช่วยเหลือเพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาเข้าใจตนเอง เข้าใจผู้อื่นและเข้าใจสิ่งแวดล้อมเพิ่มขึ้น ได้ปรับปรุงทักษะในการตัดสินใจและทักษะในการแก้ปัญหา และปรับปรุงความสามารถในการที่จะทำให้ตนเองพัฒนาขึ้น

จากความหมายของการให้คำปรึกษาดังกล่าวสรุปได้ว่า การให้คำปรึกษาเป็นกระบวนการของสัมพันธภาพระหว่างผู้ให้คำปรึกษาและผู้รับคำปรึกษา โดยผู้ให้คำปรึกษาได้ใช้เทคนิคและวิธีการต่าง ๆ เพื่อจะช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาสามารถเข้าใจตนเอง เข้าใจผู้อื่นได้ดีขึ้นและสามารถพัฒนาตนเองในด้านต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสม

วิธีการให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง

การให้คำปรึกษาวิธีนี้ยึดผู้รับคำปรึกษาเป็นศูนย์กลาง (Client Centered) ผู้เริ่มการให้คำปรึกษาคือ คาร์ล อาร์. รोजерส์ (Carl R. Rogers) ทฤษฎีของรอเจอร์สเน้นความจริงของชีวิตว่า ผู้รับคำปรึกษามีความสามารถอยู่ในตนเองที่จะเข้าใจองค์ประกอบของชีวิตอันเป็นสาเหตุที่ทำให้ตนเองไม่มีความสุข ผู้รับคำปรึกษามีความสามารถที่จะนำชีวิตและสามารถเปลี่ยนแปลงบุคลิกภาพของตนเอง การเปลี่ยนแปลงบุคลิกภาพจะเกิดขึ้นได้ถ้าผู้ให้คำปรึกษาเข้าใจและสามารถที่จะสร้างสัมพันธภาพในบรรยากาศที่อบอุ่น มีการยอมรับและเข้าใจปัญหาอย่างถูกต้อง ลักษณะของความสัมพันธภาพในการให้คำปรึกษาและท่าทีของผู้ให้คำปรึกษาที่เหมาะสม จะเป็นวิถีทางไปสู่การสร้างบรรยากาศที่อบอุ่นทางใจ

ปัญหาของผู้รับคำปรึกษาเกิดจากความไม่ประสานสอดคล้องกันระหว่างความคิดเกี่ยวกับตนเอง หรือมีภาพแห่งตนกับประสบการณ์ที่ได้รับมา ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องพยายามหาทางช่วยให้มีภาพแห่งตนกับประสบการณ์ของผู้รับคำปรึกษาผสมผสานให้เข้ากันได้ (พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา.

2525 : 93)

จุดมุ่งหมายของการให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง

วัชร ทรัพย์มี (2533 : 42-43) กล่าวว่าจุดมุ่งหมายของการให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง เน้นการจัดหรือลดความทุกข์ทางอารมณ์และความรู้สึกของผู้รับคำปรึกษา เพื่อจะได้ให้เหตุผลในการแก้ปัญหาหรือการตัดสินใจอย่างมีประสิทธิภาพต่อไป โดยผู้ให้คำปรึกษาจัดสภาพการณ์ของการให้คำปรึกษาที่อบอุ่นเป็นมิตร เต็มไปด้วยการยอมรับและเข้าใจ เปิดโอกาสให้ผู้รับคำปรึกษาได้ระบายอารมณ์ หรือความขัดแย้งในใจตนเองออกมา ซึ่งจะทำให้ผู้รับคำปรึกษาได้ผ่อนคลายจากการเก็บกดความรู้สึก เพื่อความตระหนักในสถานการณ์ที่เป็นปัญหาของตน ได้พิจารณาตนเองและสิ่งแวดล้อมอย่างตรงตามข้อเท็จจริง ในที่สุดก็สามารถดำเนินชีวิตได้อย่างเหมาะสมขึ้น และเป็นบุคคลที่มีประสิทธิภาพ

สรุปได้ว่าการให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลางมีจุดมุ่งหมายดังต่อไปนี้ (วัชร ทรัพย์มี.
2533 : 43)

1. เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษายอมรับความจริง พิจารณาตนเอง และสภาพแวดล้อมได้สอดคล้องกับข้อเท็จจริง ไม่บิดเบือน หรือเก็บกดประสบการณ์ของตน ปราศจากความรู้สึกว่าการได้รับการคุกคามด้านจิตใจ ไม่ใช้กลวิธีป้องกันจิตใจตนเองเน้นการแก้ปัญหา
2. เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาเปิดรับประสบการณ์ โดยพิจารณาสิ่งต่าง ๆ อย่างกว้างขวาง ในหลายแง่หลายมุม ในชีวิตจะมีประสบการณ์ใหม่ ๆ ผ่านเข้ามาเสมอ ดังนั้นบุคคลควรยืดหยุ่นเปิดรับประสบการณ์
3. เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษามีความเชื่อมั่นในตนเองเพิ่มขึ้น ลดความรู้สึกหดหู่ ท้อถอย มีกำลังใจต่อสู้ชีวิตใหม่และพร้อมที่จะเลือกดำเนินการกับชีวิตของตนเอง
4. เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาารู้สึกว่าตนเองมีคุณค่าเพิ่มขึ้น และพยายามพัฒนาตนเอง
5. เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาสามารถปฏิบัติการกิจในชีวิตได้อย่างมีประสิทธิภาพทั้งด้านส่วนตัว การเรียนและการทำงาน

เทคนิคสำคัญในการให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง

เทคนิคการให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลางนั้น รอเจอร์ส (Patterson. 1966 : 420 : citing Rogers. 1951) เน้นที่ปรัชญาและทัศนคติของผู้ให้คำปรึกษา ซึ่งจะแสดงให้เห็นประสิทธิภาพในการสร้างสัมพันธภาพมากกว่าเทคนิคที่ใช้ เทคนิคทั้งหลายเป็นแต่เพียงสิ่งที่แสดงความรู้สึก ความปรารถนาและการสื่อสารเพื่อการยอมรับ เคารพและเข้าใจในกรอบแห่งการรับรู้ของผู้รับคำปรึกษา เทคนิคสำคัญที่นำมาใช้มีหลายเทคนิค ซึ่งมีผู้กล่าวไว้ต่าง ๆ ดังนี้

คมเพชร ฉัตรสุณกุล (2529 : 101 - 102) กล่าวถึงเทคนิคการสร้างสัมพันธภาพ (Establishing Rapport) ไว้ว่าเป็นการช่วยให้การให้คำปรึกษาดำเนินไปสู่จุดมุ่งหมายอย่างประสบความสำเร็จ แต่จะต้องทำด้วยความระมัดระวังเพราะเป็นเทคนิคที่มีความละเอียดอ่อนมาก การจะมีความสัมพันธ์ที่ดีกับคนอื่นนั้น โดยทั่วไปหลักการที่ควรทราบคือ เราควรทราบภูมิหลังเกี่ยวกับตัวเขาบ้าง จะช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาสามารถพูดได้มาก

พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา (2525 : 15 -21) ได้กล่าวถึงเทคนิคที่นำมาใช้ในการให้คำปรึกษาไว้ดังนี้

1. การตั้งคำถาม (Questioning) โดยมากผู้ให้คำปรึกษาจะใช้คำถามปลายเปิดเพื่อให้มีข้อมูลในด้านต่าง ๆ เพิ่มเติม เช่น ภูมิหลัง ความสนใจ จุดดี จุดอ่อนของผู้รับคำปรึกษา เพื่อที่จะช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาได้มีโอกาสเข้าใจถึงปัญหาและตัวผู้รับคำปรึกษาได้ดียิ่งขึ้น

2. การฟัง (Listening) เป็นศิลปะที่ต้องอาศัยความอดทนและต้องใช้สมาธิ เพราะในขณะที่ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องทำความเข้าใจถึงความรู้สึกและร่วมรับอารมณ์ของผู้รับคำปรึกษา พร้อมทั้งแสดงความเอาใจใส่ (Attending) ต่อผู้รับคำปรึกษา ซึ่งอาจแสดงออกได้โดยการสบตาหรือพยักหน้าเล็กน้อย

3. การให้ความมั่นใจ (Assurance) เป็นการแสดงออกของผู้ให้คำปรึกษา เพื่อเป็นการให้ความมั่นใจแก่ผู้รับคำปรึกษา

นันทิกา แยมสรวล (2523 : 36) กล่าวถึงเทคนิคการยอมรับ (Acceptance) ไว้ว่า ผู้ให้คำปรึกษาเป็นเพียงผู้รับฟังเรื่องราวที่ผู้รับคำปรึกษาเล่าให้ฟังเท่านั้น ไม่แสดงความในใจ ความคิดเห็นหรือปฏิกิริยาใด ๆ ของเขาออกไป การยอมรับ การแสดงออกด้วยการพยักหน้าและพูดว่า "อ้อ อือ" (Uh-huh) บางทีก็ใช้คำพูดที่เป็นวลี เช่น "ใช่" "ไม่เป็นไร" "ฉันเข้าใจ" เป็นต้น

เจียรนัย ทรงชัยกุล (2533 : 765) ได้กล่าวถึงเทคนิคที่นำมาใช้ในการให้คำปรึกษาไว้ดังนี้

1. การเงียบ (Silence) ในหลาย ๆ ช่วงของการให้คำปรึกษา การเงียบเป็นสิ่งจำเป็น เพราะผู้รับคำปรึกษาอาจต้องการความเงียบเพื่อรวบรวมเรื่องราวและความรู้สึกนึกคิดของเขาเองอย่างต่อเนื่องก่อนที่จะบรรยายหรือระบายเรื่องราวและความรู้สึกให้ผู้รับคำปรึกษาได้รับรู้

2. การสะท้อนความรู้สึก (Reflection of Feeling) เป็นการช่วยเหลือให้ผู้รับคำปรึกษาได้เผชิญกับความรู้สึกของเขาออกมาโดยปราศจากความวิตกกังวล ดังนั้น ผู้ให้คำปรึกษาจะทำหน้าที่คล้ายกระจกเงา นำเอาคำพูดที่ผู้รับคำปรึกษากล่าวออกมาพร้อมกับความรู้สึกที่แฝงมาในมาตีความและจัดคำพูดใหม่ เพื่อช่วยให้ผู้ให้คำปรึกษามีความเข้าใจความรู้สึกของตนเองได้อย่างกระจ่างยิ่งขึ้น สามารถพิจารณาปัญหาได้อย่างถูกต้องมากขึ้น

3. การทำให้กระจ่าง (Clarifying) การทำให้กระจ่างเป็นการทำให้เกิดความชัดเจนในเนื้อหาสาระที่ผู้รับคำปรึกษาพูดออกมา โดยที่ผู้ให้คำปรึกษาอธิบายสรุปสาระสำคัญในสิ่งที่เขาคิดว่าผู้รับคำปรึกษาพยายามที่จะส่งสารมาถึง ทั้งนี้โดยไม่เปลี่ยนแปลงเนื้อหาสำคัญที่ผู้รับคำปรึกษาได้กล่าวไว้

พัชรวิทย์ กำเนิดเพชร (2533 : 7) กล่าวถึงเทคนิคที่สำคัญคือ

1. การทวนซ้ำ (Paraphrase) คือ การที่ผู้ให้คำปรึกษาใช้ถ้อยคำของผู้รับคำปรึกษาตามความหมายเดิม เพื่อช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาได้เข้าใจเรื่องราวและปัญหาของตน ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องจับใจความตามเนื้อหาที่พูด และความรู้สึกของผู้รับคำปรึกษาให้ได้ แล้วพูดใหม่ด้วยคำพูดของผู้ให้คำปรึกษาเองที่มีใจความคล้ายคลึงกับที่ผู้รับคำปรึกษาพูด

2. การสรุปความ (Summarization) เป็นการรวบรวมเรื่องราวต่าง ๆ ที่ได้พูดคุยก่อนแล้ว โดยสรุปความให้ครอบคลุมเนื้อหาและความรู้สึกต่าง ๆ ที่พูดคุยก่อนมา การสรุปความจะทำให้ผู้รับคำปรึกษาเข้าใจปัญหาของตนเด่นชัดขึ้น

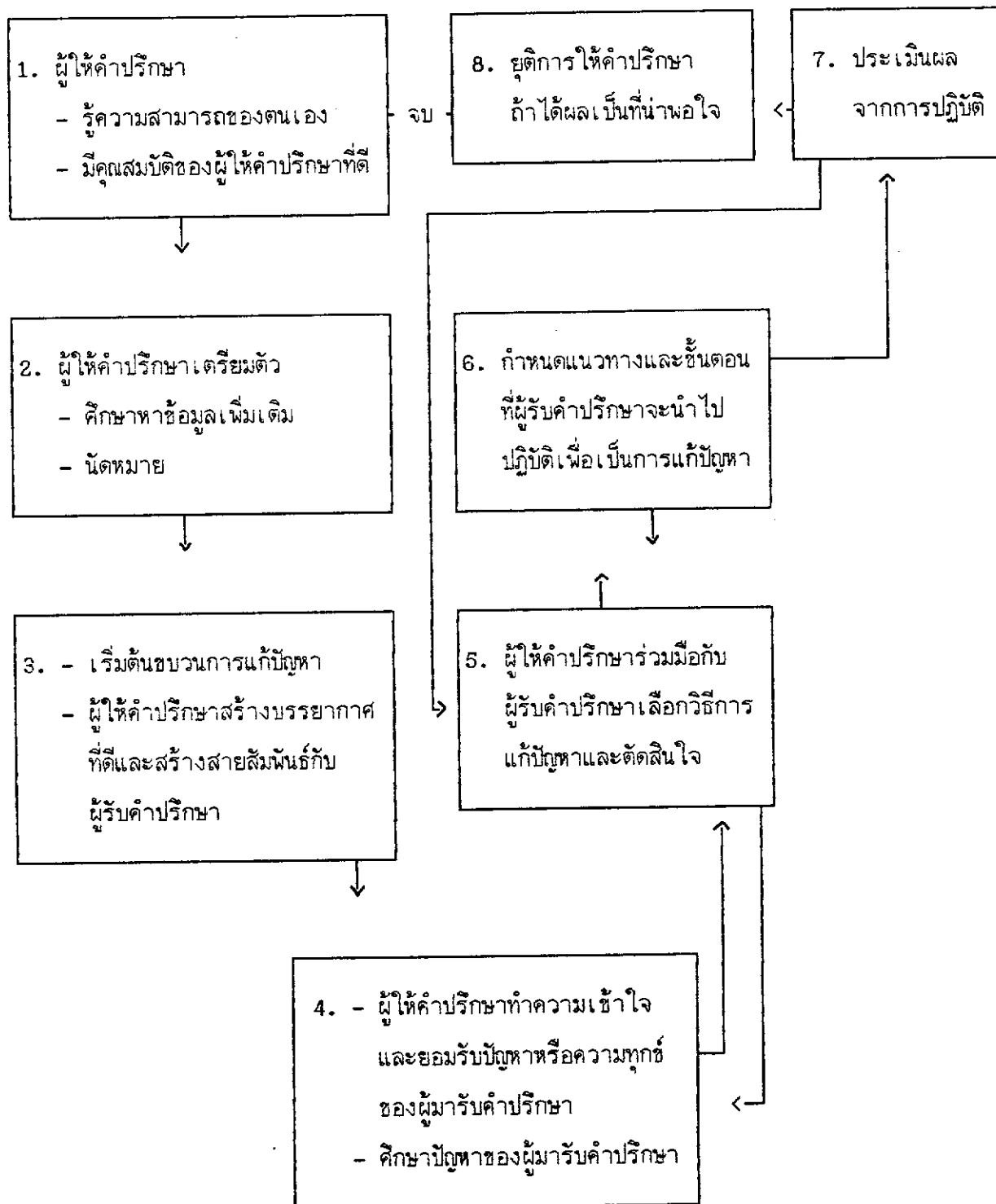
จากเอกสารดังกล่าวข้างต้น ได้กล่าวถึงเทคนิคสำคัญในทฤษฎีนี้มีทั้งหมด 10 เทคนิค ได้แก่ การสร้างสัมพันธภาพ การตั้งคำถาม การฟัง การให้ความมั่นใจ การยอมรับ การเจียบ การสะท้อนความรู้สึก การทำให้กระจ่าง การทวนซ้ำและการสรุปความ

ขั้นตอนในการให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง

รอเจอร์ส และวอลเลน (อารยา จิยะจันทร์. 2535 : 16 ; อ้างอิงมาจาก Rogers and Wallen. 1946 : 5) กล่าวว่า กระบวนการให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง มี 5 ขั้น ดังนี้

1. ผู้รับคำปรึกษาขอความช่วยเหลือจากผู้ให้คำปรึกษา
2. ผู้รับคำปรึกษาระบายความรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับอารมณ์ของตนเองอย่างเสรี
3. ผู้รับคำปรึกษาเกิดความเข้าใจและมองเห็นปัญหาของตนเองอย่างทะลุปรุโปร่ง
4. ผู้รับคำปรึกษาวางแนวทางปฏิบัติเพื่อแก้ปัญหา
5. ผู้รับคำปรึกษาเป็นผู้ยุติการติดต่อเอง

สุธีรพันธุ์ กรลักษณ์ (ฉกา บุญเรือง. 2528 : 153 ; อ้างอิงมาจาก สุธีรพันธุ์ กรลักษณ์. 2523 : 94) เสนอขั้นตอนการให้คำปรึกษาดังนี้

สำหรับการศึกษาค้างนี้ ผู้วิจัยได้สรุปขั้นตอนในการให้คำปรึกษาดังนี้

1. ขั้นเริ่มต้นให้คำปรึกษา ขั้นนี้ผู้ให้คำปรึกษาจะสร้างสัมพันธภาพกับผู้รับคำปรึกษาและชี้แจงจุดมุ่งหมาย ตลอดจนวิธีการให้คำปรึกษา
2. ขั้นตอนการให้คำปรึกษา ขั้นนี้ผู้ให้คำปรึกษาจะพยายามใช้เทคนิคต่าง ๆ เช่น การเงี่ยบการฟัง การตั้งคำถาม การยอมรับ การสะท้อนความรู้สึก การทวนซ้ำ การตีความหมาย การทำให้กระจ่าง และการสรุปความ โดยมีจุดประสงค์เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาเข้าใจตนเอง ยอมรับตนเอง ลดกลวิธานป้องกันตนเอง และมองเห็นแนวทางในการปรับปรุงและพัฒนาตนเองให้เป็นบุคคลที่มีประสิทธิภาพ
3. ขั้นตอนการให้คำปรึกษา เป็นขั้นที่ผู้รับคำปรึกษาสามารถตัดสินใจเลือกแนวทางที่จะปรับปรุงและพัฒนาตนเองให้เป็นบุคคลที่มีประสิทธิภาพ

คุณลักษณะของผู้ให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง

ผู้ให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง ควรมีลักษณะดังนี้ (อารยา จิยะจันทร์.

2535 : 19 ; อ้างอิงมาจาก Patterson. 1966 : 421-422)

1. การยอมรับ ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องยอมรับว่า ผู้รับคำปรึกษาเป็นบุคคลหนึ่งซึ่งมีความขัดแย้งและไม่มั่นคง ผู้ให้คำปรึกษาต้องรู้จักจุดเด่น จุดอ่อนของเขา ยอมรับว่าเขาเป็นบุคคลที่มีค่า มีทำที่ให้ความเป็นมิตรกับเขา ไม่มีการประเมิหรือตัดสินการกระทำของเขาทั้งในแง่บวกและแง่ลบ ซึ่งการยอมรับนี้คือ การที่ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องแสดงให้เห็นว่า ยอมรับผู้รับคำปรึกษาโดยไม่มีเงื่อนไขใด ๆ ทั้งสิ้น
2. มีความสอดคล้องกันของความรู้สึกและการกระทำ ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องมีคุณลักษณะที่สอดคล้องกันของความรู้สึก และการแสดงออก ทั้งทางคำพูดและการกระทำในการสร้างสัมพันธภาพเพื่อให้คำปรึกษา และมีความสม่ำเสมอ จะต้องรู้จักตนเองและจะต้องยอมรับความรู้สึกของตนเองได้ก่อน และมีความตั้งใจจริงที่จะแสดงออกถึงความรู้สึกและทัศนคติของตนได้อย่างเหมาะสม และเป็นการแสดงออกด้วยความจริงใจ

3. มีความเข้าใจ ความเข้าใจของผู้ให้คำปรึกษาจะต้องปรากฏในลักษณะของ ความสามารถร่วมรู้ความรู้สึกและเข้าใจโลกส่วนตัวของผู้รับคำปรึกษาอย่างถูกต้อง ความเข้าใจ ในลักษณะนี้จะช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาสามารถสำรวจและเข้าใจความรู้สึกของตนเองได้อย่างอิสระ และลึกซึ้ง เพื่อจะพัฒนาตนเองได้

4. ความสามารถสื่อสารลักษณะที่สำคัญของตนเองสู่ผู้รับคำปรึกษา การยอมรับ ความสอดคล้องระหว่างความรู้กับการแสดงออก และความเข้าใจ ผู้รับคำปรึกษาจึงควรแสดงออก อย่างเป็นธรรมชาติ ซึ่งการแสดงออกอาจทำได้หลาย ๆ ทาง ทั้งการใช้คำพูดและท่าทาง

5. การสร้างสัมพันธภาพ ถ้าผู้ให้คำปรึกษาสามารถสื่อสารคุณลักษณะส่วนตัวต่อผู้รับ คำปรึกษาได้แล้ว สัมพันธภาพในการให้คำปรึกษาจะพัฒนาขึ้น ซึ่งจะทำให้ผู้รับคำปรึกษารู้สึกปลอดภัย มั่นใจ และรู้สึกเป็นอิสระจากภาวะคุกคามต่าง ๆ รู้สึกว่าได้รับการสนับสนุนให้แสดงออก ทำให้ ผู้รับคำปรึกษารู้สึกว่าได้รับประสบการณ์ที่ดีจากการแสดงออกของผู้ให้คำปรึกษา ทำให้เกิดการ เปลี่ยนแปลงในทางสร้างสรรค์ขึ้น

จากเอกสารดังกล่าวมาแล้ว สรุปได้ว่า การให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลางนั้น หลักการและเทคนิคของการให้คำปรึกษา เน้นการจัดหรือลดความทุกข์ทางอารมณ์และความรู้สึก ของผู้รับคำปรึกษา โดยที่ผู้ให้คำปรึกษาต้องสร้างสัมพันธภาพที่ดีให้เกิดกับผู้รับคำปรึกษาให้มีอิสระ ในการระบายความรู้สึก ความคับข้องใจหรือความขัดแย้งในใจตนเอง อันจะนำไปสู่การพิจารณา ตนเองและสิ่งแวดล้อมอย่างถูกต้องตามที่เป็นจริง ซึ่งจะช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาสามารถเปลี่ยนแปลง ตนเองในทางที่ดีขึ้นได้

1.1.1 การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม

ความหมายของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม

เซอร์ทเชอร์ และสโตน (ดาร์นี วงษ์น้อย. 2525 : 15 ; อ้างอิง มาจาก Shertzer and Stone. 1968 : 488-449) ได้ให้ความหมายของการให้คำปรึกษา เป็นกลุ่มว่าหมายถึง การที่บุคคลมีความต้องการตรงกันที่จะปรับปรุงตนเอง ในด้านใดด้านหนึ่ง หรือ ต้องการที่จะแก้ปัญหาใดปัญหาหนึ่งร่วมกัน มาปรึกษาหารือกันเป็นกลุ่ม โดยมีผู้ให้คำปรึกษาร่วมอยู่ด้วย เน้นกลุ่มเป็นศูนย์กลาง สมาชิกในกลุ่มจะมีโอกาสแสดงออกเกี่ยวกับความรู้สึกและความคิดเห็น ของตนเอง กล้าที่จะเผชิญปัญหา ได้ใช้ความคิดในการแก้ปัญหาหรือปรับปรุงตนเอง ทั้งได้รับฟัง ความรู้สึก ความคิดเห็นของผู้อื่นและตระหนักว่าผู้อื่นก็มีปัญหาเช่นเดียวกับตน อีกทั้งการให้

คำปรึกษาเป็นกลุ่มจะทำให้สมาชิกแต่ละคนเกิดความภาคภูมิใจว่าตนสามารถให้ข้อคิดเห็น
อันเป็นประโยชน์แก่กลุ่มได้

โอลเซน (สุทิวร ปุกเกตุ. 2529 : 19 ; อ้างอิงมาจาก Ohlsen. 1970 : 10-11)
ให้ความหมายว่า การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มคือ การให้ความช่วยเหลือบุคคลที่ปกติ ให้ยอมรับปัญหา
ต่าง ๆ ของตนเองและพยายามแก้ไขปัญหานั้นก่อนที่จะกลายเป็นปัญหารุนแรง โดยอาศัย
กระบวนการกลุ่มและการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มยังจะช่วยให้ผู้มีปัญหาสามารถเรียนรู้ที่จะนำความคิด
หรือประสบการณ์ที่ได้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันอีกด้วย

วิชรี ถูวะคำ (2523 : 52) ได้ให้ความหมายของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มว่าหมายถึง
การที่ผู้แนะแนวให้ความช่วยเหลือผู้รับคำปรึกษารั้งละมากกว่า 1 คน มุ่งที่จะช่วยให้สำรวจและ
ประเมินตนเอง นำตนเองได้ สามารถดำรงชีวิตที่รับผิดชอบต่อตนเองและสังคมได้ พร้อมทั้งสามารถ
นำสิ่งที่เรียนรู้ไปสู่การปฏิบัติเกิดการเปลี่ยนแปลงทางพฤติกรรม

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2529 : 180) ได้กล่าวถึงความหมายของการให้คำปรึกษา
เป็นกลุ่มว่า เป็นกระบวนการของกลุ่มบุคคลที่มีปัญหา หรือมีความต้องการคล้าย ๆ กันมาปรึกษาหารือ
ร่วมกัน โดยมีผู้ให้คำปรึกษาซึ่งมีความสามารถและประสบการณ์ทางการให้คำปรึกษา คอยให้
ความช่วยเหลือหรือร่วมให้คำปรึกษา

วิชรี ทรัพย์มี (2533 : 271-272) กล่าวว่า การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มเป็นกระบวนการ
ที่บุคคลซึ่งมีความต้องการตรงกันที่จะปรับปรุงตนเองในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง หรือต้องการจะแก้ปัญหาใด
ปัญหาหนึ่งร่วมกัน มาปรึกษาหารือซึ่งกันและกันเป็นกลุ่ม โดยมีผู้ให้คำปรึกษาร่วมอยู่ด้วย สมาชิกในกลุ่ม
จะได้มีโอกาสแสดงออกเกี่ยวกับความรู้สึกและความคิดเห็นของแต่ละคน เป็นการได้สำรวจตนเอง
ได้ฝึกการยอมรับตนเองกล้าที่จะเผชิญปัญหา และได้รับความคิดในการที่จะแก้ปัญหาหรือปรับปรุงตนเอง

จากความหมายของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มดังที่ได้กล่าวมาแล้ว สรุปได้ว่า การให้
คำปรึกษาเป็นกลุ่มเป็นกระบวนการช่วยเหลือบุคคลให้พัฒนาความเข้าใจตนเอง เพิ่มขีดความสามารถ
ของตนในบรรยากาศแห่งการยอมรับ อบอุ่นและเป็นกันเอง โดยเปิดโอกาสให้สมาชิกในกลุ่ม
ได้ระบายความรู้สึก ความคิดเห็น และแลกเปลี่ยนประสบการณ์ซึ่งกันและกัน อันจะเป็นแนวทางให้
สมาชิกเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของตนเองได้

จุดมุ่งหมายของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม

เซอร์ทเซอร์ และสโตน (คาร์ณี วงษ์อยู่น้อย. 2525 : .16 ; อ้างอิงมาจาก Shertzer and Stone. 1971 : 211) กล่าวว่า จุดมุ่งหมายสำคัญของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม เพื่อช่วยให้สมาชิกปฏิบัติหน้าที่ของตนอย่างได้ผล และประสบผลสำเร็จในวิถีชีวิตของตนอย่างน่าพอใจ นอกจากนี้ยังมุ่งหมายให้บุคคลมีโอกาสรู้จักความต้องการของตน ได้ทดลองวิธีการที่จะนำตนไปสู่ความพอใจ และในขณะที่เข้ากลุ่มสมาชิกจะได้เรียนรู้และรับผิดชอบในการกระทำเพื่อสนองความต้องการของตน

โอลเซน (สุทิพร ปุกเกตุ. 2529 : 20 ; อ้างอิงมาจาก Ohlsen. 1970 : 31) ได้กล่าวว่า การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มมีจุดมุ่งหมายให้บุคคลรู้จักแก้ไขปัญหที่เกิดขึ้น เป็นการป้องกันไม่ให้เกิดเหตุการณ์ร้ายแรงขึ้น ประสบการณ์ที่ได้จากกลุ่มจะทำให้เกิดความรู้และช่วยพัฒนาตนเองในด้านต่าง ๆ คือ อารมณ์ สังคมและสติปัญญา

วัชรวิ ฐะคำ (2523 : 52) ได้เน้นจุดมุ่งหมายของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มว่า มุ่งที่จะช่วยคนดังต่อไปนี้คือ

1. ให้สำรวจและประเมินตนเอง เป็นการเรียนรู้เกี่ยวกับตนเองให้มากที่สุด
2. ให้สามารถตัดสินใจได้ด้วยตนเอง และนำตนเองได้ สามารถเจริญและดำรงชีวิตที่รับผิดชอบต่อตนเองและสังคมได้
3. ให้สามารถนำสิ่งที่เรียนรู้ไปสู่การปฏิบัติ เกิดการเปลี่ยนแปลงทางพฤติกรรม ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2529 : 180) กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม ดังนี้
 1. เพื่อช่วยให้สมาชิกแต่ละคนในกลุ่มรู้จักและเข้าใจตนเอง
 2. เพื่อช่วยให้สมาชิกได้พัฒนาการยอมรับตนเอง และรู้สึกว่าคุณค่า
 3. เพื่อช่วยให้สมาชิกแต่ละคนได้พัฒนาวิธีการต่าง ๆ ที่จะช่วยให้งานตามขั้นพัฒนาการของตนเป็นไปอย่างเหมาะสม
 4. เพื่อช่วยให้สมาชิกแต่ละคนพัฒนาแนวทางการแก้ปัญหาของตนเอง และสามารถตัดสินใจแก้ปัญหาที่ประสบได้อย่างมีประสิทธิภาพ

5. เพื่อให้สมาชิกแต่ละคนพัฒนาความเข้าใจเกี่ยวกับความต้องการและความรู้สึกของบุคคลอื่น ตระหนักถึงบทบาทและความรับผิดชอบของตนเองในการมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่นและเรียนรู้ที่จะปฏิสัมพันธ์กับสมาชิกภายในกลุ่ม

6. เพื่อเสริมสร้างสัมพันธภาพระหว่างมวลสมาชิกให้มีความรัก ความสามัคคีกัน
จุดมุ่งหมายของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มสรุปได้ว่า เป็นการช่วยให้บุคคลรู้จักและเข้าใจตนเอง เรียนรู้สิ่งต่าง ๆ เกี่ยวกับตนเอง สามารถนำเอาประสบการณ์ที่ได้รับจากกลุ่มไปสู่การเปลี่ยนแปลงความคิด ความรู้สึกและพฤติกรรมให้ดีขึ้น

การจัดตั้งกลุ่ม

นักจิตวิทยาหลายท่านได้เสนอแนวทางเกี่ยวกับการจัดกลุ่มไว้ดังนี้

1. การเลือกสมาชิกเข้ากลุ่ม

คมเพชร จิตรศุภกุล (2521 : 94-95) ได้กล่าวถึงแนวทางในการเลือกสมาชิกเข้ากลุ่มไว้ 4 ประการดังนี้

1. สมาชิกที่จะมารับคำปรึกษาเป็นกลุ่ม ควรจะเป็นผู้ที่มีปัญหาคล้ายคลึงกัน เพื่อจะได้อภิปรายในประเด็นเดียวกัน และมีความเข้าใจซึ่งกันและกัน

2. สมาชิกที่จะมารับคำปรึกษาเป็นกลุ่ม ควรเป็น ผู้ที่มีความเต็มใจที่จะแก้ปัญหา

3. การจัดกลุ่ม ควรให้สมาชิกมีลักษณะแตกต่างกันบ้าง ซึ่งก็เป็นไปตามธรรมชาติของกลุ่ม เช่น มีทั้งเพศชาย เพศหญิง แต่อย่างไรก็ตาม ไม่ควรให้สมาชิกมีความแตกต่างกันมากเกินไป เช่น การจัดให้บุคคลที่ไม่ค่อยพูดอยู่กับคนที่พูดมาก เป็นต้น จะทำให้เกิดปัญหาได้

4. การเลือกสมาชิกเข้ากลุ่มต้องพิจารณาว่า แต่ละบุคคลได้รับประโยชน์จากกลุ่ม และสามารถให้ความช่วยเหลือผู้อื่นในกลุ่มได้ด้วย

สำหรับโอลเซน (Ohlsen. 1970 : 103-109) ยังได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับการจัดสมาชิกเข้ากลุ่มว่า จะต้องคำนึงถึงสิ่งต่อไปนี้

1. อายุ ผู้ให้คำปรึกษาในโรงเรียนส่วนมากจะเลือกนักเรียนตามลำดับชั้นเรียน ระดับพฤติกรรม และอายุตามปฏิทิน

2. ความสามารถทางสติปัญญา ไม่ควรมีความแตกต่างกันมาก เพื่อจะได้ไม่มีปัญหาในการสื่อความหมาย

3. เพศ จะจัดเพศชาย เพศหญิงแยกกัน หรือรวมกลุ่มกันนั้นขึ้นอยู่กับ วัยและปัญหา บางปัญหาอาจจะเหมาะกับบุคคลที่มีทั้งสองเพศ แต่บางปัญหาอาจจะเหมาะกับกลุ่มที่แยกเพศกัน

4. มีปัญหาธรรมชาติคล้ายคลึงกัน ซึ่งจะช่วยให้สมาชิกรู้สึกว่าเขาเป็นเจ้าของปัญหา และสามารถเข้าใจปัญหาได้ดี ได้ร่วมกันอภิปรายและช่วยให้แต่ละคนเลือกวิธีการแก้ปัญหาของตน

2. ขนาดของกลุ่ม

วัชร ทรัพย์มี (2533 : 274) กล่าวว่า โดยทั่วไปนิยมจัดกลุ่ม 6 - 8 คน แต่อาจขยายเป็น 10 - 12 คน ไม่ควรให้กลุ่มใหญ่เกินไปเพราะจะทำให้โอกาสในการสื่อความหมายซึ่งกันและกันมีน้อยลง ซึ่งสอดคล้องกับความเห็นของมาห์เลอร์ (Mahler. 1969 : 54-55) ที่กล่าวไว้ว่า สมาชิกของกลุ่มไม่ควรเกิน 10 คน เพราะสมาชิกจะไม่สนใจเท่าที่ควร โอกาสที่สมาชิกจะหลบเลี่ยงจากกลุ่มมีมาก และผู้ให้คำปรึกษาจะลำบากในการโน้มนำให้สมาชิกแต่ละคนสนใจกลุ่ม

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าจำนวนสมาชิกต้องไม่มากเกินไปคือ 6 - 10 คน

3. เวลาและจำนวนครั้งในการให้คำปรึกษา

แพทเทอร์สัน (Patterson. 1973 : 182) ให้ความเห็นว่าควรจัดให้มีการให้คำปรึกษา สัปดาห์ละ 1 ครั้ง ถ้าช่วงเวลาของการให้คำปรึกษามีน้อยก็อาจจัดให้มีการให้คำปรึกษา สัปดาห์ละ 2 - 3 ครั้ง ในแต่ละครั้งที่พบกัน ช่วงเวลาการให้คำปรึกษาควรประมาณ 1 ชั่วโมง ถึง 1 ชั่วโมงครึ่ง สำหรับสมาชิกที่เป็นวัยรุ่น หรือผู้ใหญ่ แต่ถ้าเป็นเด็กระดับประถมศึกษา ไม่ควรเกิน 1 ชั่วโมง เพราะเด็กอาจเกิดความเบื่อได้ และคมเพชร จิตรศุภกุล (2521 : 99) เห็นว่าการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มควรจัดให้มีสัปดาห์ละ 2 ครั้ง เวลาอย่างน้อยไม่ควรต่ำกว่า 1 ชั่วโมง หรือไม่ควรเกิน 2 ชั่วโมง สำหรับจำนวนครั้งที่พบกันนั้น มาห์เลอร์ (Mahler. 1969 : 57) ให้ความเห็นว่า กลุ่มควรจัดอย่างน้อย 10 ครั้ง และควรให้สมาชิกในกลุ่มพิจารณาตนเองว่า จะสิ้นสุดการดำเนินการเมื่อใด

สำหรับการศึกษารั้งนี้ ผู้วิจัยจัดให้มีการให้คำปรึกษา สัปดาห์ละ 1 ครั้ง โดยมีช่วงเวลาการให้คำปรึกษาครั้งละ 1 ชั่วโมง 30 นาที

4. สถานที่ที่เหมาะสมต่อการทำกลุ่ม

ห้องที่เหมาะสมกับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มควรเป็นห้องที่เล็กกระทัดรัดเหมาะกับจำนวนสมาชิกในกลุ่ม เพื่อให้สมาชิกรู้สึกอิสระ และมีให้มีสิ่งภายนอกมารบกวน หรือป้องกันมิให้สมาชิกรบกวนใจกับสิ่งภายนอก สมาชิกในกลุ่มจะรู้สึกสบายใจเมื่อได้นั่งเป็นวงกลมล้อมรอบโต๊ะ หรือมีโต๊ะตรงกลางวงมากกว่าที่จะเป็นวงกลมเฉย ๆ ห้องสำหรับการให้คำปรึกษาในบางแห่งจะติดตั้งเครื่องบันทึกเสียงไว้ด้วย (พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา. ม.ป.ป. : 235)

5. ขั้นตอนของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม

ทองเรือน อมรัชกุล (2520 : 113-120) กล่าวถึงการแบ่งขั้นตอนของกระบวนการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม ซึ่งมีขั้นตอนที่สำคัญ 4 ขั้นตอนคือ

1. ขั้นก่อตั้งกลุ่ม (The Involvement Stage) ในขั้นนี้สมาชิกที่เข้ากลุ่ม ยังไม่กล้าเปิดเผย เพราะยังไม่ไว้วางใจในกลุ่ม ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องชี้แจงวัตถุประสงค์และสร้างสัมพันธภาพที่ดีให้เกิดขึ้นในกลุ่มและต้องใช้เวลาแก่สมาชิกพอสมควรอย่ารีบเร่ง
2. ขั้นการเปลี่ยนแปลงลักษณะของกลุ่ม (The Transition Stage) เป็นขั้นต่อจากขั้นแรก กลุ่มเริ่มมีการเปลี่ยนแปลง และพัฒนาการขึ้นบ้าง สมาชิกเริ่มรู้สึกไว้วางใจกันแต่ยังมีความวิตกและตึงเครียดอยู่บ้าง ผู้ให้คำปรึกษาต้องพยายามชี้แจงให้สมาชิกกล้าอภิปรายปัญหาของตัวเองอย่างเปิดเผย
3. ขั้นดำเนินการ (The Working Stage) ขั้นนี้สัมพันธภาพระหว่างสมาชิกในกลุ่มจะดีขึ้นมาก เปิดเผยตัวเอง อภิปรายปัญหาตามความจริง ร่วมแก้ไขปัญหของสมาชิกทุกคนได้สำรวจตัวเอง เข้าใจปัญหาและพร้อมที่จะเปลี่ยนพฤติกรรม
4. ขั้นยุติการให้คำปรึกษา (The Ending Stage) เมื่อสมาชิกเข้าใจปัญหาอย่างกระจ่างแจ้ง รู้วิธีแก้และวิธีนำไปปฏิบัติด้วยความพอใจ ไม่มีข้อข้องใจตกค้าง ก็ยุติการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มได้

ข้อดีของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม

เจียร์นีย์ ทรงชัยกุล (2529 : 418-419) ได้กล่าวถึงข้อดีของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มดังนี้

1. ช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาเกิดความเข้าใจใหม่ว่า ไม่เพียงแต่ตนเองเท่านั้นที่ประสบปัญหา ผู้อื่นก็ประสบปัญหาที่คล้ายคลึงกันด้วย ทำให้ความรู้สึกโดดเดี่ยว ความละอายและความรู้สึกแปลกประหลาดลดลง
2. ช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาเกิดความรู้สึกยอมรับ และนับถือตนเองมากขึ้น เพราะการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มเปิดโอกาสให้สมาชิกทุกคนมีส่วนร่วมในการช่วยแก้ไขปัญหของสมาชิกในกลุ่ม ดังนั้นสมาชิกแต่ละคนจะเกิดความรู้สึกว่าตนเองมีค่า และมีความสามารถ
3. ช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาได้รับประสบการณ์ในการสร้างความสัมพันธ์ที่ดีกับสมาชิกในกลุ่ม
4. ช่วยให้ผู้รับคำปรึกษามีประสบการณ์ที่กว้างขวางมากขึ้นในการเผชิญปัญหา และสามารถตัดสินใจเลือกทางแก้ปัญหาได้ถูกต้องและรอบคอบขึ้น
5. ช่วยแบ่งเบาภาระของผู้ปกครอง ครู เพราะสมาชิกในกลุ่มจะมีความรู้สึกยอมรับในความคิดเห็น และคำแนะนำของเพื่อนสมาชิกที่อยู่ในวัยและเผชิญปัญหาล้ายคลึงกับตนมากกว่าผู้อื่น
6. เป็นการประหยัดเวลา บุคลากร และงบประมาณ เพราะสามารถให้คำปรึกษาแก่ผู้ที่มีปัญหาได้ครั้งละหลายคนในเวลาเดียวกัน

1.1.2 การให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล

วิลเลียมสัน และโรเลย์ (Williamson and Roley. 1949 : 192) ได้ให้ความหมายว่าเป็นการให้คำปรึกษาที่เป็นการพบกันระหว่างบุคคลสองคน โดยบุคคลหนึ่งได้รับการฝึกฝนมีทักษะและความไว้วางใจ ส่วนอีกบุคคลหนึ่งเป็นผู้ต้องการความช่วยเหลือ บุคคลที่หนึ่งจะช่วยบุคคลที่สองให้เผชิญการรับรู้ เกิดความรู้สึกกระจ่างและแก้ปัญหาได้

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2529 : 194) กล่าวว่า การให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลเป็นกระบวนการที่นักแนะแนวให้ความช่วยเหลือผู้รับบริการ ให้ข้อมูลต่าง ๆ ที่ผู้รับบริการมีความสนใจ ต้องการทราบหรือควรจะทราบ ให้ตระหนักถึงขอบเขตความสามารถของตนเอง สามารถนำและเลือกแนวทางแก่ตนเองได้อย่างเหมาะสมและฉลาด สามารถเผชิญและแก้ปัญหาที่ตนประสบอยู่ได้ดีที่สุด และสามารถวางแผนเพื่อการศึกษา อาชีพ และการดำรงชีวิตในสังคมได้อย่างเหมาะสม

เจียรนัย ทรงชัยกุล (2529 : 408) กล่าวว่า การให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล เป็นการให้คำปรึกษาที่ผู้ให้คำปรึกษาให้ความช่วยเหลือแก่ผู้รับคำปรึกษา โดยให้การปรึกษาเป็นการส่วนตัวแก่บุคคลเฉพาะรายในแต่ละครั้ง เพื่อให้เขาสามารถเข้าใจในตนเอง และสิ่งแวดล้อมได้ดีขึ้น สามารถเผชิญปัญหาที่กำลังประสบอยู่ได้ และมีทักษะในการแก้ปัญหาได้เองอย่างเหมาะสม สามารถวางโครงการชีวิตของตนได้อย่างมีประสิทธิภาพ และสามารถพัฒนาศักยภาพของตนเองได้อย่างเต็มขีดความสามารถ

จากเอกสารดังกล่าวสรุปได้ว่า การให้คำปรึกษารายบุคคลคือกระบวนการช่วยเหลือบุคคลที่มีปัญหาเป็นการส่วนตัว ระหว่างผู้รับคำปรึกษาและผู้ให้คำปรึกษาเพื่อช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาสามารถแก้ไขปัญหาดได้ด้วยตนเอง เข้าใจในตนเอง และสิ่งแวดล้อมดีขึ้น ได้รับการพัฒนาอย่างเต็มที่ตามที่เขาจะพัฒนาได้ ทั้งนี้เพื่อช่วยให้รู้จักตนเองได้ดีที่สุด สามารถวางแผนชีวิตในอนาคต และมีชีวิตในสังคมได้อย่างมีความสุข

ข้อดีของการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล

เจียรนัย ทรงชัยกุล (2529 : 411) ได้กล่าวถึงข้อดีของการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลดังนี้

1. ผู้รับคำปรึกษาได้รับความช่วยเหลือในการแก้ปัญหาเฉพาะของเขาจากผู้ให้คำปรึกษาโดยตรง
2. ผู้รับคำปรึกษาเป็นจุดสนใจของผู้ให้คำปรึกษาแต่เพียงผู้เดียวในการให้คำปรึกษาแต่ละครั้ง ผู้รับคำปรึกษาจึงได้รับประโยชน์อย่างเต็มที่
3. ผู้รับคำปรึกษากล้าที่จะเปิดเผยตนเองอย่างอิสระกับผู้ให้คำปรึกษา ซึ่งจะช่วยให้การวินิจฉัยปัญหาและหาทางแก้ไขปัญหามีได้รวดเร็วขึ้น
4. ผู้รับคำปรึกษาไม่ต้องกังวลถึงความคิดเห็นและความรู้สึก หรือข้อแนะนำของผู้อื่น
5. ผู้รับคำปรึกษาไม่ต้องวิตกกังวลถึงความไม่พร้อมทางด้านทักษะในเรื่องมนุษยสัมพันธ์ หรือบุคลิกภาพที่ไม่เหมาะสมของผู้รับคำปรึกษาในการแสดงออกกับผู้อื่น เพราะผู้รับคำปรึกษาจะมีความสัมพันธ์เฉพาะกับผู้ให้คำปรึกษาแต่เพียงผู้เดียวในระหว่างการให้คำปรึกษา

ความเหมือนและความแตกต่างระหว่างการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มกับให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล

แพทเทอร์สัน (2522 : 176-178) ได้อธิบายถึงความเหมือนและความแตกต่างของการให้คำปรึกษาทั้งสองแบบไว้ว่า ในด้านความเหมือนกันของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มกับการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล คือ มีวัตถุประสงค์เหมือนกันในแง่เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาได้พัฒนาตนเอง และมีความเหมือนกันในแง่ของสภาพการณ์ คือ ผู้ให้คำปรึกษาต้องเข้าใจความรู้สึกของผู้มารับคำปรึกษา ต้องให้การยอมรับและมีความจริงใจต่อผู้มารับคำปรึกษา นอกจากนี้ผู้ให้คำปรึกษายังทำหน้าที่ที่เหมือนกัน คือ พยายามส่งเสริมให้ผู้มารับคำปรึกษาได้แสดงความรู้สึกนึกคิดออกมาให้มากที่สุด ในด้านความแตกต่างของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มกับการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลที่สำคัญ คือ การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มนั้นผู้ให้คำปรึกษาต้องสนใจเป็นพิเศษในเรื่องสัมพันธภาพระหว่างสมาชิกในกลุ่มและต้องสนใจสัมพันธภาพระหว่างผู้ให้คำปรึกษากับสมาชิกแต่ละคนด้วย สำหรับการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลผู้ให้คำปรึกษาจะสนใจเฉพาะสัมพันธภาพระหว่างผู้ให้คำปรึกษากับผู้มารับคำปรึกษาเท่านั้น ในการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มสมาชิกทุกคนจะได้รับประสบการณ์ตรง ในด้านการฝึกการรับฟัง การยอมรับผู้อื่น การเข้าใจผู้อื่น ได้เรียนรู้ถึงพฤติกรรมของตนเองที่ไปกระทบกระเทือนผู้อื่น และพฤติกรรมของผู้อื่นที่มีผลต่อตน แล้วหาทางปรับปรุงเปลี่ยนแปลงให้มีสัมพันธภาพที่ดีต่อกัน เป็นการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ทำให้เกิดความภาคภูมิใจในหมู่สมาชิกด้วยกัน ซึ่งในการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลไม่ได้ให้ประสบการณ์ในเรื่องนี้ แต่อย่างไรก็ตามไม่สามารถตัดสินลงไปได้ว่าการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มได้ผลดีกว่าการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล หรือการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มประหยัดเวลาว่าการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล เพราะผู้รับคำปรึกษาบางคนที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแล้วยังมาขอรับคำปรึกษาเป็นรายบุคคลด้วย

1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง

งานวิจัยต่างประเทศ

ซีแมนและแรสกิน (วัชร ทรัพย์มี. 2533 : 54 ; อ้างอิงมาจาก Seeman and Raskin. 1953) ทำการศึกษาพบว่า การให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลางช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาปรับตัวได้ดีขึ้นทั้งทางด้านการศึกษาและการทำงาน คือ มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนและมีนิสัยในการ

เรียนดีขึ้น มีนิสัยในการปฏิบัติงานดีขึ้น มีความมุ่งมั่นในการปฏิบัติงานให้เป็นไปตามเป้าหมายเพิ่มขึ้น ตลอดจนสามารถปรับปรุงสัมพันธภาพกับเพื่อนร่วมงาน

ไทเลอร์ (จงกล หงสุพันธ์. 2534 : 42 ; อ้างอิงมาจาก Tyler. 1961 : 279) ทดลองให้คำปรึกษาแบบรอเจอร์สเพื่อพัฒนาความคิดและทัศนคติเกี่ยวกับตน ผลปรากฏว่าหลังจากการให้คำปรึกษา กลุ่มตัวอย่างมีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและมีการประเมินค่าพฤติกรรมดีขึ้นกว่าเดิม

แอนดรูว์ (จงกล หงสุพันธ์. 2534 : 42 ; อ้างอิงมาจาก Andrew. 1971 : 93-96) ศึกษาเปรียบเทียบผลการให้คำปรึกษาแบบรอเจอร์สกับวิธีผ่อนคลายกล้ามเนื้อที่มีต่อความวิตกกังวล และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้กลุ่มตัวอย่างที่มีสติปัญญาปานกลาง และมีความวิตกกังวลสูง ผลปรากฏว่า วิธีทั้งสองสามารถลดความวิตกกังวลของนักเรียนลง และทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นพอ ๆ กัน

งานวิจัยในประเทศ

มานิดา ทองทวี (2526 : 72-75) ศึกษาเปรียบเทียบการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคล และรายกลุ่มที่มีต่อความเชื่อมั่นในตนเอง ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 16 คน ผลปรากฏว่า หลังจากการให้คำปรึกษาแก่กลุ่มตัวอย่างทั้งรายบุคคลและแบบกลุ่มแล้ว นักเรียนมีความเชื่อมั่นในตนเองสูงขึ้น

ธีระ มูลธิยะ (2530 : 52) ศึกษาผลการให้คำปรึกษาแบบรอเจอร์สที่มีต่อการพัฒนา อัตโนมิติด้านการปรับตัวทางอารมณ์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวาปีปทุม จังหวัดมหาสารคาม พบว่านักเรียนที่ได้รับคำปรึกษาแบบรอเจอร์สมีอัตโนมิติด้านการปรับตัวทางอารมณ์สูงขึ้น

จงกล หงสุพันธ์ (2534 : 64) ศึกษาผลการให้คำปรึกษาแบบรอเจอร์สที่มีต่อการปรับตัว ในครอบครัวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิ์สัมพันธ์พิทยาคาร เมืองพัทยา จังหวัดชลบุรี พบว่า นักเรียนกลุ่มที่ได้รับคำปรึกษาแบบรอเจอร์ส มีการปรับตัวในครอบครัวดีขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สะอาด กันทราวิวัฒน์ (2535 : 61) ได้เปรียบเทียบผลการให้คำปรึกษาแบบยิ่บุคคล เป็นศูนย์กลาง เป็นกลุ่ม และเป็นรายบุคคลที่มีต่อความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนพิษณุโลกพิทยาคม จังหวัดพิษณุโลก พบว่า นักเรียนมีความวิตกกังวล ลดลงหลังจากให้คำปรึกษาแบบยิ่บุคคลเป็นศูนย์กลางทั้ง เป็นกลุ่ม และเป็นรายบุคคล

จากผลการวิจัยดังกล่าว แสดงให้เห็นว่า การให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง สามารถพัฒนานักเรียนให้มีความสามารถในด้านต่าง ๆ อย่างได้ผล ได้แก่ การสร้างความเชื่อมั่นในตนเอง การปรับตัวทางการศึกษา การทำงาน ทางอารมณ์และการปรับตัวในครอบครัว สามารถพัฒนาความคิดและทัศนคติเกี่ยวกับตน และสามารถลดความวิตกกังวลได้ ดังนั้นจึงเป็นแนวทางชี้ให้เห็นว่า การให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลางสามารถพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนให้กับนักเรียนได้

2. เอกสารผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

2.1.1 ความหมายของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

นักจิตวิทยาและนักการศึกษา ได้ให้ความหมายของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไว้ดังนี้

แมคเคลแลนด์ (สุพจน์ ลิ้มสรวงศ์วัฒน์. 2527 : 5 ; อ้างอิงมาจาก McClelland.

1953 : 110 - 111) ได้ให้นิยามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ว่า หมายถึง ความปรารถนาที่จะทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี แข่งขันกับมาตรฐานอันดีเยี่ยม (Standard of Excellence) หรือทำดีกว่าบุคคลอื่น ความพยายามเอาชนะอุปสรรคต่าง ๆ เกิดความรู้สึกสบายใจเมื่อประสบความสำเร็จและมีความวิตกกังวลเมื่อทำไม่สำเร็จหรือประสบความล้มเหลว

เมอร์เรย์ (ดาระณี พัฒนศักดิ์ภิญโญ. 2533 : 17 ; อ้างอิงมาจาก Murray. 1964 :

19) ได้กล่าวถึงความต้องการผลสัมฤทธิ์ (Need for Achievement) ว่า เป็นความต้องการที่จะได้รับผลสำเร็จจากการกระทำในสิ่งที่ยาก และต้องการเอาชนะอุปสรรคเพื่อให้ถึงเกณฑ์มาตรฐานที่ตีเลิศโดยเร็วที่สุด

ลินด์เกรน (ประสาธ อิศรปริดา. 2522 : 22 ; อ้างอิงมาจาก Lindgren. 1967 :

31 - 34) ให้ความหมายของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ว่า เป็นความต้องการความสำเร็จ (Need for Achievement) เขียนย่อว่า (N - Ach) ผู้ที่มีความต้องการประเภทนี้อาจเปรียบได้กับความต้องการตระหนักในตน (Self - Actualization) ของมาสโลว์ ซึ่งเป็นความต้องการที่จะเข้าใจในตนเองทั้งในด้านความสามารถ ความถนัด รวมถึงศักยภาพอื่น ๆ และมีความปรารถนาที่จะพัฒนาและใช้ความสามารถนั้นให้เกิดประโยชน์อย่างเต็มที่

ประสาธ ปันทวัฏฐ (2516 : 3) ให้ความหมายแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ว่าหมายถึง องค์ประกอบที่สำคัญที่จะช่วยส่งเสริมให้กิจกรรมต่าง ๆ ดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพไม่ว่าจะเป็น กิจกรรมด้านการทำงานหรือการศึกษาโดยมุ่งแข่งขันกับมาตรฐานอันดีเยี่ยม

บุญชม ศรีสะอาด (2524 : 25) ให้ความหมายแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ว่า หมายถึงความต้องการสัมฤทธิ์ผล เป็นแรงจูงใจที่พยายามกระทำหรือแข่งกระทำเพื่อให้ถึงเกณฑ์มาตรฐานอันดีเยี่ยม

สุพจน์ สิ้นสุวงศ์วัฒน์ (2527 : 6) ให้ความหมายแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ว่า หมายถึง ความปรารถนาที่จะได้รับผลสำเร็จในงานที่ยุ่งยากซับซ้อน ไม่ย่อท้ออุปสรรคที่ขัดขวาง พยายามหาวิธีการต่าง ๆ ในการแก้ปัญหาเพื่อนำตนไปสู่ความสำเร็จ ต้องการอิสระในการทำงานและการแสดงออก ต้องการชัยชนะในการแข่งขันมุ่งมั่นที่จะทำให้ดีเลิศ เพื่อให้บรรลุมาตรฐานที่ตนตั้งไว้อย่างสูง มีความสบายใจเมื่อพบความสำเร็จ และวิตกกังวลเมื่อพบความล้มเหลว

พระเทพเวที (2532 : 48 - 50) ได้กล่าวถึงแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ว่า มี 2 แบบ คือ แบบที่ 1 เป็นการใฝ่ความเป็นเลิศที่สนับสนุนการแข่งขัน แบบที่ 2 คือ การใฝ่ความเป็นเลิศแท้ซึ่งประกอบด้วยลักษณะที่สำคัญ 3 ประการ คือ ประการที่ 1 ถ้าทำก็ทำให้ดีเลิศ ให้ดีที่สุดในตำแหน่งงานนั้น ๆ ประการที่ 2 มีความเป็นเลิศเพราะดีที่สุดในแห่งความสามารถของตัวเรา และประการสุดท้าย คือ สิ่งนั้นมีความเป็นเลิศโดยเป็นสิ่งที่ดีที่สุดในกลุ่มที่สุด เป็นประโยชน์ที่สุดแก่ชีวิตและสังคม

จากความหมายแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ดังกล่าว สรุปได้ว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์หมายถึง ความมุ่งมั่นปรารถนาที่จะได้รับผลสำเร็จในการกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง โดยไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค และมีความทะเยอทะยานอย่างสูงเพื่อนำตนเองไปสู่ความสำเร็จและบรรลุเกณฑ์มาตรฐานที่ดีเลิศ

2.1.2 ลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

แมคเคลแลนด์ (สงวน สุทธิเลิศอรุณ. 2525 : 134 - 135 ; อ้างอิงมาจาก McClelland. 1961) กล่าวถึงลักษณะพฤติกรรมของผู้ประกอบการซึ่งเป็นผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงว่ามีลักษณะดังนี้

1. กล้าเสี่ยงพอสมควร (Moderate risk-taking) มีการตัดสินใจที่เด็ดเดี่ยว บุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงไม่พอใจที่จะทำสิ่งที่ยาก ๆ ซึ่งไม่ต้องใช้ความสามารถ หากแต่เลือกทำสิ่งที่ยากพอเหมาะกับความต้องการของตน และการทำสิ่งยากได้สำเร็จนั้นทำให้ตนเองพอใจ

ส่วนผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำมักไม่กล้าเสี่ยง เพราะกลัวไม่สำเร็จ หรือไม่ก็เสี่ยงจนเกินไปทั้ง ๆ ที่รู้ว่าจะทำไม่สำเร็จแต่ก็พึงโชค

2. ความกระตือรือร้น (Energetic) หรือความขยันขันแข็งในการกระทำการแปลก ๆ ใหม่ ๆ ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงไม่ได้ขยันไปทุกกรณี แต่จะเอาใจใส่มานะพากเพียรต่อสิ่งที่ท้าทาย ย้ำความสามารถของตนเอง เป็นงานที่ต้องใช้สมองขบคิด และจะทำให้ตนเองรู้สึกว่าได้ทำงาน สำคัญลุล่วงไป

3. ความรับผิดชอบต่อตนเอง (Individual Responsibility) ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง จะพยายามทำงานให้สำเร็จเพื่อความพึงพอใจของตนเอง มิใช่จะหวังให้คนอื่นยกย่อง ต้องการปรับปรุงตนเองให้ดีขึ้น ไม่ชอบให้ผู้อื่นมาบงการว่าตนควรจะทำอย่างนั้นอย่างนี้

4. ต้องการทราบผลของการตัดสินใจ (Knowledge of Result Decision) ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะติดตามผลการกระทำของตนว่าเป็นอย่างไร ไม่ใช่คาดคะเนว่าเป็นอย่างนั้น เป็นอย่างนี้ และเมื่อทราบผลการตัดสินใจหรือการกระทำแล้วยังพยายามทำให้ดีกว่าเดิมอีก

5. คาดการณ์ล่วงหน้า (Anticipation of Future Possibilities) ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงเป็นผู้ที่มีแผนการระยะยาว (Long - Range Planning) เพราะเล็งเห็นการณ์ไกลกว่าผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ

6. มีทักษะในการจัดระบบงาน (Organizational Skill) ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงเป็นผู้ที่มีทักษะในการจัดระบบงาน

ลินด์เกรน (เดารณี วงษ์อยู่น้อย. 2525 : 9 ; อ้างอิงมาจาก Lindgren. 1967 : 31 - 34) อธิบายว่าผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะมีความทะเยอทะยาน มีการมุ่งแข่งขันและมีความพยายามที่จะปรับปรุงตนเองให้ดีขึ้น

เฮอร์แมน (สุชาติ สุธรรมรักษ์. 2531 : 187 ; อ้างอิงมาจาก Herman. 1970 : 354) ได้รวบรวมลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงไว้ 10 ประการ คือ

1. มีระดับความทะเยอทะยานสูง
2. มีความหวังอย่างมากว่าตนจะประสบผลสำเร็จ ถึงแม้ว่าผลจากการกระทำนั้นจะขึ้นอยู่กับโอกาส
3. มีความพยายามไปสู่สถานะที่สูงขึ้นไป

4. อดทนทำงานที่ยากได้เป็นเวลานาน
5. เมื่องานที่กำลังทำอยู่ถูกขัดจังหวะหรือถูกรบกวนจะพยายามทำต่อไปให้สำเร็จ
6. รู้สึกว่าเวลาเป็นสิ่งที่ไม่หยุดนิ่ง และสิ่งต่าง ๆ เกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว
7. คำนึงถึงเหตุการณ์ในอนาคตมาก
8. เลือกเพื่อนร่วมงานที่มีความสามารถเป็นอันดับแรก
9. ต้องการให้เป็นที่รู้จักแก่ผู้อื่น โดยพยายามทำงานของตนให้ดี
10. พยายามปฏิบัติสิ่งต่าง ๆ ของตนให้ดีเสมอ

ดวงเดือน พันธุมนาวิน และสุชสมร ประพัฒน์ทอง (2523 : 25) ได้กล่าวถึงผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงว่า จะเป็นผู้ที่ไม่ปฏิเสธปัญหาที่เกิดขึ้นกับตน แต่จะมีความมุ่งมั่นที่จะแก้ปัญหา มีความอดสาหัสพากเพียร ไม่ยอมพ่ายแพ้อุปสรรคที่ขัดขวางง่ายจนเกินไป

ดาร์นี วงษ์อยู่น้อย (2525 : 73 - 74) ได้สรุปลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไว้ 2 พวก คือ

1. พวกที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง จะมีพฤติกรรมดังนี้
 - 1.1 กล้าเสี่ยงพอสมควร
 - 1.2 มีทักษะในการจัดระบบงาน
 - 1.3 มีระดับความทะเยอทะยานสูง
 - 1.4 ตั้งระดับความคาดหวังไว้สูง
 - 1.5 อดทนทำงานที่ยากได้เป็นเวลานาน
 - 1.6 เล็งการณ์ไกล และมีแผนระยะยาว
 - 1.7 เลือกเพื่อนร่วมงานที่มีความสามารถเป็นอันดับแรก
 - 1.8 ต้องการทราบแน่ชัดว่าการตัดสินใจของตนมีผลอย่างไร
 - 1.9 ขยันขันแข็งในงานที่ต้องใช้สมองและไม่ซ้ำแบบใคร
 - 1.10 ชอบทำงานให้สำเร็จตามความพอใจของตนเอง ไม่ชอบให้ใครมาบงการ
 - 1.11 มักเลือกในสิ่งที่เป็นไปได้ และเหมาะสมกับความสามารถ
 - 1.12 มุ่งที่จะกระทำการสิ่งต่าง ๆ ให้สำเร็จมากกว่าทำเพื่อหลีกเลี่ยงความล้มเหลว
 - 1.13 เมื่องานที่กำลังทำอยู่ถูกขัดจังหวะหรือถูกรบกวนจะพยายามทำต่อไปจนสำเร็จ

- 1.14 จะทำกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อให้บรรลุมาตรฐานของตน ไม่มุ่งรางวัลหรือชื่อเสียง
- 1.15 คิดว่าทุกสิ่งจะทำสำเร็จลงได้ด้วยความตั้งใจจริง และการทำงานจริงของตน
ไม่ใช่เกิดจากโอกาส และไม่เชื่อในสิ่งลึกลับ โชคลาง
2. บุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ จะมีลักษณะพฤติกรรมดังนี้

- 2.1 มักผลัดวันประกันพรุ่ง
- 2.2 มักขาดระบบในการทำงาน
- 2.3 ชอบทำงานตามคำสั่งของผู้อื่น
- 2.4 ทำงานไม่ค่อยเสร็จตามกำหนด
- 2.5 ขาดความตั้งใจจริงในการทำงาน
- 2.6 มักไม่ตั้งความคาดหวังจากผลสำเร็จในการทำงาน
- 2.7 ทำงานเพียงเพื่อสำเร็จไม่สนใจคุณภาพของงาน
- 2.8 ชอบขอรับความช่วยเหลือจากเพื่อนหรือบุคคลอื่น
- 2.9 ขณะทำงานถ้าถูกรบกวนจะไม่สามารถทำงานต่อไปได้
- 2.10 เชื่อว่าบุญวาสนาจะทำให้งานที่ทำอยู่ประสบความสำเร็จได้
- 2.11 มุ่งหวังรางวัลหรือชื่อเสียงมากกว่าความสำเร็จของงาน
- 2.12 เมื่อประสบอุปสรรคมักหลบหนี ไม่กล้าเผชิญกับอุปสรรคนั้น

พรณี ชูทัย เจนจิต (2533 : 312) ได้กล่าวถึงลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงและลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำไว้ดังนี้

1. ลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง
 - 1.1 เป็นผู้ที่มีความมานะบากบั่น พยายามที่จะเอาชนะความล้มเหลวต่าง ๆ พยายามที่จะไปให้ถึงจุดหมายปลายทาง
 - 1.2 เป็นผู้ทำงานมีแผน
 - 1.3 เป็นผู้ตั้งระดับความคาดหวังไว้สูง

2. ลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ

2.1 เป็นผู้ทำงานแบบไม่มีเป้าหมาย

2.2 ตั้งเป้าหมายในวิธีทางที่หลีกเลี่ยงความล้มเหลว อาจจะตั้งเป้าหมายง่ายหรือยากเกินไป

2.3 ตั้งระดับความคาดหวังต่ำ

จากเอกสารที่เกี่ยวกับลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงสรุปได้ว่า ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงควรประกอบด้วยลักษณะที่สำคัญคือ มีความทะเยอทะยาน กระตือรือร้น ตั้งใจทำงาน มีความรับผิดชอบ รู้จักฟังตนเอง และมีการวางแผนในการทำงาน

2.1.3 ทฤษฎีเกี่ยวกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

แนวคิดเชิงทฤษฎีเกี่ยวกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่สำคัญ ๆ มีดังนี้

1. ทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของเมอร์เรย์ (Murray)

เมอร์เรย์ (ทศพร ประเสริฐสุข. 2525 : 26 ; อ้างอิงมาจาก Murray. 1938 : 152 - 216) ได้รวบรวมความต้องการทางจิตของมนุษย์ไว้ 28 ชนิด และในจำนวนนั้นมีความต้องการเอาชนะและประสบผลสำเร็จ (Need for Achievement) รวมอยู่ด้วย และเป็นบุคคลแรกที่กล่าวถึงความต้องการผลสัมฤทธิ์ (N-Achievement) ว่าเป็นความต้องการทางจิตใจที่มีอยู่ในมนุษย์ทุกคน เพราะมนุษย์ต้องการเป็นผู้ที่มีความสามารถ มีพลังจิต (Will Power) ที่จะเอาชนะอุปสรรค มุ่งมั่นที่จะกระทำในสิ่งที่ยากให้ประสบความสำเร็จ

2. ทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแมคเคลแลนด์ (McClelland's Achievement Motivation Theory)

แมคเคลแลนด์ (ดาระณี พัฒนศักดิ์ภิญโญ. 2533 : 24 ; อ้างอิงมาจาก McClelland. 1961 : 36 - 62) ได้เน้นถึงแรงจูงใจทางสังคม 3 ประเภทคือ

1. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Achievement Motive) คือ ความปรารถนาที่จะกระทำการใดสิ่งหนึ่งให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี โดยพยายามแข่งขันกับมาตรฐานอันดีเลิศ มีความสบายใจเมื่อประสบความสำเร็จ และมีความวิตกกังวลเมื่อล้มเหลว

2. แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ (Affiliation Motive) หมายถึง ความปรารถนาที่จะเป็นที่ยอมรับของคนอื่น ๆ ต้องการเป็นที่นิยมชมชอบหรือรักใคร่ชอบพอของคนอื่น จึงเป็นแรงจูงใจที่จะทำให้บุคคลแสดงพฤติกรรมเพื่อให้ได้มาซึ่งการยอมรับจากบุคคลอื่น

3. แรงจูงใจใฝ่อำนาจ (Power Motive) หมายถึง ความปรารถนาที่จะได้มาซึ่งอิทธิพลที่เหนือกว่าบุคคลอื่น ๆ ในสังคม ทำให้บุคคลแสวงหาอำนาจเพราะจะเกิดความรู้สึกภาคภูมิใจหากทำอะไรได้เหนือกว่าคนอื่น ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่อำนาจสูงเป็นผู้ที่มีความพยายามจะควบคุมสิ่งต่าง ๆ เพื่อให้ตนเองบรรลุถึงความต้องการที่จะมีอิทธิพลเหนือบุคคลอื่น

3. ทฤษฎีลำดับขั้นความต้องการของมาสโลว์ (Maslow's Theory of Motivation)

มาสโลว์ (กมลรัตน์ หล้าสวงษ์. 2528 : 223 - 224 ; อ้างอิงมาจาก Maslow) กล่าวว่ามนุษย์ทุกคนล้วนแต่มีความต้องการที่จะตอบสนองให้กับความต้องการให้กับตัวเองทั้งสิ้น ซึ่งความต้องการของมนุษย์นั้นมีมากมายหลายอย่างด้วยกัน มาสโลว์ได้นำความต้องการเหล่านี้มาจัดเรียงเป็นลำดับจากความต้องการขั้นต่ำสุดไปหาความต้องการขั้นสูงสุด ซึ่งแบ่งเป็น 5 ขั้นด้วยกัน โดยที่มนุษย์จะแสดงความต้องการในขั้นสูง ๆ ถ้าความต้องการในขั้นต้น ๆ ได้รับการตอบสนองเสียก่อน ลำดับขั้นทั้ง 5 ของความต้องการของมาสโลว์ที่เรียงจากความต้องการขั้นต่ำสุดไปหาความต้องการขั้นสูงสุด ได้แก่

1. ความต้องการทางด้านร่างกาย (Physiological need) ได้แก่ ความหิว ความกระหาย ความต้องการทางเพศ ฯลฯ
2. ความต้องการความปลอดภัย (Safety need) ได้แก่ ความมั่นคง ความอบอุ่น
3. ความต้องการความรักและความเป็นเจ้าของ (Love and belonging need) ได้แก่ ความรักแบบพี่น้อง ความรักเคารพติดตามตา ความรักระหว่างเพศ ความต้องการเป็นส่วนหนึ่งของหมู่คณะ ฯลฯ
4. ความต้องการเกียรติยศ ชื่อเสียง (Esteem need) ได้แก่ การได้รับการยกย่องสรรเสริญในสังคม
5. ความต้องการการยอมรับความสามารถของตนเอง (Self - actualization need) ได้แก่ การอยากแสดงความสามารถที่มีอยู่สูงสุดของตนเองแก่ผู้อื่นในสังคม ความต้องการความเข้าใจรวมทั้งความอยากรู้อยากเห็นด้วย

มาสโลว์ (พรณี ชุทัย เจนจิต. 2533 : 303 ; อ้างอิงมาจาก Maslow. n.d.)

ได้อธิบายเกี่ยวกับลักษณะของการเกิดความต้องการดังกล่าวไว้ดังนี้

1. เมื่อความต้องการในขั้นหนึ่งได้รับการตอบสนอง บุคคลก็จะแสวงหาความต้องการในขั้นต่อไปที่สูงขึ้น ซึ่งความต้องการที่ได้รับการตอบสนองนั้น ไม่จำเป็นต้องได้รับการตอบสนองถึง 100 เปอร์เซ็นต์เต็มเสียก่อนจึงจะแสดงความต้องการในขั้นถัดไปได้

2. เมื่อความต้องการหนึ่งได้รับการตอบสนองก็จะมีความต้องการอื่นเกิดขึ้นมาอีก และความต้องการอื่นที่เกิดขึ้นมานั้นจะค่อยเป็นค่อยไป มิใช่เกิดขึ้นอย่างทันทีทันใด

สำหรับทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแมคเคลแลนด์ ที่กล่าวถึงแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ว่าเป็นความปรารถนาที่จะกระทำให้สิ่งหนึ่งให้ลุล่วงไปด้วยดี โดยพยายามแข่งขันกับมาตรฐานอันดีเลิศ ซึ่งความปรารถนาจะบรรลุผลสำเร็จได้ก็ต่อเมื่อบุคคลนั้นจะต้องรู้จักตนเองตรงตามสภาพตามลำดับขั้นความต้องการขั้นที่ 5 ของมาสโลว์ นั่นคือยอมรับตนเองทั้งในส่วนบกพร่องและส่วนดี รู้ทั้งจุดอ่อนและตระหนักในความสามารถของตนเอง พร้อมทั้งรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่นที่มีต่อตนเอง ซึ่งสภาพการณ์ดังกล่าวนี้จะช่วยให้บุคคลใช้ความสามารถของตนที่มีอยู่อย่างเต็มที่

4. ทฤษฎีสององค์ประกอบของ เฮอริชเบอร์ก (Herzberg's Two Factors Theory)

จากการวิจัยของ เฮอริชเบอร์ก และคนอื่น ๆ (ดารณี พัฒนศักดิ์ภิญโญ. 2533 : 25 ; อ้างอิงมาจาก Herzberg's and others. 1959 : 113-119) ซึ่งศึกษาการทำงานของคนในองค์กรต่าง ๆ พบว่า มีองค์ประกอบเกี่ยวข้องกับความพึงพอใจในการทำงานอยู่ 2 องค์ประกอบ คือ

1. องค์ประกอบทางอนามัย (Hygiene Factors) เป็นองค์ประกอบพื้นฐานจำเป็นที่ทุกคนจะต้องได้รับการตอบสนอง องค์ประกอบเหล่านี้เป็นสิ่งที่จูงใจให้คนทำงานมากขึ้น แต่เป็นองค์ประกอบเบื้องต้น เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดความไม่พอใจในงานที่ทำเท่านั้น เช่น คนที่ทำงานก็หวังเงินเดือน ต้องการสภาพแวดล้อมในการทำงานดี ต้องการจะมีความสัมพันธ์กับคนอื่น ๆ เป็นต้น

2. องค์ประกอบที่เป็นสิ่งจูงใจ (Motivator Factors) หรือองค์ประกอบที่กระตุ้นให้บุคคลประกอบกิจกรรมต่าง ๆ บุคคลจะถูกจูงใจให้ทำงานเพิ่มขึ้นกว่าเดิมด้วยองค์ประกอบประเภทนี้ เช่น ความรู้สึกเกี่ยวกับความสำเร็จของงาน การได้รับความรับผิดชอบมากขึ้น ได้รับการยกย่อง และการมีโอกาสก้าวหน้า เป็นต้น

5. ทฤษฎีแรงจูงใจของไอน์สไตน์

ไอน์สไตน์ (พระเทพเวที. 2532 : 35 - 38 ; อ้างอิงมาจาก Einstein. n.d.)

ได้กล่าวถึงการเกิดแรงจูงใจว่ามีอยู่ 3 ประการคือ

1. เกิดขึ้นเพราะความกลัว ความกลัวซึ่งเกิดจากการบังคับ การใช้กำลังบีบข่ม หรือใช้อำนาจครอบงำวงการ แรงจูงใจที่เกิดจากความกลัวนี้ถือว่าเป็นแรงจูงใจทางลบ

2. เกิดจากความต้องการทะเยอทะยาน (Ambitious Desire) ได้แก่ ความใฝ่สูงใฝ่ทะเยอทะยาน อยากดี อยากเด่น แบ่งออกเป็น 2 ระดับ คือ

2.1 ระดับที่ 1 เป็นความปรารถนาที่อยากจะได้รับการยอมรับ (Desire for Approval or Desire for Recognition) ไอน์สไตน์มีความคิดว่าการอยากให้บุคคลอื่น คำนึงถึง เอาใจใส่ เอื้ออาทร เห็นอกเห็นใจ เป็นสิ่งที่ดีงาม เป็นเครื่องผูกพันสัมพันธ์ไว้ให้สามารถอยู่ร่วมกันได้ด้วยดี

2.2 ระดับที่ 2 เป็นความปรารถนาหรือความทะเยอทะยานอยากมีอำนาจ อยากเด่น หรือเหนือบุคคลอื่น ครอบงำบุคคลอื่น อยากให้บุคคลยอมรับว่าฉันเก่งกว่าแน่กว่า (Ambitious Desire for Authority and Distinction) ความปรารถนาไอน์สไตน์ บอกว่าเป็นอันตรายต่อสังคม และไม่มีผลดีต่อตัวเอง

3. Loving interest in the object and desire for truth and Understanding คือ ความสนใจใฝ่รักในสิ่งนั้น ๆ และความปรารถนาต่อสัจธรรม และปัญญา แรงจูงใจประเภทนี้ไอน์สไตน์ถือว่าเป็นแรงจูงใจที่สำคัญที่สุด

6. ทฤษฎีแรงจูงใจตามแนวพุทธศาสนา

ในทางพุทธศาสนา ได้กล่าวถึงแรงจูงใจที่ผลักดันให้มนุษย์มีพฤติกรรมต่าง ๆ ว่ามี 4 ประการ (พระเทพเวที. 2532 : 38 - 44) ได้แก่

1. แรงจูงใจที่เกิดจากความกลัวที่เรียกว่า "ภยะ" หรือความกลัวการถูกลงโทษ ความกลัวการถูกลงโทษนี้เป็นแบบที่หายของกลัว เป็นความกลัวที่ซ่อนความกลัว นั่นคือเป็นความกลัวที่มนุษย์สร้างซ้อนขึ้นมาอีกครั้งหนึ่งจากความกลัวภัยอันตรายสามัญที่เป็นพื้นฐานอยู่ก่อนแล้ว มนุษย์ที่มีกำลังอำนาจมากกว่ามักจะหาประโยชน์จากความกลัวนี้ โดยยกเอาภัยอันตรายที่มนุษย์กลัว อยู่แล้วขึ้นมาชี้ว่า ถ้ามนุษย์อยู่ภายใต้อำนาจการกระทำหรือไม่กระทำอย่างนั้น ๆ ก็จะทำให้เกิดภัย

อันตรายขึ้น ความกลัวเหล่านี้เป็นแรงจูงใจหรือแรงผลักดันสำคัญที่ทำให้มนุษย์ปลุกชนัตนรณทำการต่าง ๆ เช่น แสวงหาอาหาร จัดสร้างที่อยู่อาศัย เฝ้าระวังป้องกันอันตราย และเตรียมการสร้างสรรค์สิ่งต่าง ๆ ความกลัวทั่ว ๆ ไปนี้มีหลายระดับเริ่มตั้งแต่ความกลัวที่หยาบจนถึงความกลัวที่ปราณีต ซึ่งไม่เกี่ยวกับการลงโทษจากบุคคลอื่นหรืออำนาจบังคับใด ๆ แต่กลัวความเสื่อม ความทุกข์ เป็นต้น

2. แรงจูงใจที่อยากได้รับรางวัลหรืออยากได้รับผลตอบแทนต่อการกระทำของตน ในลักษณะที่มีผู้มอบให้หรือมีอำนาจศักดิ์สิทธิ์ติดบนตาล แรงจูงใจแบบนี้คล้ายกับความกลัว คือ อาจจะหยาบมากจนไม่ใช่ความดีงาม ไม่มีคุณค่าทางจริยธรรมอย่างแท้จริง แรงจูงใจชนิดนี้ทางพุทธศาสนาเรียกว่า "ตัณหา" เป็นแรงจูงใจที่อยากได้รับวัตถุสิ่งบำรุงบำเรอปรนเปรอความสุขส่วนตัวหรือจะเรียกแบบปัจจุบันก็คือแรงจูงใจแบบธุรกิจ การให้รางวัลคือ การใช้ประโยชน์จากความอยากได้ของมนุษย์ โดยยกเอาสิ่งที่บุคคลอยากได้มาเป็นเครื่องล่อ และกำหนดการกระทำหรือไม่กระทำบางอย่างขึ้นมาเป็นเงื่อนไขสำหรับการที่จะได้เครื่องล่อนั้น ๆ แรงจูงใจแบบนี้ย่อมนำมาซึ่งความโลภ การแย่งชิง เอาเปรียบ ทุจริต โกงตลอลจนการพยายามหาทางให้ได้ผลประโยชน์หรือสิ่งที่อยากได้โดยทางลัด แรงจูงใจที่เกิดจากตัณหาหรือความอยากนี้แบ่งออกได้เป็น 3 จำพวก ได้แก่

2.1 กามตัณหา ความอยากในสิ่งที่น่าใคร่ น่าปรารถนา น่าพอใจในรูป รส กลิ่น เสียง และสัมผัส

2.2 ภวตัณหา ความอยากเป็นโน้น เป็นนี้ เช่น อยากเป็นดารา อยากเป็นเศรษฐี เป็นต้น

2.3 วิภวตัณหา ความอยากไม่เป็นโน้นเป็นนี้ อยากหนีไปจากภาวะที่ไม่ปรารถนา

ตัณหาทั้ง 3 จำพวกนี้ทำให้เกิดอุปทาน คือความยึดมั่นถือมั่น และทำให้เกิดเจตจำนงในการกระทำมฤติกรรมต่าง ๆ (ชัยนร วชิราวุธ. 2525 : 137)

3. แรงจูงใจที่เกิดจากความอยากเด่น อยากเหนือบุคคลอื่น อยากครอบงำเอาชนะผู้อื่น หรือความมกใหญ่ไผ่สูง ไผ่เด่น ซึ่งแรงจูงใจนี้ทางพุทธศาสนาเรียกว่า "มานะ" มานะในทางพุทธศาสนาถือว่าเป็นกิเลส มานะนี้ช่วยทำให้มนุษย์เกิดความภูมิใจมีความเคารพในตนเอง

4. แรงจูงใจที่ถูกต้องที่แท้จริงที่พึงปรารถนาทางพุทธศาสนาเรียกว่า "ฉันทะ" ฉันทะ แปลว่า ความรัก ความอยาก ความปรารถนา ความพอใจ ฉันทะนี้แบ่งได้เป็น 2 ส่วนคือ

4.1 เป็นความใฝ่รู้ อยากรู้ ปรารถนาจะรู้ ปรารถนาจะเข้าถึงตัวลัทธิธรรม

4.2 เป็นความใฝ่ดี ใฝ่ความดี อยากได้ดี ความใฝ่ปรารถนาในสิ่งที่ตั้งงาม คือ ต้องการทำให้สิ่งที่ตั้งงามเกิดขึ้น ต้องการทำให้สิ่งที่ตั้งงามให้เกิดเป็นจริงขึ้น เมื่อต้องการทำให้สิ่งที่ตั้งงามเกิดเป็นจริงขึ้น บุคคลก็จะต้องกระทำหรือใฝ่ที่จะทำให้เกิดความรักในการทำงาน เวลาทำงานก็จะทำอย่างมีความสุข

จากเอกสารดังกล่าวข้างต้น ชี้ให้เห็นว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นความต้องการพื้นฐานของมนุษย์ที่จำเป็นต้องเกิดขึ้นและทำให้เป็นแรงผลักดันให้มนุษย์แสดงพฤติกรรมต่าง ๆ เพื่อตอบสนองความต้องการให้กับตนเอง ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยยึดทฤษฎีลำดับขั้นความต้องการของมาสโลว์ เป็นหลักมากกว่าทฤษฎีอื่นมาเป็นแนวทางที่จะทำให้นักเรียนรู้จักตนเองตรงตามสภาพ และจะช่วยให้ใช้ความสามารถของตนที่มีอยู่อย่างเต็มที่

2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

งานวิจัยต่างประเทศ

ไมเออร์ (ดาระณี หัสนศักดิ์วิญญู. 2533 : 33 ; อ้างอิงมาจาก Myers. 1965 : 355 - 363) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สมรรถภาพทางสมองและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาจำนวน 524 คน พบว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และยังพบว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์ทางบวกกับสมรรถภาพทางสมอง

เมทา และคานาดา (ทศพร ประเสริฐสุข. 2525 : 75 - 76 ; อ้างอิงมาจาก Metha and Kanada. 1969) ที่ทดลองฝึกแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์แก่เด็กนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาในประเทศอินเดียโดยเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม หลังจากผ่านการฝึกไปแล้ว 2 ปี ผลการทดลองพบว่ากลุ่มทดลองมีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา เคมี นิสิกส์และคณิตศาสตร์ สูงกว่ากลุ่มควบคุม

ซ่ง (บุญชม ศรีสะอาด. 2524 : 44 ; อ้างอิงมาจาก Song. 1971 : 2571 - A) ที่สรุปผลการวิจัยในกลุ่มนักเรียนเกษตรกรรมในเกาหลีได้ว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์จะมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในทุกวิชาที่เรียน

นอกจากนี้ มาติสัน (อมรา รสสุข. 2529 : 55 ; อ้างอิงมาจาก Madison. 1982 : 3172 - A) ได้ทำการทดลองเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาที่เรียนเรื่องการตลาด โดยใช้สถานการณ์จำลองกับการสอนแบบธรรมดา ผลการวิจัยสรุปได้ว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบใช้สถานการณ์จำลองสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบธรรมดา

งานวิจัยในประเทศ

ประสาธ ปันตังกูร (2516 : 80 - 81) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ในวิชาวิทยาศาสตร์ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และการคิดแบบเอนกนิยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 พบว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ในวิชาวิทยาศาสตร์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และยังพบว่าเพศชายและเพศหญิงมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไม่แตกต่างกัน

เมธี โพธิ์ฉิม (2523 : 53 - 54) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และความซื่อสัตย์ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนรัฐบาลแบบสหศึกษา ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มัธยมศึกษาปีที่ 2 และมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผลการศึกษานพบว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความซื่อสัตย์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนอกจากนี้ยังพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่ากลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คารณี วงษ์อยู่น้อย (2525 : 43) ศึกษาการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์โดยวิธีการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตน้ำผึ้ง กรุงเทพฯ ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ จำนวน 16 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 8 คน ผลการทดลองพบว่านักเรียนทั้งสองกลุ่มมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

และเมื่อเปรียบเทียบเฉพาะแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์หลังการทดลอง พบว่านักเรียนที่ได้รับคำปรึกษาแบบกลุ่มมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่านักเรียนที่ได้เอกสารข้อสนเทศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สุวรรณ ศรีขัน (2530 : 44) ศึกษาผลของการใช้บทบาทสมมติที่มีต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมุกดาหาร จังหวัดมุกดาหาร แบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ผลการทดลองพบว่า เมื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนทั้งสองกลุ่มก่อนและหลังการสอนการใช้บทบาทสมมติกับการสอนปกติ พบว่า นักเรียนทั้งสองกลุ่มมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงขึ้นกว่าเดิมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และเมื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนทั้งสองกลุ่มหลังการสอน พบว่า การสอนโดยการใช้การแสดงบทบาทสมมติทำให้นักเรียนมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่าการสอนปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

คาระณี พัฒนศักดิ์กัญญา (2533 : 67) ศึกษาผลการใช้ชุดการแนะแนวที่มีต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนจิระประวัตินวิทยาคม จังหวัดนครสวรรค์ โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำตั้งแต่เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 25 ลงมา แบ่งเป็นกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม ผลการทดลองพบว่า ภายหลังการสอนทั้งสองวิธี นักเรียนทั้งสองกลุ่มที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และเมื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนทั้งสองกลุ่มหลังการสอน พบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนเพิ่มขึ้นมากกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ดำรงกุล เหลี่ยมวัฒนา (2536 : 61) ศึกษาผลการให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลางที่มีต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเชียงของวิทยาคม จังหวัดเชียงราย โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 25 ลงมา มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ มีเซาว์บัญญัติอยู่ในระดับปานกลางและมีฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวปานกลางแบ่งเป็นกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม ผลการทดลองพบว่า นักเรียนทั้งสองกลุ่มมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และเมื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์หลังการทดลอง พบว่า นักเรียนที่ได้รับคำปรึกษาแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลางเป็นรายบุคคล มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากผลการวิจัยทั้งในประเทศและต่างประเทศสรุปได้ว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เป็นตัวแปรหนึ่งทางจิตวิทยาที่ทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนเป็นสิ่งที่เกิดจากการเรียนรู้ สามารถสร้างเสริมขึ้นได้ ซึ่งจากเอกสารและงานวิจัยที่กล่าวมาแล้วข้างต้น พบว่า มีผู้ทำการวิจัยเพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนโดยวิธีการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม การให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล การใช้บทบาทสมมติ และชุดแนะแนว เป็นต้น ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาผลของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและเป็นรายบุคคล ที่มีต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนดัดดรุณี จังหวัดละโว้

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

แหล่งข้อมูลและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แผนการเรียน ภาษาอังกฤษ-ฝรั่งเศส แผนการเรียนภาษาอังกฤษ-ภาษาไทย-สังคมศึกษา และแผนการเรียน ภาษาอังกฤษ-อาชีพกลุ่มงานบริการ โรงเรียนตัดตรุณี จังหวัดฉะเชิงเทรา ปีการศึกษา 2537 ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 25 ลงมา และมีเชาวน์ปัญญาอยู่ในระดับ ปานกลาง จำนวน 27 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แผนการเรียน ภาษาอังกฤษ-ฝรั่งเศส แผนการเรียนภาษาอังกฤษ-ภาษาไทย-สังคมศึกษา และแผนการเรียน ภาษาอังกฤษ-อาชีพกลุ่มงานบริการ โรงเรียนตัดตรุณี จังหวัดฉะเชิงเทรา ปีการศึกษา 2537 ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 25 ลงมา และมีเชาวน์ปัญญาอยู่ในระดับ ปานกลาง จำนวน 14 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) จากประชากร โดยมีขั้นตอนการสุ่มตัวอย่างดังนี้

1. ให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แผนการเรียนภาษาอังกฤษ-ฝรั่งเศส จำนวน 30 คน แผนการเรียนภาษาอังกฤษ-ภาษาไทย-สังคมศึกษา จำนวน 41 คน และแผนการเรียนภาษาอังกฤษ-อาชีพกลุ่มงานบริการ จำนวน 39 คน โรงเรียนตัดตรุณี จังหวัดฉะเชิงเทรา รวมทั้งสิ้นจำนวน 110 คน ตอบแบบทดสอบเชาวน์ปัญญา Standard Progressive Matrices แล้วคัดเลือก เฉพาะนักเรียนที่มีเชาวน์ปัญญาปานกลาง ซึ่งมีระดับเชาวน์ปัญญาระหว่าง 90 - 109 ให้นักเรียน จำนวน 107 คน โดยแบ่งเป็นแผนการเรียนภาษาอังกฤษ-ฝรั่งเศส จำนวน 30 คน แผนการเรียน ภาษาอังกฤษ-ภาษาไทย-สังคมศึกษา จำนวน 39 คน และแผนการเรียนภาษาอังกฤษ-อาชีพกลุ่มงานบริการ จำนวน 38 คน

2. ให้นักเรียนที่คัดเลือกแล้วในข้อ 1 ตอบแบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน แล้วให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดและเรียงคะแนนจากมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด แล้วคัดเลือกเฉพาะคนที่มีความแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 25 ลงมา จำนวน 27 คน แล้วถามความสมัครใจนักเรียนเพื่อเข้าร่วมการทดลอง ปรากฏว่านักเรียนสมัครใจเข้าร่วมทดลอง จำนวน 24 คน เป็นแผนการเรียนภาษาอังกฤษ-ฝรั่งเศส จำนวน 6 คน แผนการเรียน ภาษาอังกฤษ-ภาษาไทย-สังคมศึกษา จำนวน 10 คน และแผนการเรียนภาษาอังกฤษ-อาชีพกลุ่มงานบริการ จำนวน 8 คน

3. สุ่มนักเรียนแบบแบ่งชั้นตามแผนการเรียนทั้ง 3 แผนการเรียนดังกล่าวแล้วในข้อ 1 และข้อ 2 มาจำนวน 14 คน เป็นแผนการเรียนภาษาอังกฤษ-ฝรั่งเศส จำนวน 3 คน แผนการเรียนภาษาอังกฤษ-ภาษาไทย-สังคมศึกษา จำนวน 7 คน และแผนการเรียนภาษาอังกฤษ-อาชีพกลุ่มงานบริการ จำนวน 4 คน แล้วสุ่มแบบแบ่งชั้นอีกครั้งหนึ่งเป็นกลุ่มทดลอง 2 กลุ่ม กลุ่มละ 7 คน โดยกลุ่มทดลองที่ 1 เป็นแผนการเรียนภาษาอังกฤษ-ฝรั่งเศส จำนวน 1 คน แผนการเรียนภาษาอังกฤษ-ภาษาไทย-สังคมศึกษา จำนวน 4 คน และแผนการเรียนภาษาอังกฤษ-อาชีพกลุ่มงานบริการ จำนวน 2 คน และกลุ่มทดลองที่ 2 เป็นแผนการเรียนภาษาอังกฤษ-ฝรั่งเศส จำนวน 2 คน แผนการเรียนภาษาอังกฤษ-ภาษาไทย-สังคมศึกษา จำนวน 3 คน และแผนการเรียน ภาษาอังกฤษ-อาชีพกลุ่มงานบริการ จำนวน 2 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้มีดังนี้

1. โปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม
2. โปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล
3. แบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน

วิธีดำเนินการสร้างเครื่องมือ

1. โปรแกรมให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม ผู้วิจัยดำเนินการสร้างดังนี้

1.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม ตลอดจนประสบการณ์จากการฝึกปฏิบัติให้คำปรึกษาเพื่อเป็นแนวทางกำหนดขั้นตอนสร้างโปรแกรมการให้คำปรึกษาให้เหมาะสมกับลักษณะปัญหาและผู้รับคำปรึกษา

1.2 สร้างโปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแล้วนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 คน ได้แก่ อาจารย์ไพศาล อ้นประเสริฐ อาจารย์พรพนิต วาณิชการ และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เมธินันท์ ภิกขุชน ตรวจสอบให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ ตลอดจนวิธีการและเวลาที่ใช้ แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ

1.3 นำโปรแกรมที่ปรับปรุงแล้วในข้อ 1.2 ไปทดลองใช้กับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนดัดดรุณี จังหวัดฉะเชิงเทรา ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 7 คน เพื่อหาข้อบกพร่องแล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมอีกครั้งก่อนนำไปใช้จริง

โปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม ผู้วิจัยทำหน้าที่เป็นผู้ให้คำปรึกษากับกลุ่มทดลองที่ 1 โดยใช้เวลา 7 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 1 ครั้ง ครั้งละ 1 ชั่วโมง 30 นาที ในวันจันทร์ เวลา 15.15 - 16.45 น. (ดังรายละเอียดในภาคผนวก)

2. โปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล ผู้วิจัยดำเนินการสร้างดังนี้

2.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล ตลอดจนประสบการณ์จากการฝึกปฏิบัติให้คำปรึกษาเพื่อเป็นแนวทางกำหนดขั้นตอนสร้างโปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลให้เหมาะสมกับลักษณะปัญหาและผู้รับคำปรึกษา

2.2 สร้างโปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล แล้วนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 คน ได้แก่ อาจารย์ไพศาล อ้นประเสริฐ อาจารย์พรพนิต วาณิชการ และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เมธินันท์ ภิกขุชน ตรวจสอบพิจารณาให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ ตลอดจนวิธีการและเวลาที่ใช้ แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ

2.3 นำโปรแกรมที่ปรับปรุงแล้วในข้อ 2.2 ไปทดลองใช้กับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนดัดดรุณี จังหวัดฉะเชิงเทรา ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างอีกกลุ่มหนึ่ง จำนวน 7 คน แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมอีกครั้งก่อนนำไปใช้จริง

โปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล ผู้วิจัยทำหน้าที่เป็นผู้ให้คำปรึกษากับกลุ่มทดลองที่ 2 โดยใช้เวลา 7 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 1 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที ในวันจันทร์ ถึงวันพฤหัสบดี เวลา 07.10 - 08.00 น. หรือเวลา 15.15 - 16.05 น. (ตั้งรายละเอียดในภาคผนวก)

3. แบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างตามลำดับดังนี้

3.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน

3.2 สัมภาษณ์ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

โรงเรียนตดครุณี จังหวัดฉะเชิงเทรา โดยผู้วิจัยใช้คำถามปลายเปิดว่า "ถ้าต้องการให้ประสบความสำเร็จในการเรียน นักเรียนรู้สึกอย่างไรกับตนเองและนักเรียนจะต้องทำอะไรบ้าง"

3.3 สร้างแบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน จำนวน 124 ข้อ โดยปรับปรุงและดัดแปลงมาจากแบบสอบถามวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนของ คาระณี พัฒนศักดิ์วิทยุ (2533 : 268-272) สุวรรณ ศรีชื่น (2530 : 139-143) สุพจน์ สิ้นสุวงศ์วัฒน์ (2527 : 200-211) คาระณี วงษ์น้อย (2525 : 79-81) และคำถามจากแบบสอบถามปลายเปิดในข้อ 3.2 ซึ่งข้อคำถามในแบบสอบถามเป็นเรื่องที่ครอบคลุมลักษณะผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนตามนิยามศัพท์เฉพาะ 3 ด้าน คือ ความทะเยอทะยานในการเรียน ความกระตือรือร้นในการเรียน และการวางแผนในการเรียน โดยแบบสอบถามมีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) แต่ละข้อจะมีคำตอบ 5 ระดับ ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างแบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน

คำชี้แจง ขอให้นักเรียนอ่านแบบสอบถามแต่ละข้อ แล้วพิจารณาตอบให้ตรงกับสภาพความเป็นจริงที่นักเรียนปฏิบัติให้มากที่สุด โดยเขียนเครื่องหมายถูก (/) ลงในช่องหลังข้อความที่กำหนดไว้ให้ 5 ระดับ ข้อมูลที่ได้จะไม่เกิดผลเสียต่อตัวนักเรียนและข้อมูลที่ได้จะนำไปใช้เพื่อประโยชน์ต่อตัวนักเรียน

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับสภาพความเป็นจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับสภาพความเป็นจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับสภาพความเป็นจริงของนักเรียนปานกลาง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับสภาพความเป็นจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับสภาพความเป็นจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
01	ก. <u>ด้านความทะเยอทะยาน</u> <u>ในการเรียน</u> เมื่อถึงเวลาทำการบ้าน นักเรียน ต้องทำให้เสร็จเรียบร้อยก่อน แล้วจึงหยุดพัก					
02	ข. <u>ด้านความกระตือรือร้น</u> <u>ในการเรียน</u> นักเรียนรู้สึกเบื่อหน่ายที่ต้องเรียน วันละ 7 ชั่วโมง					
03	ค. <u>ด้านการวางแผนในการเรียน</u> นักเรียนจัดตารางเรียนในตอนเย็น ก่อนเข้านอน					

เกณฑ์การตรวจให้คะแนน

ถ้าเป็นข้อความทางบวกให้คะแนนดังนี้ .

จริงที่สุด ให้ 5 คะแนน

จริง ให้ 4 คะแนน

จริงบ้าง ให้ 3 คะแนน

จริงน้อย ให้ 2 คะแนน

จริงน้อยที่สุด ให้ 1 คะแนน

ถ้าเป็นข้อความทางลบให้คะแนนตรงกันข้ามกับข้อความทางบวก

การหาคุณภาพของแบบสอบถาม

1. นำแบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนที่สร้างขึ้น จำนวน 124 ข้อ ไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 คน ได้แก่ อาจารย์ไพศาล อ้นประเสริฐ อาจารย์พรพนิด วาณิชการ และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เมธิรินทร์ ภิญโญ ตรวจสอบความสอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ แล้วผู้วิจัยนำไปปรับปรุงแก้ไข ตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ

2. นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้ (Try out) กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนพุทธโสธร จังหวัดฉะเชิงเทรา ที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 100 คน แล้วนำคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (Item Discrimination - t) ของแบบสอบถาม โดยใช้เทคนิค 25 เปอร์เซนต์ของกลุ่มสูง-กลุ่มต่ำ และใช้วิธีการทางสถิติแบบที (t-test) ในการตรวจสอบ คัดเลือกเฉพาะข้อที่มีค่าที (t) ที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มาใช้ในการวิจัยครั้งนี้ จำนวน 72 ข้อ ได้ค่า t ระหว่าง 1.85 - 8.65

3. นำแบบสอบถามวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนที่คัดเลือกไว้ในข้อ 2 มาหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยใช้สัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha-Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) (ลิวน สายยศ และอังคณา สายยศ 2531 : 170-171) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.9398

การดำเนินการทดลอง

แบบแผนการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง โดยใช้แบบแผนการทดลอง ที่เรียกว่า Randomized Two Group Pretest - Posttest Design (ชูศรี วงศ์รัตนะ. 2528 : 77) ดังแสดงในตาราง 1

ตาราง 1 แบบแผนการทดลองแบบ Randomized Two Group Pretest - Posttest Design

กลุ่ม	ทดสอบก่อน	ทดลอง	ทดสอบหลัง
R_{E1}	T_{1E1}	X_{E1}	T_{2E1}
R_{E2}	T_{1E2}	X_{E2}	T_{2E2}

ความหมายของสัญลักษณ์

R_{E1}	แทน	กลุ่มตัวอย่างที่ถูกสุ่มเป็นกลุ่มทดลองที่ 1
R_{E2}	แทน	กลุ่มตัวอย่างที่ถูกสุ่มเป็นกลุ่มทดลองที่ 2
T_{1E1}	แทน	ทดสอบก่อนในกลุ่มทดลองที่ 1
T_{1E2}	แทน	ทดสอบก่อนในกลุ่มทดลองที่ 2
X_{E1}	แทน	การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มซึ่งใช้ในกลุ่มทดลองที่ 1
X_{E2}	แทน	การให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลซึ่งใช้ในการทดลองที่ 2
T_{2E1}	แทน	ทดสอบหลังในกลุ่มทดลองที่ 1
T_{2E2}	แทน	ทดสอบหลังในกลุ่มทดลองที่ 2

วิธีดำเนินการทดลอง

1. ขั้นตอนการทดลอง ผู้วิจัยทำการสอบก่อนการทดลอง (Pretest) โดยการให้กลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 ทำแบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน

2. ขั้นตอนทดลอง ผู้วิจัยดำเนินการทดลองทั้ง 2 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 ดังรายละเอียดต่อไปนี้

2.1 กลุ่มทดลองที่ 1 ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม ตามโปรแกรมที่กำหนดให้ โดยให้คำปรึกษา 7 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 1 ครั้ง ครั้งละ 1 ชั่วโมง 30 นาที ในวันจันทร์ เวลา 15.15 - 16.45 น. โดยเริ่มตั้งแต่วันที่ 25 กรกฎาคม 2537 ถึง วันที่ 5 กันยายน 2537

2.2 กลุ่มทดลองที่ 2 ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล ตามโปรแกรมที่กำหนดไว้ โดยให้คำปรึกษา 7 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 1 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที ในวันจันทร์ ถึงวันพฤหัสบดี เวลา 07.10 - 08.00 น. หรือเวลา 15.15 - 16.05 น. โดยเริ่มตั้งแต่วันที่ 25 กรกฎาคม 2537 ถึง วันที่ 8 กันยายน 2537

3. หลังการทดลอง เมื่อสิ้นสุดการทดลองให้นักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม ทำแบบสอบถาม แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนอีกครั้งหนึ่ง (Posttest)

4. นำคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนทั้งก่อนและหลังการทดลองมาวิเคราะห์ทางสถิติเพื่อทดสอบสมมติฐาน

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. เปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนของนักเรียนก่อนและหลังการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม
2. เปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนของนักเรียนก่อนและหลังการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล
3. เปรียบเทียบความแตกต่างของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนของนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและรายบุคคล

วิธีจัดการกับข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน ได้แก่
 - 1.1 ค่ามัธยฐาน (Median) (ลัวัน สายยศ และ อังคณา สายยศ. 2531 : 57)
 - 1.2 ค่าความเบี่ยงเบนควอไทล์ (Quartile Deviation) (ชาณุวิทย์ เทียมบุญประเสริฐ. 2529 : 50)
2. สถิติสำหรับวิเคราะห์คุณภาพของเครื่องมือ
 - 2.1 หาค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนโดยใช้วิธีทางสถิติ แบบที (t-test) แบบเทคนิค 25 เปอร์เซนต์ กลุ่มสูง - กลุ่มต่ำ (ลัวัน สายยศ และ อังคณา สายยศ. 2524 : 187)

2.2 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน โดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha-Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) (ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ. 2531 : 170-171)

3. สถิติสำหรับทดสอบสมมติฐาน

3.1 ทดสอบความแตกต่างของคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนก่อนและหลังการทดลอง ในกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 โดยใช้การทดสอบของวิลคอกซัน (The Wilcoxon's Matched Pairs Signed - Ranks Test) (นิภา ศรีไพโรจน์. 2533 : 91-97)

3.2 ทดสอบความแตกต่างของคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนระหว่างกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 โดยใช้การทดสอบของ แมน วิทนี (The Mann - Whitney U Test) (นิภา ศรีไพโรจน์. 2533 : 120-128)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่ศึกษาค้นคว้า

สัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลและแปลความหมายผลการวิเคราะห์ข้อมูล จากการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ต่าง ๆ ที่ใช้แทนความหมายดังต่อไปนี้

N แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง

Mdn แทน มัธยฐานของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนของนักเรียน

Mdn_(class) แทน มัธยฐานของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนของนักเรียนที่สูงชั้น

Q.D. แทน ส่วนเบี่ยงเบนควอไทล์ของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนของนักเรียน

Q.D._(class) แทน ส่วนเบี่ยงเบนควอไทล์ของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนของนักเรียนที่สูงชั้น

T แทน ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาในการทดสอบของ วิลคอกซัน (The Wilcoxon's Matched-Pairs Signed-Ranks Test)

U แทน ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาในการทดสอบของ แมน - วิทนี (The Mann - Whitney U test)

p แทน ค่าความน่าจะเป็นของค่าสถิติจากตาราง

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ผู้วิจัยได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับดังนี้

1. เปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนของนักเรียนก่อนและหลังการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม
2. เปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนของนักเรียนก่อนและหลังการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล

3. เปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนของนักเรียนก่อนและหลังการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและรายบุคคล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังแสดงในตาราง 2, 3 และ 4 ตามลำดับดังนี้

ตาราง 2 เปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 1 ก่อนและหลังการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม

กลุ่มทดลองที่ 1	N	Mdn	Q.D.	T
ก่อนการทดลอง	7	201.0	4.0	0*
หลังการทดลอง	7	249.0	19.5	

* หมายความว่าทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 2 แสดงว่า ภายหลังจากทดลองแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนของนักเรียนสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นั่นคือ นักเรียนมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนสูงขึ้นหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม (ดังแสดงการวิเคราะห์ในตาราง 6 ในภาคผนวก)

ตาราง 3 เปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 2 ก่อนและหลังการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล

กลุ่มทดลองที่ 2	N	Mdn	Q.D.	T
ก่อนการทดลอง	7	202.0	4.5	0*
หลังการทดลอง	7	279.0	21.0	

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 3 แสดงว่า ภายหลังจากทดลองแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนของนักเรียน สูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นั่นคือ นักเรียนมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนสูงขึ้นหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล (ดังแสดงการวิเคราะห์ในตาราง 7 ในภาคผนวก)

ตาราง 4 เปรียบเทียบความแตกต่างของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนของนักเรียนระหว่าง
กลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 หลังจากได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและรายบุคคล

กลุ่มตัวอย่าง	N	Mdn _(diff)	Q.D. _(diff)	U	p
กลุ่มทดลองที่ 1	7	48.0	13.5	10*	0.036
กลุ่มทดลองที่ 2	7	71.0	24.0		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 4 แสดงว่า นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและรายบุคคลมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นั่นคือ นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนแตกต่างจากนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม โดยการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลสามารถพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนได้ดีกว่าการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม (ดังแสดงการวิเคราะห์ในตาราง 8 ในภาคผนวก)

บทย่อ สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

บทย่อ

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนของนักเรียนก่อนและหลังการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม
2. เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนของนักเรียนก่อนและหลังการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล
3. เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนของนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและรายบุคคล

สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนสูงขึ้นหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม
2. นักเรียนมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนสูงขึ้นหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล
3. นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและรายบุคคลมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนแตกต่างกัน

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แผนการเรียนภาษาอังกฤษ-ฝรั่งเศส แผนการเรียนภาษาอังกฤษ-ภาษาไทย-สังคมศึกษา และแผนการเรียนภาษาอังกฤษ-อาชีพกลุ่มงานบริการ โรงเรียนดัดดรุณี จังหวัดละโว้เหนือ ปีการศึกษา 2537

ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ที่ 25 ลงมา และมีเซาว์นปัญญาอยู่ในระดับปานกลาง จำนวน 27 คน

2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แผนการเรียนภาษาอังกฤษ-ฝรั่งเศส แผนการเรียนภาษาอังกฤษ-ภาษาไทย-สังคมศึกษา และแผนการเรียนภาษาอังกฤษ-อาชีพกลุ่มงานบริการ โรงเรียนวัดตฤณี จังหวัดละโว้เชิงเทรา ปีการศึกษา 2537 ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ที่ 25 ลงมา และมีเซาว์นปัญญาอยู่ในระดับปานกลาง จำนวน 14 คน ที่ได้มาจากการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) จากประชากร แล้วสุ่มแบบแบ่งชั้นอีกครั้งหนึ่งเป็นกลุ่มทดลอง 2 กลุ่ม ๆ ละ 7 คน โดยกลุ่มทดลองที่ 1 เป็นแผนการเรียนภาษาอังกฤษ-ฝรั่งเศส จำนวน 1 คน แผนการเรียนภาษาอังกฤษ-ภาษาไทย-สังคมศึกษา จำนวน 4 คน และแผนการเรียนภาษาอังกฤษ-อาชีพกลุ่มงานบริการ จำนวน 2 คน ซึ่งได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม และกลุ่มทดลองที่ 2 เป็นแผนการเรียนภาษาอังกฤษ-ฝรั่งเศส จำนวน 2 คน แผนการเรียนภาษาอังกฤษ-ภาษาไทย-สังคมศึกษา จำนวน 3 คน และแผนการเรียนภาษาอังกฤษ-อาชีพกลุ่มงานบริการ จำนวน 2 คน ซึ่งได้รับการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

1. โปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม
2. โปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล
3. แบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน

การดำเนินการทดลอง

1. ระยะก่อนการทดลอง

เมื่อสุ่มตัวอย่างได้กลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 แล้ว ผู้วิจัยวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนของนักเรียนทั้งสองกลุ่มด้วยแบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน แล้วเก็บไว้เป็นคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนก่อนการทดลอง

2. ระยะทดลอง

ผู้วิจัยดำเนินการทดลองทั้ง 2 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 ดังรายละเอียดดังต่อไปนี้

2.1 กลุ่มทดลองที่ 1 ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม ตามโปรแกรมที่กำหนดไว้ โดยให้คำปรึกษา 7 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 1 ครั้ง ครั้งละ 1 ชั่วโมง 30 นาที ในวันจันทร์ เวลา 15.15 - 16.45 น. โดยเริ่มตั้งแต่วันที่ 25 กรกฎาคม 2537 ถึงวันที่ 5 กันยายน 2537

2.2 กลุ่มทดลองที่ 2 ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลตามโปรแกรมที่กำหนดไว้ โดยให้คำปรึกษา 7 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 1 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที ในวันจันทร์ ถึง วันพฤหัสบดี เวลา 07.10 - 08.00น. หรือเวลา 15.15 - 16.05น. โดยเริ่มตั้งแต่วันที่ 25 กรกฎาคม 2537 ถึงวันที่ 8 กันยายน 2537

3. ระยะหลังการทดลอง

ผู้วิจัยวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนของกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 ด้วยแบบสอบถามชุดเดิม นำผลที่ได้จากข้อ 1 และ ข้อ 3 ไปวิเคราะห์เพื่อทดสอบสมมติฐานทางสถิติ

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. เปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนของนักเรียนก่อนและหลังการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม
2. เปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนของนักเรียนก่อนและหลังการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล
3. เปรียบเทียบความแตกต่างของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนของนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและรายบุคคล

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนสูงขึ้นหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. นักเรียนมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนสูงขึ้นหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและรายบุคคลมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผล

จากการศึกษาผลของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและรายบุคคลที่มีต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนดัดดรุณี จังหวัดฉะเชิงเทรา ปรากฏผลดังนี้

1. นักเรียนมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนสูงขึ้นหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1 จากผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่าการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มโดยทฤษฎีบุคคลเป็นศูนย์กลางช่วยพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ได้ ทั้งนี้เนื่องมาจากการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มมีนักเรียนหลายคนมาร่วมปรึกษากันโดยมีผู้ให้คำปรึกษาร่วมอยู่ด้วย เพื่อร่วมมือกันแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ภายใต้อบรมภาคที่อบอุ่นเป็นกันเอง ปลอดภัย ทำให้นักเรียนในกลุ่มแต่ละคนมีโอกาสดูแลความรู้สึก ความคิดเห็น ยอมรับตนเอง เข้าใจตนเอง กล้าเผชิญปัญหา สามารถใช้ความคิดในการแก้ปัญหา หรือปรับปรุงตนเองได้ ซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดของวัชรวิ ทรัพย์มี (2518 : 41) ที่กล่าวว่า บรรยาการในการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มที่มีการยอมรับซึ่งกันและกัน ทำให้นักเรียนกล้าแสดงความรู้สึก และความคิดเห็น และสอดคล้องกับแนวความคิดของราตรี พัฒนรังสรรค์ (2522 : 114) ที่กล่าวว่า การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มนักเรียนจะได้ระบายความรู้สึก อารมณ์ ทัศนคติ และปัญหาที่เขาประสบอยู่ทำให้แต่ละคนเข้าใจตนเอง และมีโอกาสเรียนรู้ข้อมูลที่จำเป็นในการแก้ปัญหา ขณะเดียวกันเมื่อผู้ให้คำปรึกษาร่างสัณเภาที่ดียิ่งจะช่วยให้นักเรียนมีความรู้สึกเป็นเจ้าของกลุ่มที่ต้องการช่วยเหลือตนเองและเพื่อนภายในกลุ่ม ซึ่งในกระบวนการเหล่านี้ย่อมมีการยกย่อง ชมเชย หรือตำหนิ มีการร่วมมือ ช่วยเหลือ ให้คำแนะนำ เพื่อช่วยให้แต่ละคนเข้าใจผู้อื่น ยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น จึงช่วยให้แต่ละคนรู้จักตนเอง และผสมผสานที่จะไปพัฒนาตนเอง นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับแนวความคิดของผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2529 : 180) ที่กล่าวว่า การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มมุ่งให้สมาชิกแต่ละคนพัฒนาความเข้าใจเกี่ยวกับความต้องการ และความรู้สึกของบุคคลอื่น

ตระหนักถึงบทบาทและความรับผิดชอบของตนเองในการมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่นและเรียนรู้ที่จะปฏิสัมพันธ์กับสมาชิกภายในกลุ่ม

การวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยต่าง ๆ ดังนี้ สอดคล้องกับผลการวิจัยของ ดารณี วงษ์น้อย (2525 : 43) ที่ศึกษาพบว่า การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มสามารถพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ให้สูงขึ้นได้ และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ มานิตา ทองทวี (2526 : 72) ที่ศึกษาพบว่า การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มสามารถทำให้นักเรียนมีความเชื่อมั่นในตนเองสูงขึ้น ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มโดยใช้ทฤษฎีจิตบุคคลเป็นศูนย์กลางสามารถพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนของนักเรียนให้สูงขึ้นได้

2. นักเรียนมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนสูงขึ้นหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2 จากผลการวิจัย แสดงให้เห็นว่าการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลโดยทฤษฎีจิตบุคคลเป็นศูนย์กลางช่วยพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ได้ ทั้งนี้สืบเนื่องมาจากวิธีการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล ในสถานการณ์ของการให้คำปรึกษาตัวต่อตัวภายใต้บรรยากาศที่อบอุ่น ปลอดภัย เป็นกันเอง มีสัมพันธภาพที่ดีต่อกันระหว่างผู้ให้คำปรึกษากับนักเรียน ทำให้นักเรียนได้ระบายความรู้สึกและความคับข้องใจออกมา โดยผู้ให้คำปรึกษายอมรับและเข้าใจความรู้สึกของนักเรียน และคอยช่วยเหลือให้นักเรียนเข้าใจตนเองตลอดจนมองเห็นแนวทางแก้ปัญหาเองได้ ซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดของรอเจอร์ส และวอลเลน (อารยา จิยะจันทร์. 2535 : 2 ; อ้างอิงมาจาก Rogers and Wallen. 1946 : 5) ที่กล่าวว่า การให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลจะเน้นให้ผู้รับคำปรึกษาระบายอารมณ์ และความคับข้องใจออกมาโดยมีผู้ให้คำปรึกษาคอยช่วยเหลือให้เขารู้จักตนเอง และสามารถช่วยตนเองได้ในที่สุด ขณะเดียวกันในการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลนี้หลังจากได้พูดคุยกับนักเรียนแล้วทำให้เห็นได้ว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนแต่ละคนขึ้นอยู่กับภูมิหลังที่แตกต่างกันด้วย เช่น สภาพครอบครัว สภาพสิ่งแวดล้อม และความสามารถของแต่ละคน ดังนั้นเมื่อผู้ให้คำปรึกษาได้ให้คำปรึกษาและเป็นกันเองกับนักเรียนจึงช่วยให้นักเรียนเกิดความเข้าใจตนเองและสิ่งแวดล้อมได้ดีขึ้น กล้าเผชิญปัญหา และแก้ปัญหาได้เอง ซึ่งเป็นไปตามแนวความคิดของเจียร์นีย์ ทรงชัยกุล (2529 : 408) ที่กล่าวว่า การให้คำปรึกษาเป็นการส่วนตัวแก่บุคคลเฉพาะรายในแต่

ละครั้ง เพื่อให้เขาสามารถเข้าใจตนเองและสิ่งแวดล้อมได้ดีขึ้น สามารถเผชิญปัญหาที่กำลังประสบอยู่ได้ และมีทักษะในการแก้ปัญหาได้เองอย่างเหมาะสม

การวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยต่าง ๆ ดังนี้ สอดคล้องกับผลการวิจัยของมานิตา ทองทวี (2526 : 72 - 73) ศึกษาพบว่า การให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลสามารถทำให้นักเรียนมีความเชื่อมั่นในตนเองสูงขึ้นและสอดคล้องกับผลการวิจัยของดำรงกุล เหลี่ยมวัฒนา (2536 : 61) ที่พบว่า นักเรียนมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนสูงขึ้นหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลโดยใช้ทฤษฎียึดบุคคลเป็นศูนย์กลางสามารถพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนของนักเรียนให้สูงขึ้นได้

3. นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและรายบุคคลมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 3 จากผล การวิจัยพบว่านักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลมีการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม ทั้งนี้อาจเป็นเพราะธรรมชาติของการ เสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนต้องทราบภูมิหลังและสภาพแวดล้อมของนักเรียน โดยการให้นักเรียนได้ระบายความรู้สึกและความคับข้องใจออกมาเพื่อต้องการให้นักเรียนรู้จักตนเอง ตระกมสภาพจริงตรงกับลำดับขั้นความต้องการขั้นที่ 5 ของมาสโลว์ว่า ความต้องการที่จะรู้จักตนเองตรงตามสภาพ รู้จุดอ่อน และตระหนักในความสามารถของตน (พรรณี ชูชัย เจนจิต. 2533 : 303 ; อ้างอิงมาจาก Maslow. n.d.) ซึ่งสิ่งเหล่านี้ควรจะได้รับ的帮助 เป็นการส่วนตัวจากผู้ให้คำปรึกษา ฉะนั้นจึงสอดคล้องกับวิธีการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล เนื่องมาจากการให้คำปรึกษาแต่ละครั้งนักเรียนได้มาใกล้ชิดและเป็นกันเองกับผู้ให้คำปรึกษาทำให้นักเรียนได้รับความอบอุ่น มีความลึกซึ้งตัวต่อตัว มีสัมพันธภาพที่ดีต่อกัน นักเรียนจึงกล้าระบายความรู้สึกและกล้าเปิดเผยปัญหาส่วนตัวที่เป็นความลับ ซึ่งเชื่อว่าผู้ให้คำปรึกษาสามารถเก็บความลับไว้ได้ ขณะเดียวกันผู้ให้คำปรึกษายังคอยให้กำลังใจว่านักเรียนสามารถแก้ปัญหาเองได้ ส่งผลให้นักเรียนรู้จักตนเองมากขึ้น ทั้งนี้เป็นไปตามแนวความคิดของเจียรนีย์ ทรงชัยกุล (2529 : 411 - 412) ที่กล่าวว่า การให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล นักเรียนจะได้รับความช่วยเหลือเป็น การส่วนตัวจากผู้ให้คำปรึกษาด้วยความละเอียด ครอบคลุมและรอบคอบอย่างเพียงพอ ทำให้นักเรียน กล้าที่จะเปิดเผยตนเองและปัญหาของตนเองอย่างอิสระ ไม่ต้องกังวลถึงความคิดเห็น ข้อเสนอแนะ

ความรู้สึก และความไม่เหมาะสมของตนในการแสดงออกกับผู้อื่นจึงได้รับประโยชน์ที่เกิดขึ้นอย่างเต็มที่และสอดคล้องกับแนวความคิดของฟองพรรณ เกิดพิทักษ์ (2529 : 194) ที่กล่าวว่า การให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล ผู้รับคำปรึกษาสามารถนำและเลือกแนวทางแก่ตนเองได้อย่างเหมาะสมและฉลาด สามารถเผชิญและแก้ปัญหาที่ตนประสบอยู่ได้ดีที่สุด ในขณะที่การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มมีบางเรื่องที่เป็นปัญหาหลัก ๆ นักเรียนจะไม่กล้าระบายความรู้สึก ไม่กล้าเปิดเผยปัญหาของตนเองกับเพื่อน ๆ เพราะกลัวจะไม่ใช่ความลับจะเห็นได้จากมีนักเรียนจากการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มมาคุยเป็นการส่วนตัวกับผู้ให้คำปรึกษาจำนวน 2 คน ส่วนคนอื่น ๆ ผู้ให้คำปรึกษาและเพื่อน ๆ จะไม่ทราบปัญหาหลักซึ่ง หรือความคับข้องใจของเขา จึงทำให้นักเรียนรู้จักตนเองไม่ชัดเจน และค้นหาแนวทางแก้ปัญหาได้ไม่สมบูรณ์ นอกจากนี้การให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลผู้ให้คำปรึกษาลังเกตตั้งแต่เริ่มต้นของการให้คำปรึกษา นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลให้ความร่วมมือให้ความเอาใจใส่ กระตือรือร้น ไม่รู้สึกเบื่อหน่าย และกล้าเปิดเผยปัญหาส่วนตัว ซึ่งเชื่อว่าผู้ให้คำปรึกษาสามารถรักษาความลับไว้ได้ จึงส่งผลให้มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนสูงขึ้น และจากการติดตามผลการเรียนพบว่านักเรียนกลุ่มการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนสูงขึ้นด้วย

ฉะนั้นจากการวิจัยครั้งนี้ชี้ให้เห็นว่า วิธีการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลจึงเป็นวิธีการที่มีประสิทธิภาพสูงที่จะนำไปใช้เพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1 จากผลการวิจัยนี้ชี้ให้เห็นว่าควรนำวิธีการให้คำปรึกษาทั้งเป็นกลุ่มและรายบุคคลไปพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนของนักเรียนได้ทั้ง 2 วิธี โดยเลือกใช้ตามความสะดวกและเหมาะสม กล่าวคือ ถ้าครูมีเวลาให้นักเรียนมาก และมีความเชี่ยวชาญในการให้คำปรึกษา ตลอดจนนักเรียนต้องการรักษาความลับ ครูควรให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล ถ้านักเรียนมีปัญหามากหลายคน และต้องการการยอมรับจากเพื่อนควรให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม

1.2 ควรมีการฝึกอบรมครูแนะแนวและผู้ที่เกี่ยวข้องให้สามารถใช้เทคนิคการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและรายบุคคลจนเกิดความชำนาญเพื่อนำไปพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนของนักเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยผู้ให้คำปรึกษาต้องมีความตั้งใจจริง และพร้อมที่จะสละเวลาให้แก่นักเรียนเนื่องจากการให้คำปรึกษาต้องใช้ระยะเวลาหลายสัปดาห์ต่อเนื่องกัน

1.3 เมื่อนำวิธีการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและรายบุคคลไปพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนของนักเรียนแล้ว ควรมีการติดตามผลในเรื่องความคงทนของพฤติกรรม

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัย

2.1 ควรศึกษาผลของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและรายบุคคลในระดับการศึกษาชั้นอื่น ๆ เช่น ในระดับประถมศึกษา

2.2 ควรศึกษาเปรียบเทียบวิธีการให้คำปรึกษาโดยทฤษฎีบุคคลเป็นศูนย์กลางกับวิธีการวิธีอื่น เช่น การใช้ชุดแนะแนว เพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน

2.3 ควรนำวิธีการให้คำปรึกษาทั้งเป็นกลุ่มและรายบุคคลไปใช้พัฒนานักเรียนที่มีปัญหาการเรียนเฉพาะรายวิชา เช่น วิชาคณิตศาสตร์ วิชาภาษาอังกฤษ

2.4 ควรได้นำวิธีการให้คำปรึกษาทั้งเป็นกลุ่มและรายบุคคลไปใช้พัฒนานักเรียนในด้านการเรียนอื่น ๆ เช่น ทักษะคิดในการเรียน ทักษะคิดในการเลือกอาชีพ ลักษณะมุ่งอนาคตของนักเรียน เป็นต้น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กมลรัตน์ หล้าสูงรังษ์. จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ : ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2528.
- คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, สำนักงาน สำนักราชการรัฐมนตรี. รายงานการวิจัยองค์ประกอบบางประการที่มีอิทธิพลต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ สำนักราชการรัฐมนตรี, 2523.
- * คมเพชร จัตรศุภกุล. การแนะแนวเบื้องต้น. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2529.
- . กิจกรรมกลุ่มในโรงเรียน. กรุงเทพฯ : ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2521.
- จงกล หงส์พันธุ์. ผลการให้คำปรึกษาแบบโรเจอร์สที่มีต่อการปรับตัวในครอบครัวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิ์สัมพันธ์พิทยาคาร เมืองพญา จังหวัดชลบุรี. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2534. อุดล้าเนา.
- * เจริญย ทรวงชัยกุล. "จิตวิทยาพื้นฐานในการให้คำปรึกษา," ใน จิตวิทยาและสังคมวิทยาพื้นฐานเพื่อการแนะแนว, หน้า 725 - 768. นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2533.
- . เอกสารการสอนชุดวิชาการแนะแนวในระดับมัธยมศึกษา หน่วยที่ 1-7. นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2529.
- ชัยพร วิชชาวุธ. มูลสารจิตวิทยา. กรุงเทพฯ : คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2525.
- ชาญวิทย์ เทียมบุญประเสริฐ. วิธีการทางสถิติสำหรับการวิจัย. กรุงเทพฯ : สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2529.
- ชูศรี วงศ์รัตน์. แบบแผนการทดลองและสถิติ. กรุงเทพฯ : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2528.
- ดวงเดือน พันธมนาวิน และสุธรรม ประพัฒน์ทอง. "การใช้นิทานกระตุ้นพฤติกรรมไม่สัมฤทธิ์ในเด็กไทย," วารสารการวิจัยทางการศึกษา. 10(1) : 25-34 ; มีนาคม, 2523.

- ดารณี วงษ์อยู่น้อย. การพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์โดยวิธีการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม.
 ปรินทิเนียนท์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2525.
 อัดสำเนา.
- ดาระณี พัฒนศักดิ์ภิญโญ. ผลของการใช้ชุดแนะแนวที่มีต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของ
 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนจิระประวัติวิทยาคม จังหวัดนครสวรรค์.
 ปรินทิเนียนท์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร,
 2533. อัดสำเนา.
- ดำรงกุล เหลี่ยมวัฒนา. ผลของการให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลางที่มีต่อแรงจูงใจ
 ใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเชียงใหม่วิทยาคม
 อำเภอเชียงของ จังหวัดเชียงราย. ปรินทิเนียนท์ กศ.ม. กรุงเทพฯ :
 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2536. อัดสำเนา.
- ทศพร ประเสริฐสุข. การสร้างโมเดลการสอนแบบกระบวนการกลุ่ม เพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
 สำหรับเด็กด้อยสัมฤทธิ์. วิทยานิพนธ์ ค.ศ. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,
 2525. อัดสำเนา.
- * ทองเรือน อมรัชกุล. กิจกรรมกลุ่มในโรงเรียน. พินิจโลก : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
 พินิจโลก, 2520.
- ธีระ มุลธิยะ. ผลการให้คำปรึกษาแบบโรเจอร์สที่มีต่อการพัฒนาทัศนคติด้านการปรับตัวทางอารมณ์
 ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวชิรบำรุง จังหวัดมหาสารคาม.
 ปรินทิเนียนท์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร,
 2530. อัดสำเนา.
- นันทิกา แย้มสรวล. ทฤษฎีและเทคนิคการให้คำปรึกษาแนะแนว. นครปฐม : ภาควิชาจิตวิทยา
 และการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2523.
- นิภา ศรีไพโรจน์. สถิติอนุพาราเมตริก. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์, 2533.
- บุญชม ศรีสะอาด. รูปแบบของผลการเรียนในโรงเรียน. ปรินทิเนียนท์ กศ.ด. กรุงเทพฯ :
 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2524. อัดสำเนา.

- ประสาธน์ ปันทังกูร. ความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ในวิชาวิทยาศาสตร์ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์และการคิดแบบอเนกนัย. ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ : วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร, 2516. อุดສຳເນາ.
- ประสาธน์ อิศรปริตตา. จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ : กราฟิการ์ต, 2522.
- พกา บุญเรือง. การแนะแนวเบื้องต้น. ชลบุรี : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน, 2528.
- ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. การแนะแนวและการให้คำปรึกษาในโรงเรียนประถมศึกษา. กรุงเทพฯ : บัณฑิตการพิมพ์, 2529.
- พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา. การแนะแนวและการให้คำปรึกษา. กรุงเทพฯ : พัทธอักษร, ม.ป.ป.
- . ทฤษฎีและเทคนิคการให้คำปรึกษา. กรุงเทพฯ : พัทธอักษร, 2525.
- พรณี ชูชัย เจนจิต. "แรงจูงใจและความต้องการ," ใน จิตวิทยาและสังคมวิทยาพื้นฐานเพื่อการแนะแนว. หน้า 285 - 329. นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช, 2533.
- พระเทพเวที. การศึกษาที่สากลบนฐานแห่งภูมิปัญญาไทย. กรุงเทพฯ : อมรินทร์พริ้นติ้งกรุ๊ป, 2532.
- พัชรวิมลย์ กำเนิดเพ็ชร. "การแนะแนวและการให้คำปรึกษาเชิงจิตวิทยาสำหรับอาจารย์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่," เอกสารประกอบการฝึกอบรมเชิงปฏิบัติการ. ศูนย์การให้คำปรึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2533. อุดສຳເນາ.
- แพทเทอร์สัน, ซี. เอช. ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการให้คำปรึกษาในโรงเรียน. แปลจาก An Introduction to Counseling in the school. โดย วัชร ทรัพย์มี. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2522.
- มานิดา ทองทวี. การเปรียบเทียบผลการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและรายบุคคลที่มีต่อความเชื่อมั่นในตนเอง. ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2526. อุดສຳເນາ.
- เมธี โพธิ์พันธ์. ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์ และความซื่อสัตย์ของเด็กไทย. ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2523. อุดສຳເນາ.

- ราตรี นัคนรังสรรค์. จิตวิทยาการแนะแนว. กรุงเทพฯ : คณะศึกษาศาสตร์
วิทยาลัยครูจันทระเกษม, 2522.
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. หลักการวิจัยทางการศึกษา. กรุงเทพฯ : ทริกการพิมพ์,
2524.
- . หลักการวิจัยทางการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : ศึกษาพร, 2531.
- วัชรีย์ ทรัพย์มี. "การให้คำปรึกษาหารือเป็นกลุ่มแก่วัยรุ่น," วารสารแนะแนว. 8(36) :
38-43 ; ธันวาคม 2517 - มกราคม 2518.
- . ทฤษฎีและกระบวนการให้คำปรึกษา. กรุงเทพฯ : ภาพพิมพ์, 2533.
- วัชรีย์ อุษะคำ. จิตวิทยาการแนะแนวและให้คำปรึกษา. กรุงเทพฯ : หน่วยศึกษานิเทศก์
กรมการฝึกหัดครู, 2523.
- วีระยุทธ วิเชียรโชติ. ทฤษฎีสังคมไมตรีสัมพันธ์. กรุงเทพฯ : วิทยาลัยวิชาการศึกษา
ประสานมิตร, 2516.
- ศรีนครินทร์วิโรฒ ประสานมิตร, มหาวิทยาลัย. คู่มือแบบทดสอบ Progressive Matrices.
กรุงเทพฯ : ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทร์วิโรฒ ประสานมิตร, ม.ป.ป.
- ศึกษาธิการ, กระทรวง. ความคิดสร้างสรรค์. กรุงเทพฯ. โรงพิมพ์คุรุสภา ลาดพร้าว, 2535.
- . คู่มือประเมินผลการเรียนตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย
พุทธศักราช 2524 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533). กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา
ลาดพร้าว, 2533.
- สงวน สุทธิเลิศอรุณ. จิตวิทยาสังคม. กรุงเทพฯ : ส่งเสริมวิชาการพิมพ์, 2525.
- สะอาด กันทรวิวัฒน์. การเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและเป็นรายบุคคล
ที่มีต่อความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียน
นิพนธ์โลกพิทยาคม จังหวัดนิพนธ์โลก. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยศรีนครินทร์วิโรฒ ประสานมิตร, 2535. อัดสำเนา.

- สุชาดา สุธรรมรักษ์. เอกสารประกอบการสอนวิชาจิต 101 จิตวิทยาเบื้องต้น. กรุงเทพฯ :
ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ปทุมวัน, 2531.
- สุทิพร ปุกเกตุ. ผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีต่อการลดอารมณ์เศร้าของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบางกรวย นนทบุรี. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2529. อุดลำนเา.
- สุนจน์ สิ้นวงศ์วัฒน์. การสร้างแบบทดสอบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3
ในจังหวัดบุรีรัมย์. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร, 2527.
- สุวรรณ ตรีนัน. ผลของการใช้บทบาทสมมติที่มีต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมุกดาหาร จังหวัดมุกดาหาร. วิทยานิพนธ์ กศ.ม.
กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2530. อุดลำนเา.
- อมรา รสสุข. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากเกม สถานการณ์จำลอง
และเกมจำลอง สถานการณ์จำลอง ในกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตของนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกับต่ำ. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ :
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2529. อุดลำนเา.
- อารยา จิยะจันทร์. ผลของการให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลางที่มีต่ออารมณ์เศร้า
ของผู้สูงอายุในคลินิกผู้สูงอายุ ศูนย์บริการสาธารณสุข 24 บางเขน กรุงเทพฯ.
วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร,
2535. อุดลำนเา.

- Kelman, H.C. "The Role of the Group in the Induction of Therapeutic Change Internation," Journal of Group Psychotherapy. 13 : 399 - 432, 1963.
- Mahler, Clarence A. Group Counseling in the School. Boston : Houghton Mifflin Company, 1969.
- Ohlsen, Merle M. Group Counseling. New York : Holt Rinehart and Winston, 1970.
- Patterson, C.H. Counseling the Emotionally Disturbed. New York : Haper and Row Publishers, 1966.
- . Humanistic Education. Englewood Cliffs, New Jersey : Prentice - Hall, 1973.
- Raven, John C. Guide to the Stanford Progressive Matrices. London : H.K. Lewis & Co. Ltd, 1960.
- Williamson, E.G. and J.D.Roley. Counseling and Discipline. New York : McGraw - Hill Book Company Inc., 1949.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

1. แบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน
2. ค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน
3. การวิเคราะห์แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน

แบบสอบถามวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน

คำชี้แจง

แบบสอบถามฉบับนี้เป็นการถามเกี่ยวกับ ความทะเยอทะยานในการเรียน ความกระตือรือร้นในการเรียน และการวางแผนในการเรียนของนักเรียน มีลักษณะการวัด 5 ระดับ ไม่มีคำตอบใดถูกหรือผิด สิ่งสำคัญที่สุดขอให้นักเรียนตอบให้ตรงกับสภาพความเป็นจริงของนักเรียนให้มากที่สุด คำตอบที่ได้จะไม่กระทบกระเทือนต่อผลการเรียนของนักเรียน และจะเก็บไว้เป็นความลับ แต่จะนำไปใช้เพื่อให้เกิดประโยชน์ต่อตัวนักเรียนมากที่สุด

ให้นักเรียนทำเครื่องหมาย (/) ลงในช่องที่ตรงกับสภาพความเป็นจริงของนักเรียนเพียงช่องเดียวในแต่ละข้อ

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
	<u>ด้านความทะเยอทะยานในการเรียน</u>					
1.	นักเรียนรู้สึกชอบทำงานแข่งวันกับตนเอง.....					
2.	นักเรียนใช้ความพยายามอย่างเต็มที่เพื่อให้งานที่ทำประสบความสำเร็จ.....					
3.	เพื่อน ๆ มักพูดว่านักเรียนเป็นคนตั้งใจเรียน.....					
4.	ในขณะที่ครูสอนนักเรียนมักตั้งใจเรียน.....					
5.	เมื่อครูไม่ให้การบ้าน นักเรียนมักลองทำแบบฝึกหัดด้วยตนเอง.....					
6.	เมื่อทำการบ้านข้อที่ยาก ๆ ผิดแล้วผิดอีก นักเรียนเปลี่ยนไปทำข้อใหม่.....					

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่ สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
7.	เมื่อเวลานักเรียนขาดเรียน ถ้าครูให้การบ้านที่พอ จะทำได้ซึ่งเพื่อนมาบอกให้ทราบ นักเรียนจะ ทำการบ้านนั้น ๆ.....					
8.	นักเรียนเป็นคนขยันทำการบ้าน.....					
9.	นักเรียนทำการบ้านให้เสร็จก่อนที่จะทำอย่างอื่น....					
10.	เมื่อทำการบ้านไม่เสร็จ นักเรียนบอกครูว่าลืม ไว้ที่บ้าน.....					
11.	ในการเรียนนักเรียนรู้สึกว่าการทำแบบฝึกหัดเป็น สิ่งจำเป็น.....					
12.	ในขณะที่เรียนนักเรียนนั่งงานอื่นขึ้นมาทำ.....					
13.	ขณะที่ครูกำลังสอนบทเรียนในห้องนักเรียนใจลอย..					
14.	ในขณะที่ครูสอนนักเรียนสนใจกับสิ่งที่ครูกำลังสอน..					
15.	นักเรียนชอบครูที่สอนเนื้อหาดีมาก ๆ และให้ตัวอย่าง แปลก ๆ.....					
16.	นักเรียนมีความพยายามมากขึ้นเมื่อรู้ตัวว่าเรียน ไม่รู้เรื่อง.....					
17.	นักเรียนมีความพยายามในการทำคะแนนให้สูงกว่า ที่เคยทำมาแล้ว.....					
18.	เมื่อเพื่อนบางคนได้คะแนนสูงกว่า นักเรียนมักตั้ง เป้าหมายว่าจะต้องเอาชนะให้ได้.....					

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
19.	ในการเรียนนักเรียนพยายามทำคะแนนให้ดีที่สุด...					
20.	นักเรียนพยายามสอบให้ได้คะแนนดีขึ้น.....					
21.	นักเรียนเชื่อว่าเมื่อตั้งใจเรียนเต็มที่แล้วย่อมทำให้ ผลการเรียนดีขึ้น.....					
22.	นักเรียนต้องการให้ผลการเรียนดีขึ้นจึงหมั่นค้นคว้า หาความรู้เพิ่มเติม.....					
23.	นักเรียนค้นคว้าหาความรู้จากห้องสมุด.....					
24.	นักเรียนอยากเลียนแบบเพื่อนที่มึ่มาณะในการเรียน.....					
25.	ในการเรียนนั้น นักเรียนชอบเปรียบเทียบผล การเรียนกับบุคคลที่มีความสามารถมากกว่า.....					
<u>ด้านความกระตือรือร้นในการเรียน</u>						
26.	ไม่ว่างานที่ได้รับมอบหมายยากเพียงใด นักเรียน พยายามทำด้วยตนเอง.....					
27.	งานที่นักเรียนทำทุกอย่าง นักเรียนทำจนสุดความสามารถเสมอ.....					
28.	นักเรียนพยายามปรับปรุงการทำงานให้ดียิ่งขึ้น....					
29.	เมื่อได้รับคำสั่งให้ทำงาน นักเรียนต้องทำให้เสร็จ ก่อนกำหนดส่ง.....					

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่ สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
30.	นักเรียนเอาใจใส่อย่างมากในการทำงานทุกงานที่ได้รับมอบหมาย.....					
31.	เมื่อลงมือทำงานที่ครูมอบหมาย นักเรียนมักทำให้เสร็จในเวลานั้น.....					
32.	นักเรียนรู้สึกภูมิใจเพราะได้ทำงานจนสำเร็จ.....					
33.	นักเรียนไม่เคยท้อถอยในการทำงาน.....					
34.	การเรียนในช่วงที่มีการคำนวณ นักเรียนอยากให้หมดเวลาเร็ว ๆ.....					
35.	เมื่ออ่านหนังสือประเภทตำราเรียน นักเรียนมักง่วงนอนเป็นประจำ.....					
36.	ในการดูหนังสือสอบนั้น นักเรียนสนใจวิชาที่ต้องสอบทั้งหมด.....					
37.	นักเรียนอ่านหนังสือล่วงหน้ามาก่อนเรียนเป็นประจำ.....					
38.	ทุกวิชาที่เรียนอยู่ นักเรียนใช้วิธีอ่านหนังสือล่วงหน้าทุกครั้ง.....					
39.	นักเรียนต้องการให้ผลการเรียนดีขึ้นจึงหมั่นทบทวนบทเรียนบ่อย ๆ.....					
40.	นักเรียนต้องเตรียมอ่านหนังสือมาล่วงหน้าก่อนเข้าเรียนทุกวิชา.....					

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
41.	เมื่ออ่านหนังสือประเภทตำราเรียน นักเรียนมัก เพลิดเพลินกับเรื่องที่อ่าน.....					
42.	การเรียนในช่วงที่มีเนื้อหาที่ไม่ชอบ นักเรียน อยากให้หมดเวลาเร็ว ๆ.....					
43.	นักเรียนรู้สึกสนุกกับบทเรียนที่ยาก ๆ.....					
44.	ในบทเรียนที่ยาก ๆ นั้น นักเรียนอ่านซ้ำซาก หลาย ๆ ครั้งจนเข้าใจแล้วจึงผ่านไป.....					
45.	เมื่อทำการบ้านข้อที่ยาก ๆ ผิดแล้วผิดอีก นักเรียน มักเลิกทำ.....					
46.	เมื่อนักเรียนได้รับความล้มเหลวในการทำงาน นักเรียนจะปรับปรุงวิธีการที่จะทำงานนั้นให้สำเร็จ.....					
47.	ก่อนส่งงานหรือการบ้าน นักเรียนทบทวนก่อนส่ง....					
48.	นักเรียนชอบวิชาที่ไม่มีการสอบเลย.....					
49.	ในการเรียนบทเรียนที่ยาก ๆ นักเรียนมีความรู้สึก ว่าเบื่อหน่าย.....					
50.	นักเรียนเบื่อหน่ายกับการเรียนบทเรียนที่ยาก ๆ....					
51.	ในการเรียนบทเรียนที่ยาก ๆ นักเรียนมีความรู้สึก ว่าสนุกสนาน.....					

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
52.	นักเรียนเบื่อหน่ายกับเวลาเรียนของบางวิชานั้น นานเกินไป.....					
53.	ในขณะที่เรียนเมื่อมีข้อสงสัยนักเรียนไม่ซักถามครู..					
54.	เมื่อไม่เข้าใจบทเรียน นักเรียนไม่ซักถามครู.....					
55.	นักเรียนท้อแท้ใจเมื่อตอบคำถามครูไม่ได้.....					
	<u>ด้านการวางแผนในการเรียน</u>					
56.	นอกจากตารางเรียนตามปกติแล้ว นักเรียนมีตาราง สำหรับอ่านตำราอีกด้วย.....					
57.	นักเรียนจัดตารางอ่านหนังสือก่อนสอบ.....					
58.	นักเรียนมักอ่านหนังสือได้ครบตามตารางอ่านหนังสือ ที่กำหนดไว้.....					
59.	นักเรียนขีดเส้นได้เพื่อแสดงหัวข้อที่สำคัญใน สมุดจดงานหรือแบบเรียนทุกวิชาเพื่อเตรียมตัวสอบ..					
60.	ในการสอบ นักเรียนมักอ่านหนังสือไม่ทัน.....					
61.	ในการสอบแต่ละครั้ง เมื่อสอบวันหนึ่ง ๆ ผ่านไป ถ้าทำไม่ได้ นักเรียนคิดแต่เรื่องที่สอบผ่านไปแล้ว..					
62.	ในการสอบปลายภาค เมื่อสอบวันหนึ่ง ๆ ผ่านไป ถ้าทำไม่ได้นักเรียนจะสนใจวิชาที่จะสอบในวันต่อไป					

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
63.	ตามปกตินักเรียนใช้เวลากับการเรียนเมื่อใกล้สอบหรือใกล้ส่งงานเท่านั้น.....					
64.	นักเรียนรู้สึกอยู่เสมอว่าความสำเร็จในการเรียนเกิดจากการวางแผนในการเรียนและการทำงานอย่างมีขั้นตอน.....					
65.	นักเรียนไม่ชอบวางแผนในการทำงาน.....					
66.	นักเรียนไม่เคยกำหนดการทำงาน.....					
67.	นักเรียนจัดเตรียมอุปกรณ์การเรียนตามตารางเรียนทุกวัน.....					
68.	ทุก ๆ เช้า นักเรียนตรวจอุปกรณ์การเรียนก่อนไปโรงเรียน.....					
69.	นักเรียนมุ่งหวังให้ชีวิตประสบความสำเร็จในการศึกษา.....					
70.	นักเรียนมุ่งหวังในผลสำเร็จทางการเรียนเพื่ออนาคตของตนเอง.....					
71.	นักเรียนตั้งความหวังไว้และกำหนดขั้นตอนที่จะให้ประสบความสำเร็จตามนั้น.....					
72.	นักเรียนได้วางแผนเป้าหมายอาชีพในอนาคตไว้และคิดว่าพยายามทำให้ได้ตามที่คิด.....					

ตาราง 5 แสดงค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน

ข้อที่	t	ข้อที่	t	ข้อที่	t	ข้อที่	t
1	5.09	19	6.46	37	5.35	55	3.14
2	5.33	20	5.95	38	4.37	56	4.53
3	5.80	21	3.99	39	5.00	57	3.28
4	4.26	22	7.78	40	5.71	58	3.80
5	5.49	23	5.27	41	6.43	59	3.17
6	2.26	24	4.62	42	4.02	60	2.22
7	5.06	25	3.40	43	5.01	61	2.47
8	8.55	26	5.93	44	5.39	62	1.85
9	5.00	27	6.47	45	4.19	63	3.25
10	2.23	28	5.53	46	6.09	64	2.25
11	4.66	29	5.70	47	5.19	65	2.28
12	3.32	30	6.43	48	4.97	66	4.99
13	3.69	31	3.85	49	4.05	67	3.63
14	6.75	32	5.02	50	5.33	68	2.79
15	4.83	33	5.57	51	6.55	69	3.27
16	4.37	34	4.02	52	4.84	70	3.43
17	4.34	35	5.88	53	2.68	71	1.90
18	4.88	36	4.06	54	3.23	72	2.67

ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับ = 0.9398

ตาราง 6 แสดงการวิเคราะห์คะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 1 ก่อนและหลังการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม

คนที่	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน		ผลต่างของ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ในการเรียน	อันดับ	R ⁺	R ⁻
	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง				
1	195	273	78	7	7	
2	196	222	26	2	2	
3	199	231	32	3	3	
4	201	249	48	4	4	
5	202	255	53	5.5	5.5	
6	204	214	10	1	1	
7	208	261	53	5.5	5.5	
รวม					28.0	

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

T = 0 *

ตาราง 7 แสดงการวิเคราะห์คะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 2 ก่อนและหลังการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล

คนที่	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน		ผลต่างของ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ในการเรียน	อันดับ	R ⁺	R ⁻
	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง				
1	189	234	45	1	1	
2	196	291	95	6	6	
3	200	283	83	5	5	
4	202	249	47	2	2	
5	204	308	104	7	7	
6	205	273	68	3	3	
7	208	279	71	4	4	
รวม					28.0	

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 T = 0 *

ตาราง 8 แสดงการวิเคราะห์ผลต่างของคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนของนักเรียน
ในกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 หลังจากได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและรายบุคคล

คนที่	กลุ่มทดลองที่ 1 การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม			อันดับ	กลุ่มทดลองที่ 2 การให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล			อันดับ
	ก่อนการ ทดลอง	หลังการ ทดลอง	ผลต่างของ คะแนน		ก่อนการ ทดลอง	หลังการ ทดลอง	ผลต่างของ คะแนน	
1	196	273	78	11	189	234	45	4
2	196	222	26	2	196	291	95	13
3	199	231	32	3	200	283	83	12
4	201	249	48	6	202	249	47	5
5	202	255	53	7.5	204	308	104	14
6	204	214	10	1	205	273	68	9
7	208	261	53	7.5	208	279	71	10

$$\sum R_1 = 38.0$$

$$\sum R_2 = 67.0$$

$$U = 10^*$$

$$U_1 = n_1 n_2 + \frac{n_1(n_1 + 1)}{2} - \sum R_1$$

$$U_1 = 49 + \frac{7(8)}{2} - 38.0 = 39$$

$$U_2 = n_1 n_2 + \frac{n_1(n_1 + 1)}{2} - \sum R_2$$

$$U_2 = 49 + \frac{7(8)}{2} - 67.0 = 10$$

ภาคผนวก ข

1. โปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม สำหรับกลุ่มทดลองที่ 1
2. โปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล สำหรับกลุ่มทดลองที่ 2

1. โปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม สำหรับกลุ่มทดลองที่ 1

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
1	ปฐมนิเทศและเริ่มต้นให้คำปรึกษา	1. เพื่อให้นักเรียนรู้จักและคุ้นเคยกันและสร้างบรรยากาศให้นักเรียนพร้อมที่จะเปิดเผยตนเอง 2. เพื่อให้นักเรียนได้ทราบวัตถุประสงค์ กฎระเบียบ ข้อผูกพัน บทบาทหน้าที่ของนักเรียนและผู้ให้คำปรึกษาและโปรแกรมการให้คำปรึกษาในการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม 3. เพื่อเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ระบายความรู้สึกของตนเองในเรื่องที่เกี่ยวกับปัญหาในการเรียน	1. สร้างสายสัมพันธ์โดยผู้ให้คำปรึกษาและนักเรียนทุกคนแนะนำตนเอง 2. อภิปรายในหัวข้อ "ให้นักเรียนเลือกเป็นดอกไม้คนละ 1 ชนิด นักเรียนจะเลือกเป็นดอกอะไรและเพราะเหตุใด" 3. ผู้ให้คำปรึกษาสรุปวัตถุประสงค์ของกิจกรรมว่าเพื่อให้นักเรียนได้เปิดเผยตนเองมากขึ้น ให้รู้สึกอบอุ่น และปลอดภัยที่จะเล่าเรื่องราวของตนเองและเข้าใจความรู้สึกนึกคิดของคนอื่น 4. ผู้ให้คำปรึกษาชี้แจงวัตถุประสงค์ กฎ ระเบียบ ข้อผูกพัน บทบาทหน้าที่ของนักเรียนและผู้ให้คำปรึกษาในการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม 5. เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ระบายความรู้สึกของตนเองที่เกี่ยวกับปัญหาในการเรียน โดยผู้ให้คำปรึกษาใช้เทคนิคต่าง ๆ ของการให้คำปรึกษา 6. ให้นักเรียนสรุปเรื่องที่สนทนาและผู้ให้คำปรึกษาสรุปเพิ่มเติม 7. นัดหมายครั้งต่อไป

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
2-3	ความทะเยอทะยานในการเรียน	1. เพื่อเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ระบายความรู้สึกของตนในปัญหาด้านความทะเยอทะยานในการเรียน 2. เพื่อให้นักเรียนเกิดความกระจำงในปัญหาด้านความทะเยอทะยานในการเรียน	ครั้งที่ 2-6 ผู้ให้คำปรึกษาดำเนินการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มตามขั้นตอนต่อไปนี้ 1. ขึ้นเริ่มต้นการให้คำปรึกษา ผู้ให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มสร้างบรรยากาศให้นักเรียนคุ้นเคยกัน ไว้วางใจ เข้าใจ และยอมรับซึ่งกันและกัน 2. ขึ้นให้คำปรึกษา ผู้ให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มให้นักเรียนแต่ละคนสำรวจตนเองและพูดถึงปัญหา → ของตนเองอย่างเปิดเผย
4-5	ความกระตือรือร้นในการเรียน	1. เพื่อเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ระบายความรู้สึกของตนในปัญหาด้านความกระตือรือร้นในการเรียน 2. เพื่อให้นักเรียนเกิดความกระจำงในปัญหาด้านความกระตือรือร้นในการเรียน	นักเรียนอื่น ๆ จะรับฟังและร่วมมือกันเสนอแนะแนวทางเพื่อแก้ไขปัญา โดยผู้ให้คำปรึกษานำเทคนิคการให้คำปรึกษามาใช้ เพื่อให้ดำเนินไปสู่วัตถุประสงค์ของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม ได้แก่ การฟัง การเจียบ การตั้งคำถาม การสะท้อนความรู้สึก การให้กำลังใจ การยอมรับ การให้ความกระจำง การทวนซ้ำและการสรุปความ
6	การวางแผนในการเรียน	1. เพื่อเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ระบายความรู้สึกของตนในปัญหาด้านการวางแผนในการเรียน	3. ขึ้นยุติการให้คำปรึกษา ผู้ให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มให้นักเรียนแต่ละคนในกลุ่มเรียนรู้แนวทางในการแก้ปัญหา โดยสามารถสรุปประเด็นสำคัญของปัญหา และวิธีการแก้ปัญหาก็เหมาะสม

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
7	ยุติการให้คำปรึกษา และปัจฉิมนิเทศ	2. เพื่อให้นักเรียนเกิด ความกระตือรือร้นในปัญหา ด้านการวางแผน ในการเรียน 1. เพื่อให้นักเรียนสรุป ผลการเรียนรู้ จากการ เข้าร่วมโปรแกรม การให้คำปรึกษาเป็น กลุ่ม เพื่อพัฒนาแรงจูง ใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการ เรียน 2. เพื่อให้นักเรียนสรุป แนวทางพัฒนาแรงจูงใจ ใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน ที่ได้จากการเข้าร่วม การให้คำปรึกษาเป็น กลุ่ม 3. เพื่อยุติการให้ คำปรึกษา	กับตนเอง" เพื่อนำไปใช้ในการพัฒนา แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนให้ เหมาะสมและมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น โดยผู้ให้คำปรึกษาเป็นผู้คอยสรุปเพิ่มเติม และนัดหมายการให้คำปรึกษารั้งต่อไป 1. ผู้ให้คำปรึกษาให้นักเรียนสรุปและ ทบทวนเกี่ยวกับลักษณะแรงจูงใจ ใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนทั้งหมดแล้ว ผู้ให้คำปรึกษาสรุปเพิ่มเติม 2. ให้นักเรียนแต่ละคนกล่าวถึงผลที่ ได้รับจากการเข้ากลุ่ม ข้อเสนอแนะ ของกลุ่ม ตลอดจนแนวทางที่จะนำ ประสบการณ์ที่ได้รับไปพัฒนาแรงจูงใจ ใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนของตนเองได้ อย่างเหมาะสมต่อไป 3. ผู้ให้คำปรึกษากล่าวขอบคุณนักเรียน และกล่าวปิดโปรแกรมการให้คำปรึกษา เป็นกลุ่ม

หมายเหตุ การทดลองแต่ละครั้งใช้เวลา 1.30 ชั่วโมง

การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม สำหรับกลุ่มทดลองที่ 1

ครั้งที่ 1

ปฐมนิเทศและเริ่มต้นให้คำปรึกษา

เวลา 1.30 ชั่วโมง

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนรู้จักและคุ้นเคยกัน และสร้างบรรยากาศให้นักเรียนพร้อมที่จะเปิดเผยตนเอง
2. เพื่อให้นักเรียนได้ทราบวัตถุประสงค์ กฎ ระเบียบ ข้อผูกพัน บทบาทหน้าที่ของนักเรียนและผู้ให้คำปรึกษาในการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม
3. เพื่อเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ระบายความรู้สึกของตนเองในเรื่องที่เกี่ยวกับการเรียน

วิธีดำเนินการ

1. สร้างสายสัมพันธ์โดยผู้ให้คำปรึกษาและนักเรียนทุกคนแนะนำตนเอง
2. อภิปรายในหัวข้อ "ให้นักเรียนเลือกเป็นดอกไม้คนละ 1 ชนิด นักเรียนจะเลือกเป็นดอกอะไร และเพราะเหตุใด
3. ผู้ให้คำปรึกษาสรุปวัตถุประสงค์ของกิจกรรมว่า เพื่อให้นักเรียนได้เปิดเผยตนเองมากขึ้น ให้อธิบายข้อผูกพันและข้อตกลงที่จะเล่าเรื่องราวของตนเองและเข้าใจความรู้สึกนึกคิดของคนอื่น
4. ผู้ให้คำปรึกษาชี้แจงวัตถุประสงค์ กฎ ระเบียบ ข้อผูกพัน บทบาทหน้าที่ของนักเรียนและผู้ให้คำปรึกษาในการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม

5. เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ระบายความรู้สึกของตนเองที่เกี่ยวกับการเรียน
โดยผู้ให้คำปรึกษาใช้เทคนิคต่าง ๆ ของการให้คำปรึกษากับนักเรียนในกลุ่ม
ได้แก่ การฟัง การเจียบ การตั้งคำถาม การสะท้อนความรู้สึก การให้กำลังใจ
การยอมรับ การให้ความกระจ่าง การทวนซ้ำและการสรุปความ
6. ให้นักเรียนสรุปเรื่องที่สนทนาและผู้ให้คำปรึกษาสรุปเพิ่มเติม เพื่อให้นักเรียน
เข้าใจตนเองมากขึ้น
7. นัดหมายครั้งต่อไป

อุปกรณ์

1. เครื่องบันทึกเสียง
2. เทปบันทึกเสียง

การประเมินผล

สังเกตการให้ความร่วมมือของนักเรียนและความกระตือรือร้นต่อการให้คำปรึกษา
เป็นกลุ่ม

ครั้งที่ 2 - 3

เรื่อง ความทะเยอทะยานในการเรียน

เวลา ครั้งละ 1.30 ชั่วโมง

วัตถุประสงค์

1. เพื่อเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ระบายความรู้สึกของตนในปัญหาด้านความทะเยอทะยานในการเรียน
2. เพื่อให้นักเรียนเกิดความกระจ่างในปัญหาด้านความทะเยอทะยานในการเรียน

วิธีดำเนินการ

1. ทบทวนติดตามผลเรื่องที่สนทนาในครั้งที่แล้ว
2. ให้นักเรียนระบายความรู้สึกออกมาอย่างเสรีในปัญหาด้านความทะเยอทะยานในการเรียน โดยผู้ให้คำปรึกษาใช้ขั้นตอนของการให้คำปรึกษา ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นเริ่มต้นการให้คำปรึกษา ผู้ให้คำปรึกษาสร้างบรรยากาศให้นักเรียนหันเหกัน ไว้วางใจ เข้าใจ และยอมรับซึ่งกันและกัน

ขั้นที่ 2 ขั้นให้คำปรึกษา ผู้ให้คำปรึกษาให้นักเรียนแต่ละคนสำรวจตนเอง และพูดถึงปัญหาของตนเองในด้านความทะเยอทะยานในการเรียนอย่างเปิดเผย โดยผู้ให้คำปรึกษาใช้เทคนิคต่าง ๆ ของการให้คำปรึกษากับนักเรียนในกลุ่ม ได้แก่ การฟัง การเจียบ การตั้งคำถาม การสะท้อนความรู้สึก การให้กำลังใจ การยอมรับ การให้ความกระจ่าง การทวนซ้ำและการสรุปความ

ขั้นที่ 3 ขั้นยุติการให้คำปรึกษา ผู้ให้คำปรึกษาให้นักเรียนแต่ละคนในกลุ่มเรียนรู้แนวทางในการแก้ปัญหาด้านความทะเยอทะยานในการเรียน โดยสรุปประเด็นสำคัญของปัญหาและวิธีการแก้ปัญหาที่เหมาะสม และผู้ให้คำปรึกษาสรุปเพิ่มเติม
3. นัดหมายครั้งต่อไป

อุปกรณ์

1. เครื่องบันทึกเสียง
2. เทปบันทึกเสียง

การประเมินผล

สังเกตการให้ความร่วมมือของนักเรียนและความกระตือรือร้นต่อการให้คำปรึกษา
เป็นกลุ่ม

ครั้งที่ 4 - 5

เรื่อง ความกระตือรือร้นในการเรียน

เวลา ครึ่งละ 1.30 ชั่วโมง

วัตถุประสงค์

1. เพื่อเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ระบายความรู้สึกของตนในปัญหาด้านความกระตือรือร้นในการเรียน
2. เพื่อให้นักเรียนเกิดความกระจำง ในปัญหาด้านความกระตือรือร้นในการเรียน

วิธีดำเนินการ

1. ทบทวนติดตามผลเรื่องที่สนทนาในครั้งที่แล้ว
2. ให้นักเรียนระบายความรู้สึกออกมาอย่างเสรีในปัญหาด้านความกระตือรือร้นในการเรียน โดยผู้ให้คำปรึกษาใช้ขั้นตอนของการให้คำปรึกษา ดังนี้
 - ขั้นที่ 1 ขั้นเริ่มต้นการให้คำปรึกษา ผู้ให้คำปรึกษาสร้างบรรยากาศให้นักเรียนคุ้นเคยกัน ไว้วางใจ เข้าใจ และยอมรับซึ่งกันและกัน
 - ขั้นที่ 2 ขั้นให้คำปรึกษา ผู้ให้คำปรึกษาให้นักเรียนแต่ละคนสำรวจตนเองและพูดถึงปัญหาของตนเองในด้านความกระตือรือร้นในการเรียนอย่างเปิดเผย โดยผู้ให้คำปรึกษาใช้เทคนิคต่าง ๆ ของการให้คำปรึกษากับนักเรียนในกลุ่ม ได้แก่ การฟัง การเจียบ การตั้งคำถาม การสะท้อนความรู้สึก การให้กำลังใจ การยอมรับ การให้ความกระจำง การทวนซ้ำและการสรุปความ
 - ขั้นที่ 3 ขั้นยุติการให้คำปรึกษา ผู้ให้คำปรึกษาให้นักเรียนแต่ละคนในกลุ่มเรียนรู้แนวทางในการแก้ปัญหาด้านความกระตือรือร้นในการเรียน โดยสรุปประเด็นสำคัญของปัญหาและวิธีการแก้ปัญหาที่เหมาะสม และผู้ให้คำปรึกษาสรุปเพิ่มเติม
3. นัดหมายครั้งต่อไป

อุปกรณ์

1. เครื่องบันทึกเสียง
2. เทปบันทึกเสียง

การประเมินผล

สังเกตการให้ความร่วมมือของนักเรียนและความกระตือรือร้นต่อการให้คำปรึกษา
เป็นกลุ่ม

ครั้งที่ 6

เรื่อง การวางแผนในการเรียน

เวลา 1.30 ชั่วโมง

วัตถุประสงค์

1. เพื่อเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ระบายความรู้สึกของตนในปัญหาด้านการวางแผนในการเรียน
2. เพื่อให้นักเรียนเกิดความกระจำงในปัญหาด้านการวางแผนในการเรียน

วิธีดำเนินการ

1. ทบทวนติดตามผลเรื่องที่สนทนาในครั้งที่แล้ว
2. ให้นักเรียนระบายความรู้สึกออกมาอย่างเสรีในปัญหาด้านการวางแผนในการเรียน โดยผู้ให้คำปรึกษาใช้ขั้นตอนของการให้คำปรึกษา ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นเริ่มต้นการให้คำปรึกษา ผู้ให้คำปรึกษาสร้างบรรยากาศให้นักเรียนคุ้นเคยกัน ไว้วางใจ เข้าใจ และยอมรับซึ่งกันและกัน

ขั้นที่ 2 ขั้นให้คำปรึกษา ผู้ให้คำปรึกษาให้นักเรียนแต่ละคนสำรวจตนเอง และพูดถึงปัญหาของตนเองในด้านการวางแผนในการเรียนอย่างเปิดเผย โดยผู้ให้คำปรึกษาใช้เทคนิคต่าง ๆ ของการให้คำปรึกษากับนักเรียนในกลุ่ม ได้แก่ การฟัง การเงี่ยบ การตั้งคำถาม การสะท้อนความรู้สึก การให้กำลังใจ การยอมรับ การให้ความกระจำง การทวนซ้ำและการสรุปความ

ขั้นที่ 3 ขั้นยุติการให้คำปรึกษา ผู้ให้คำปรึกษาให้นักเรียนแต่ละคนในกลุ่มเรียนรู้แนวทางในการแก้ปัญหาด้านการวางแผนในการเรียน โดยสรุปประเด็นสำคัญของปัญหาและวิธีการแก้ปัญหาที่เหมาะสม และผู้ให้คำปรึกษาสรุปเพิ่มเติม
3. นัดหมายครั้งต่อไป

อุปกรณ์

1. เครื่องบันทึกเสียง
2. เทปบันทึกเสียง

การประเมินผล

สังเกตการให้ความร่วมมือของนักเรียนและความกระตือรือร้นต่อการให้คำปรึกษา
เป็นกลุ่ม

ครั้งที่ 7

ยุติการให้คำปรึกษาและปัจฉิมนิเทศ

เวลา 1.30 ชั่วโมง

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนสรุปผลการเรียนจากการเข้าร่วมโปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม เพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน
2. เพื่อให้นักเรียนสรุปแนวทางพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนที่ได้จากการเข้ารับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม
3. เพื่อยุติการให้คำปรึกษา

วิธีดำเนินการ

1. ผู้ให้คำปรึกษาให้นักเรียนสรุปและทบทวนเกี่ยวกับลักษณะแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนทั้งหมด แล้วผู้ให้คำปรึกษาสรุปเพิ่มเติม
2. ให้นักเรียนแต่ละคนกล่าวถึงผลที่ได้รับจากการเข้ากลุ่ม ข้อเสนอแนะของกลุ่ม ตลอดจนแนวทางที่จะนำประสบการณ์ที่ได้รับไปพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนของตนเอง ได้อย่างเหมาะสม
3. ผู้ให้คำปรึกษาสรุปเรื่องที่สนทนาอีกครั้งหนึ่ง
4. ผู้ให้คำปรึกษากล่าวปิดการให้คำปรึกษา

อุปกรณ์

1. เครื่องบันทึกเสียง
2. เทปบันทึกเสียง

การประเมินผล

สังเกตการให้ความร่วมมือของนักเรียนและความกระตือรือร้นต่อการให้คำปรึกษา
เป็นกลุ่ม

สรุปการอภิปรายของสมาชิกในการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม

ครั้งที่ 1

วัน เวลา วันจันทร์ที่ 25 กรกฎาคม 2537 เวลา 15.15 - 16.45 น.

สถานที่ ห้องศิลปศึกษา

ผู้รับคำปรึกษา นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 7 คน

ผู้ให้คำปรึกษา นางสาวกุลดา รัตนารักษ์

จุดมุ่งหมาย

1. เพื่อสร้างบรรยากาศให้สมาชิกกลุ่มเกิดความรู้สึกอบอุ่น ปลอดภัย เป็นกันเองในการเข้ากลุ่มและอยากเข้ากลุ่มในครั้งต่อไป
2. เพื่อให้สมาชิกกลุ่มทุกคนได้ทราบถึงจุดมุ่งหมาย กฎระเบียบ ข้อผูกพัน บทบาทและหน้าที่ทั้งของสมาชิกและผู้ให้คำปรึกษา
3. เพื่อเปิดโอกาสให้สมาชิกกลุ่มได้ระบายความรู้สึกเกี่ยวกับปัญหาการเรียนของตนเอง

วิธีการ

1. ผู้ให้คำปรึกษาแนะนำตัวก่อน ต่อจากนั้นให้สมาชิกทุกคนแนะนำตนเองให้สมาชิกในกลุ่มรู้จักชื่อจริง ชื่อเล่น นามสกุลของแต่ละคน
2. ผู้ให้คำปรึกษาให้สมาชิกทุกคนเลือกเป็นดอกไม้คนละ 1 ชนิด สมาชิกจะเป็นดอกอะไร และบอกด้วยว่าเพราะเหตุใด
3. ผู้ให้คำปรึกษาสรุปวัตถุประสงค์ของกิจกรรมในข้อที่ 2 ว่าเพื่อให้สมาชิกคุ้นเคยกัน ให้รู้สึกอบอุ่นและปลอดภัยที่จะเล่าเรื่องราวของตนเองและเข้าใจความรู้สึกนึกคิดของคนอื่นและกล้าเปิดเผยตนเองมากขึ้น
4. ผู้ให้คำปรึกษาชี้แจงให้ทราบถึงจุดมุ่งหมาย กฎระเบียบของกลุ่ม และข้อผูกพันต่าง ๆ รวมทั้งบทบาทหน้าที่ของผู้ให้คำปรึกษาและสมาชิกในกลุ่ม

5. ผู้ให้คำปรึกษาให้สมาชิกกลุ่มสำรวจตนเอง เกี่ยวกับปัญหาด้านการเรียนรู้และเสนอ ปัญหาของตน ตลอดจนเสนอความคิดเห็น สาเหตุที่ทำให้เกิดปัญหา ตนเองคิดว่าจะแก้ปัญหา อย่างไร โดยสมาชิกในกลุ่มให้ข้อเสนอแนะ แลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน ผู้ให้คำปรึกษา ทำหน้าที่สะท้อนกลับทั้ง เนื้อหาและความคิด ความรู้สึกทำให้กระจ่างและสรุปความคิดเห็นของสมาชิก ในกลุ่มซึ่งจะเป็นประโยชน์สำหรับสมาชิกในกลุ่ม

6. ผู้ให้คำปรึกษาสรุปจุดมุ่งหมายในการพบกันครั้งนี้และนัดหมายกลุ่มในครั้งต่อไป

สรุปผล

สมาชิกในกลุ่มยังไม่ค่อยกล้าเปิดเผยตนเอง แต่ตั้งใจรับฟังผู้ให้คำปรึกษาและเพื่อนสมาชิก คุยกันดี เมื่อให้ระบายความรู้สึกเกี่ยวกับปัญหาด้านการเรียนรู้สมาชิกในกลุ่มจะพูดอย่างเปิดเผยและ ยินดีรับฟังสิ่งที่สมาชิกเสนอแนะ

ครั้งที่ 2

วัน เวลา วันจันทร์ที่ 1 สิงหาคม 2537 เวลา 15.15 - 16.45 น.
 สถานที่ ห้องศิลปศึกษา
 ผู้รับคำปรึกษา นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 7 คน
 ผู้ให้คำปรึกษา นางสาวกุลดา รัตนารักษ์

จุดมุ่งหมาย

1. เพื่อให้สมาชิกกลุ่มกล้าพูด กล้าแสดงออก กล้าเปิดเผยความรู้สึกอย่างแท้จริงของตนเองในปัญหาเกี่ยวกับความทะเยอทะยานในการเรียน
2. เพื่อให้สมาชิกกลุ่มรู้สึกว่าการเสนอความคิดของตนให้กลุ่มทราบนั้นปลอดภัย มีอิสระและได้รับการยอมรับ
3. เพื่อให้เกิดความเข้าใจและยอมรับตนเอง

วิธีการ

ผู้ให้คำปรึกษาถามสมาชิกกลุ่มถึงความรู้สึกของตนเองเกี่ยวกับปัญหาด้านความทะเยอทะยานในการเรียนและคิดจะแก้ปัญหานั้นหรือไม่ ถ้าต้องการแก้ไขจะมีวิธีอย่างไร สมาชิกในกลุ่มจะรับฟังเรื่องราวที่แต่ละคนเสนอมาและจะทำหน้าที่ผู้ช่วยเหลือ โดยช่วยกันอภิปรายให้ได้รายละเอียดปรึกษาหารือให้ข้อเสนอแนะ ความคิดเห็นซึ่งกันและกัน ผู้ให้คำปรึกษาทำหน้าที่สะท้อนกลับเนื้อหาและความคิด ความรู้สึกทำให้กระจ่าง สรุปความคิดเห็นของสมาชิกกลุ่ม คอยให้กำลังใจ ให้การเสริมแรงกับสมาชิกกลุ่มที่ช่วยกันแสดงความคิดเห็นกับกลุ่ม

สรุปผล

สมาชิกในกลุ่มกล้าเปิดเผยความรู้สึกที่แท้จริง เกิดความเข้าใจและยอมรับตนเอง หลังจากที่มีสมาชิกกลุ่มได้บอกถึงความรู้สึกของตนเองกับสมาชิกแต่ละคน สมาชิกทุกคนช่วยกันเสนอแนะวิธีการต่าง ๆ และทุกคนยอมรับความคิดเห็นที่สมาชิกเสนอแนะทางแก้ไขและรับว่าจะนำไปปฏิบัติ

ครั้งที่ 3

วัน เวลา วันจันทร์ที่ 8 สิงหาคม 2537 เวลา 15.15 - 16.45 น.
 สถานที่ ห้องศิลปศึกษา
 ผู้รับคำปรึกษา นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 7 คน
 ผู้ให้คำปรึกษา นางสาวกุลตก รัตนารักษ์

จุดมุ่งหมาย

เพื่อให้สมาชิกกลุ่มมีความทะเยอทะยานในการเรียน

วิธีการ

ผู้ให้คำปรึกษามาสมาชิกกลุ่มถึงผลที่ได้จากการนำไปปฏิบัติในครั้งที่ 2 ถ้าแต่ละคนปฏิบัติแล้วได้ผลดีมีความรู้สึกอย่างไร ถ้าปฏิบัติแล้วไม่ได้ผลดีรู้สาเหตุหรือไม่ และผู้ให้คำปรึกษาร่วมมือกันกับสมาชิกในกลุ่มเสนอแนวทางแก้ไขใหม่

สรุปผล

สมาชิกทุกคนในกลุ่มเกิดความรู้สึกว่าตนเอง มีความทะเยอทะยานในการเรียนมากขึ้น แม้บางสิ่งบางอย่างจะมีอุปสรรคอยู่บ้าง สมาชิกในกลุ่มก็ร่วมมือกันหาแนวทางแก้ไข เพื่อให้ประสบความสำเร็จยิ่งขึ้น และจากการสังเกตพบว่า สมาชิกทุกคนกระตือรือร้นที่จะมาเข้ากลุ่มกล้าแสดงความคิดเห็น ให้ข้อคิด ข้อเสนอแนะกับสมาชิกในกลุ่ม

ครั้งที่ 4

วัน เวลา วันจันทร์ที่ 15 สิงหาคม 2537 เวลา 15.15 - 16.45 น.
 สถานที่ ห้องศิลปศึกษา
 ผู้รับคำปรึกษา นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 7 คน
 ผู้ให้คำปรึกษา นางสาวกุลดา รัตนารักษ์

จุดมุ่งหมาย

1. เพื่อให้สมาชิกในกลุ่มได้ระบายนามความรู้สึกเกี่ยวกับปัญหาด้านความกระตือรือร้นในการเรียน
2. เพื่อให้สมาชิกกลุ่มเกิดความเข้าใจและยอมรับตนเอง

วิธีการ

ผู้ให้คำปรึกษาให้สมาชิกกลุ่มเล่าถึงความรู้สึกของแต่ละคนเกี่ยวกับปัญหาด้านความกระตือรือร้นในการเรียนและคิดจะแก้ปัญหานั้นหรือไม่ ถ้าต้องการแก้ไขจะมีวิธีอย่างไร โดยมีสมาชิกกลุ่มทำหน้าที่เป็นผู้ช่วยเหลือ และผู้ให้คำปรึกษาคอยให้กำลังใจ

สรุปผล

สมาชิกในกลุ่มเกิดความเข้าใจและยอมรับตนเองในปัญหาด้านความกระตือรือร้นในการเรียน สมาชิกทุกคนช่วยกันเสนอแนะวิธีการต่าง ๆ ซึ่งทุกคนยอมรับความคิดเห็นที่สมาชิกเสนอแนวทางแก้ไขและรับว่าจะนำไปปฏิบัติ

จากการสังเกตของผู้ให้คำปรึกษาพบว่า สมาชิกทุกคนกระตือรือร้น ไม่เบื่อหน่ายในการเข้าร่วมกลุ่ม กล้าแสดงความคิดเห็น ให้ข้อคิดเสนอแนะกับสมาชิกในกลุ่ม

ครั้งที่ 5

วัน เวลา วันจันทร์ที่ 22 สิงหาคม 2537 เวลา 15.15 - 16.45 น.

สถานที่ ห้องศิลปศึกษา

ผู้รับคำปรึกษา นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 7 คน

ผู้ให้คำปรึกษา นางสาวกุลดา รัตนารักษ์

จุดมุ่งหมาย

เพื่อให้สมาชิกกลุ่มมีความกระตือรือร้นในการเรียน

วิธีการ

ผู้ให้คำปรึกษาถามสมาชิกกลุ่มถึงผลที่ได้นำไปปฏิบัติในครั้งที่แล้ว เมื่อแต่ละคนปฏิบัติ
ได้ผลดีแล้วมีความรู้สึกอย่างไร ถ้าไม่ได้ผลดีรู้สาเหตุหรือไม่ และร่วมมือกันกับสมาชิกในกลุ่มเสนอ
แนวทางแก้ไขใหม่

สรุปผล

สมาชิกทุกคนในกลุ่มเกิดความรู้สึกว่าตนเองมีความกระตือรือร้นในการเรียน แม้บางเรื่อง
จะมีอุปสรรคอยู่บ้าง สมาชิกในกลุ่มก็ร่วมมือกันหาแนวทางแก้ไข เพื่อให้นำไปปฏิบัติได้สำเร็จยิ่งขึ้น

จากการสังเกตผู้ให้คำปรึกษาพบว่า สมาชิกทุกคนให้ความเป็นกันเอง กระตือรือร้น
ไม่เบื่อหน่ายที่จะแสดงความคิดเห็น ให้ข้อคิด ข้อเสนอแนะกับสมาชิกในกลุ่ม

ครั้งที่ 6

วัน เวลา วันจันทร์ที่ 29 สิงหาคม 2537 เวลา 15.15 - 16.45 น.
 สถานที่ ห้องศิลปศึกษา
 ผู้รับคำปรึกษา นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 7 คน
 ผู้ให้คำปรึกษา นางสาวกุลดา รัตนารักษ์

จุดมุ่งหมาย

เพื่อให้สมาชิกกลุ่มเกิดความเข้าใจในตนเอง และรู้จักวางแผนในการเรียน

วิธีการ

ผู้ให้คำปรึกษาให้สมาชิกกลุ่มเล่าถึงความรู้สึกของแต่ละคนเกี่ยวกับปัญหาด้านการวางแผนในการเรียน และคิดจะแก้ปัญหานั้นหรือไม่ ถ้าต้องการแก้ไขจะมีวิธีอย่างไรให้สมาชิกกลุ่มช่วยกันคิดแนวทางแก้ไขด้วย

สรุปผล

สมาชิกกลุ่มให้ความสนใจกับการวางแผนการเรียนมาก และยอมรับว่ามีปัญหาด้านการวางแผนในการเรียน สมาชิกทุกคนช่วยกันเสนอแนะแนวทางเพื่อวางแผนในการเรียนให้ดีขึ้น ซึ่งสมาชิกทุกคนยอมรับความคิดเห็นที่สมาชิกเสนอแนวทางแก้ไขและรับว่าจะนำไปปฏิบัติ

ครั้งที่ 7

วัน เวลา วันจันทร์ที่ 29 สิงหาคม 2537 เวลา 15.15 - 16.45 น.
 สถานที่ ห้องศิลปศึกษา
 ผู้รับคำปรึกษา นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 7 คน
 ผู้ให้คำปรึกษา นางสาวกุลดา รัตนารักษ์

จุดมุ่งหมาย

1. เพื่อให้สมาชิกกลุ่มสามารถพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนให้สูงขึ้นได้
2. เพื่อให้สมาชิกกลุ่มมีความประทับใจในการเข้ากลุ่ม เห็นคุณค่าของการเข้ากลุ่ม

วิธีการ

1. ผู้ให้คำปรึกษาให้สมาชิกกลุ่มเล่าถึงความรู้สึกของแต่ละคนที่ได้เข้าร่วมกลุ่มในครั้งนี้
2. ให้สมาชิกกลุ่มอภิปรายประโยชน์ที่ได้จากการเข้าร่วมกลุ่ม

สรุปผล

สมาชิกในกลุ่มเกิดความรู้สึกเข้าใจตนเอง ยอมรับตนเอง ทุกคนสามารถพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนแก่ตนเองและเพื่อนสมาชิกกลุ่มได้ และมีความรู้สึกว่ามีคุณค่าเมื่อเข้าเป็นสมาชิกกลุ่มแล้วรู้สึกปลอดภัย อบอุ่น มีความผูกพันที่ดีกับเพื่อนในกลุ่มทุกคน

2. โปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล (สำหรับกลุ่มทดลองที่ 2)

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
1	ปฐมนิเทศและเริ่มต้นให้คำปรึกษา	1. เพื่อให้นักเรียนได้รับความอบอุ่นไว้วางใจ ค้นเคยกับผู้ให้คำปรึกษาและพร้อมที่จะเปิดเผยตนเอง 2. เพื่อให้นักเรียนได้ทราบวัตถุประสงค์ กฎ ระเบียบ ข้อผูกพัน บทบาทหน้าที่ของนักเรียนและผู้ให้คำปรึกษาและโปรแกรมการให้คำปรึกษา 3. เพื่อเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ระบายความรู้สึกของตนเองในเรื่องที่เกี่ยวกับปัญหาในการเรียน	1. สร้างสายสัมพันธ์โดยผู้ให้คำปรึกษาและนักเรียนแนะนำตนเอง 2. ผู้ให้คำปรึกษาชี้แจงวัตถุประสงค์ กฎ ระเบียบ ข้อผูกพัน บทบาทหน้าที่ของนักเรียน และผู้ให้คำปรึกษา 3. เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ระบายความรู้สึกของตนเองที่เกี่ยวกับปัญหาในการเรียน โดยผู้ให้คำปรึกษาใช้เทคนิคต่าง ๆ ของการให้คำปรึกษา 4. ให้นักเรียนสรุปเรื่องที่สนทนาและผู้ให้คำปรึกษาสรุปเพิ่มเติม 5. นัดหมายครั้งต่อไป
2-3	ความทะเยอทะยานในการเรียน	1. เพื่อเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ระบายความรู้สึกของตนในปัญหาด้านความทะเยอทะยานในการเรียน	ครั้งที่ 2-6 ผู้ให้คำปรึกษาดำเนินการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลตามขั้นตอนต่อไปนี้ 1. ขึ้นเริ่มต้นการให้คำปรึกษา ผู้ให้คำปรึกษาสร้างสัมพันธภาพให้นักเรียนได้รับความอบอุ่น ไว้วางใจ

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
4-5	ความกระตือรือร้นในการเรียน	2. เพื่อให้นักเรียนเกิดความกระตือรือร้นในปัญหา ด้านความทะเยอทะยานในการเรียน 1. เพื่อเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ระบายความรู้สึกของตนในด้านความกระตือรือร้นในการเรียน 2. เพื่อให้นักเรียนเกิดความกระตือรือร้นในปัญหา ด้านความกระตือรือร้นในการเรียน	คุ้นเคยกับผู้ให้คำปรึกษาและพร้อมที่จะเล่าเรื่องราวของตนเอง 2. ชื่นให้คำปรึกษา ผู้ให้คำปรึกษาให้นักเรียนสำรวจตนเอง และพูดถึงปัญหาของตนอย่างเปิดเผย โดยผู้ให้คำปรึกษานำเทคนิคการให้คำปรึกษามาใช้ เพื่อให้ดำเนินไปสู่วัตถุประสงค์ของการให้คำปรึกษา ได้แก่ การฟัง การเรียบ การตั้งคำถาม การสะท้อนความรู้สึก การให้กำลังใจ การยอมรับ การให้ความกระตือรือร้น การทวนซ้ำ และการสรุปความ
6	การวางแผนในการเรียน	1. เพื่อเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ระบายความรู้สึกของตนในปัญหา ด้านการวางแผนในการเรียน 2. เพื่อให้นักเรียนเกิดความกระตือรือร้นในปัญหา ด้านการวางแผนในการเรียน	3. ชื่นยุดการให้คำปรึกษา ผู้ให้คำปรึกษาให้นักเรียนได้เรียนรู้แนวทางในการแก้ปัญหา โดยสามารถสรุปประเด็นสำคัญของปัญหาและหาวิธีการแก้ปัญหาที่เหมาะสมกับตนเอง เพื่อนำไปใช้ในการพัฒนา แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนให้เหมาะสมและมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น โดยผู้ให้คำปรึกษาเป็นผู้คอยสรุปเพิ่มเติม และนัดหมายการให้คำปรึกษาครั้งต่อไป

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
7	ยุติการให้คำปรึกษา และปัจฉิมนิเทศ	1. เพื่อให้นักเรียนสรุป ผลการเรียนรู้จากการ เข้าร่วมโปรแกรม การให้คำปรึกษา เป็นรายบุคคล เพื่อพัฒนาแรงจูงใจ ใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน 2. เพื่อให้นักเรียนสรุป แนวทางพัฒนาแรงจูงใจ ใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน ที่ได้จากการเข้ารับ การให้คำปรึกษา 3. เพื่อยุติการให้ คำปรึกษา	1. ผู้ให้คำปรึกษาให้นักเรียนสรุปและ ทบทวนเกี่ยวกับลักษณะแรงจูงใจ ใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนทั้งหมด แล้ว ผู้ให้คำปรึกษาสรุปเพิ่มเติม 2. ให้นักเรียนกล่าวถึงสิ่งที่ได้รับจาก การให้คำปรึกษาและแนวทางที่จะนำ ประสบการณ์ต่าง ๆ ไปพัฒนาแรงจูงใจ ใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนของตนเองได้ อย่างเหมาะสมต่อไป 3. ผู้ให้คำปรึกษากล่าวขอบคุณนักเรียน และกล่าวปิดโปรแกรมการให้คำปรึกษา เป็นรายบุคคล

หมายเหตุ การทดลองแต่ละครั้งใช้เวลา 50 นาที

การให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล สำหรับกลุ่มทดลองที่ 2

ครั้งที่ 1

ประชุมทีมและเริ่มต้นให้คำปรึกษา

เวลา 50 นาที

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนได้รับความอบอุ่น ไว้วางใจคุ้นเคยกับผู้ให้คำปรึกษาและพร้อมที่จะเปิดเผยตนเอง
2. เพื่อให้นักเรียนได้ทราบวัตถุประสงค์ กฎ ระเบียบ ข้อผูกพัน บทบาทหน้าที่ของนักเรียนและผู้ให้คำปรึกษา
3. เพื่อเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ระบายความรู้สึกของตนเองในเรื่องที่เกี่ยวกับการเรียน

วิธีดำเนินการ

1. สร้างสายสัมพันธ์โดยผู้ให้คำปรึกษาและนักเรียนทุกคนแนะนำตนเอง
2. ผู้ให้คำปรึกษาชี้แจงวัตถุประสงค์ กฎ ระเบียบ ข้อผูกพัน บทบาทหน้าที่ของนักเรียนและผู้ให้คำปรึกษา
3. เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ระบายความรู้สึกของตนเองที่เกี่ยวกับการเรียน โดยผู้ให้คำปรึกษาใช้เทคนิคต่าง ๆ ของการให้คำปรึกษา ได้แก่ การฟัง การเจียน การตั้งคำถาม การสะท้อนความรู้สึก การให้กำลังใจ การยอมรับ การให้ความกระจ่าง การทวนซ้ำและการสรุปความ

6. ให้นักเรียนสรุปเรื่องที่สนทนาและให้ผู้ให้คำปรึกษาสรุปเพิ่มเติม เพื่อให้นักเรียน
เข้าใจตนเองมากขึ้น
7. นัดหมายครั้งต่อไป

อุปกรณ์

1. เครื่องบันทึกเสียง
2. เทปบันทึกเสียง

การประเมินผล

สังเกตการให้ความร่วมมือของนักเรียนและความกระตือรือร้นต่อการให้คำปรึกษา

ครั้งที่ 2 - 3

เรื่อง ความทะเยอทะยานในการเรียน

เวลา ครึ่งละ 50 นาที

วัตถุประสงค์

1. เพื่อเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ระบายความรู้สึกของตนในปัญหาด้านความทะเยอทะยานในการเรียน
2. เพื่อให้นักเรียนเกิดความกระจำงในปัญหาด้านความทะเยอทะยานในการเรียน

วิธีดำเนินการ

1. ทบทวนติดตามผลเรื่องที่สนทนาในครั้งที่แล้ว
2. ให้นักเรียนระบายความรู้สึกออกมาอย่างเสรีในปัญหาด้านความทะเยอทะยานในการเรียน โดยผู้ให้คำปรึกษาใช้ขั้นตอนของการให้คำปรึกษา ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นเริ่มต้นการให้คำปรึกษา ผู้ให้คำปรึกษาสร้างสัมพันธภาพ ให้นักเรียนได้รับความอบอุ่น ไว้วางใจ ค้นเคยกับผู้ให้คำปรึกษาและพร้อมที่จะเล่าเรื่องราวของตนเอง

ขั้นที่ 2 ขั้นให้คำปรึกษา ผู้ให้คำปรึกษาให้นักเรียนสำรวจตนเอง และพูดถึงปัญหาของตนเองในด้านความทะเยอทะยานในการเรียนอย่างเปิดเผย โดยผู้ให้คำปรึกษาใช้เทคนิคต่าง ๆ ของการให้คำปรึกษา ได้แก่ การฟัง การเจียบ การตั้งคำถาม การสะท้อนความรู้สึก การให้กำลังใจ การยอมรับ การให้ความกระจำง การทวนซ้ำและการสรุปความ

ขั้นที่ 3 ขั้นยุติการให้คำปรึกษา ผู้ให้คำปรึกษาให้นักเรียนได้เรียนรู้แนวทางในการแก้ปัญหาด้านความทะเยอทะยานในการเรียน โดยสามารถสรุปประเด็นสำคัญของปัญหาและหาวิธีการแก้ปัญหาก็เหมาะสมกับตนเอง และผู้ให้คำปรึกษาสรุปเพิ่มเติม
3. นัดหมายครั้งต่อไป

อุปกรณ์

1. เครื่องบันทึกเสียง
2. เทปบันทึกเสียง

การประเมินผล

สังเกตการให้ความร่วมมือของนักเรียนและความกระตือรือร้นต่อการให้คำปรึกษา

ครั้งที่ 4 - 5

เรื่อง ความกระตือรือร้นในการเรียน

เวลา ครั้งละ 50 นาที

วัตถุประสงค์

1. เพื่อเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ระบายความรู้สึกของตนในปัญหาด้านความกระตือรือร้นในการเรียน
2. เพื่อให้นักเรียนเกิดความกระจำงในปัญหาด้านความกระตือรือร้นในการเรียน

วิธีดำเนินการ

1. ทบทวนติดตามผลเรื่องที่สนทนาในครั้งที่แล้ว
2. ให้นักเรียนระบายความรู้สึกออกมาอย่างเสรีในปัญหาด้านความกระตือรือร้นในการเรียน โดยผู้ให้คำปรึกษาใช้ขั้นตอนของการให้คำปรึกษา ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นเริ่มต้นการให้คำปรึกษา ผู้ให้คำปรึกษาสร้างสัมพันธภาพให้นักเรียนได้รับความอบอุ่น ไว้วางใจ ค้นเคยกับผู้ให้คำปรึกษาและพร้อมที่จะเล่าเรื่องราวของตนเอง

ขั้นที่ 2 ขั้นให้คำปรึกษา ผู้ให้คำปรึกษาให้นักเรียนสำรวจตนเอง และพูดถึงปัญหาของตนเองในด้านความกระตือรือร้นในการเรียนอย่างเปิดเผย โดยผู้ให้คำปรึกษาใช้เทคนิคต่าง ๆ ของการให้คำปรึกษา ได้แก่ การฟัง การเจียบ การตั้งคำถาม การสะท้อนความรู้สึก การให้กำลังใจ การยอมรับ การให้ความกระจำง การทวนซ้ำและการสรุปความ

ขั้นที่ 3 ขั้นยุติการให้คำปรึกษา ผู้ให้คำปรึกษาให้นักเรียนได้เรียนรู้แนวทางในการแก้ปัญหาด้านความกระตือรือร้นในการเรียน โดยสามารถสรุปประเด็นสำคัญของปัญหาและหาวิธีการแก้ปัญหาที่เหมาะสมกับตนเอง และผู้ให้คำปรึกษาสรุปเพิ่มเติม
3. นัดหมายครั้งต่อไป

อุปกรณ์

1. เครื่องบันทึกเสียง
2. เทปบันทึกเสียง

การประเมินผล

สังเกตการให้ความร่วมมือของนักเรียนและความกระตือรือร้นต่อการให้คำปรึกษา

ครั้งที่ 6

เรื่อง การวางแผนในการเรียน

เวลา 50 นาที

วัตถุประสงค์

1. เพื่อเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ระบายความรู้สึกของตนในปัญหาด้านการวางแผนในการเรียน
2. เพื่อให้นักเรียนเกิดความกระจำในปัญหาด้านการวางแผนในการเรียน

วิธีดำเนินการ

1. ทบทวนติดตามผลเรื่องที่สนทนาในครั้งที่แล้ว
2. ให้นักเรียนระบายความรู้สึกออกมาอย่างเสรีในปัญหาด้านการวางแผนในการเรียน โดยผู้ให้คำปรึกษาใช้ขั้นตอนของการให้คำปรึกษา ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นเริ่มต้นการให้คำปรึกษา ผู้ให้คำปรึกษาสร้างสัมพันธภาพให้นักเรียนได้รับความอบอุ่น ไว้วางใจ ค้นเคยกับผู้ให้คำปรึกษาและพร้อมที่จะเล่าเรื่องราวของตนเอง

ขั้นที่ 2 ขั้นให้คำปรึกษา ผู้ให้คำปรึกษาให้นักเรียนสำรวจตนเอง และพูดถึงปัญหาของตนในด้านการวางแผนในการเรียนอย่างเปิดเผย โดยผู้ให้คำปรึกษาใช้เทคนิคต่าง ๆ ของการให้คำปรึกษา ได้แก่ การฟัง การเงี่ยบ การตั้งคำถาม การสะท้อนความรู้สึก การให้กำลังใจ การยอมรับ การให้ความกระจำ การทวนซ้ำและการสรุปความ

ขั้นที่ 3 ขั้นยุติการให้คำปรึกษา ผู้ให้คำปรึกษาให้นักเรียนได้เรียนรู้แนวทางในการแก้ปัญหาด้านการวางแผนในการเรียน โดยสรุปประเด็นสำคัญของปัญหาและหาวิธีการแก้ปัญหาที่เหมาะสม และผู้ให้คำปรึกษาสรุปเพิ่มเติม
3. นัดหมายครั้งต่อไป

อุปกรณ์

1. เครื่องบันทึกเสียง
2. เทปบันทึกเสียง

การประเมินผล

สังเกตการให้ความร่วมมือของนักเรียนและความกระตือรือร้นต่อการให้คำปรึกษา

ครั้งที่ 7

ยุติการให้คำปรึกษาและปัจฉิมนิเทศ

เวลา 50 นาที

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนสรุปผลการเรียนรู้จากการเข้าร่วมโปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล เพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน
2. เพื่อให้นักเรียนสรุปแนวทางพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนที่ได้จากการเข้ารับการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล
3. เพื่อยุติการให้คำปรึกษา

วิธีดำเนินการ

1. ผู้ให้คำปรึกษาให้นักเรียนสรุปและทบทวนเกี่ยวกับลักษณะแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนทั้งหมด แล้วผู้ให้คำปรึกษาสรุปเพิ่มเติม
2. ให้นักเรียนกล่าวถึงผลที่ได้รับจากการให้คำปรึกษา และแนวทางที่จะนำประสบการณ์ต่าง ๆ ไปพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนของตนเองได้อย่างเหมาะสม
3. ผู้ให้คำปรึกษาสรุปเรื่องที่สนทนาอีกครั้ง
4. ผู้ให้คำปรึกษากล่าวปิดการให้คำปรึกษา

อุปกรณ์

1. เครื่องบันทึกเสียง
2. เทปบันทึกเสียง

การประเมินผล

สังเกตการให้ความร่วมมือของนักเรียนและความกระตือรือร้นต่อการให้คำปรึกษา

สรุปการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล

ครั้งที่ 1

วัน เวลา วันพฤหัสบดีที่ 28 กรกฎาคม 2537 เวลา 15.15 - 16.05 น.

สถานที่ ห้องศิลปศึกษา

ผู้รับคำปรึกษา นางสาวเอ อนงค์ (นามสมมติ)

ผู้ให้คำปรึกษา นางสาวกุลดา รัตนารักษ์

จุดมุ่งหมาย

1. เพื่อให้เกิดความรู้สึกเป็นกันเอง อบอุ่น และปลอดภัย
2. เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาทราบถึงจุดมุ่งหมาย กฎระเบียบ ข้อผูกพัน บทบาทและหน้าที่
ของผู้รับคำปรึกษาและผู้ให้คำปรึกษา
3. เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้รับคำปรึกษาระบายความรู้สึกเกี่ยวกับปัญหาการเรียนของตนเอง

วิธีการ

1. ผู้ให้คำปรึกษาแนะนำตนเอง และให้ผู้รับคำปรึกษาแนะนำตนเอง
2. ผู้ให้คำปรึกษาชี้แจงวัตถุประสงค์ กฎระเบียบ ข้อผูกพัน บทบาทและหน้าที่ของ
ผู้รับคำปรึกษาและผู้ให้คำปรึกษา
3. เปิดโอกาสให้ผู้รับคำปรึกษาระบายความรู้สึกเกี่ยวกับปัญหาการเรียนของตนเอง

สรุปผล

ผู้รับคำปรึกษามีหน้าตาไม่ยิ้มแย้ม เคร่งเครียด และเล่าถึงสภาพปัญหาการเรียนของ
ผู้รับคำปรึกษาพอสรุปได้ว่า

1. เกิดจากตัวอาจารย์ผู้สอน เช่น อาจารย์สอนไม่เข้าใจ พูดเร็ว ดุ บ่น และมักยก
ตัวอย่างบุคคลที่มีความสามารถ มีชื่อเสียงทำให้รู้สึกท้อแท้

2. เกิดจากตัวผู้รับคำปรึกษาเอง เช่น ไม่กล้าซักถาม เรียนไม่เข้าใจ ขณะเรียน
มักง่วงนอน ไม่ตั้งใจเรียน เมื่ออยู่ที่บ้านจะใช้เวลาว่างดูโทรทัศน์ ฟังเพลง อ่านการ์ตูน อ่านหนังสือ
ดาราและไปบ้านเพื่อน นอกจากนี้ผู้รับคำปรึกษายังมีสุขภาพไม่แข็งแรง ได้แก่ ปวดศีรษะบ่อยครั้ง
เป็นหวัดทุกสัปดาห์ และปวดท้องบ่อยครั้ง

ครั้งที่ 2

วัน เวลา วันพฤหัสบดีที่ 4 สิงหาคม 2537 เวลา 15.15 - 16.05 น.

สถานที่ ห้องศิลปศึกษา

ผู้รับคำปรึกษา นางสาวเอ อนงค์

ผู้ให้คำปรึกษา นางสาวกุลดา รัตนารักษ์

จุดมุ่งหมาย

1. เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษากลับเปิดเผยความรู้สึกและความคับข้องใจอย่างแท้จริง เกี่ยวกับปัญหาด้านความทะเยอทะยานในการเรียน
2. เพื่อให้เกิดความเข้าใจและยอมรับตนเอง

วิธีการ

1. ผู้ให้คำปรึกษาให้ความเป็นกันเอง เป็นผู้ฟังที่ดี ยอมรับ และเข้าใจผู้รับคำปรึกษา และคอยให้กำลังใจแก่ผู้รับคำปรึกษาเป็นระยะ
2. ผู้ให้คำปรึกษาถามความรู้สึกของผู้รับคำปรึกษาในปัญหาด้านความทะเยอทะยานในการเรียน พร้อมทั้งช่วยค้นหาแนวทางที่จะแก้ไข

สรุปผล

ผู้รับคำปรึกษาเริ่มคุ้นเคยมากขึ้นโดยมีหน้าตาแจ่มใสขึ้น เล่าถึงปัญหาของตนในด้านความทะเยอทะยานในการเรียนที่ผู้รับคำปรึกษาไม่ตั้งใจเรียนในวิชาที่เรียนไม่เข้าใจ จะไม่ทำการบ้านลอกการบ้านจากเพื่อน ไม่มีเวลาทบทวนตำรา และค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติม ซึ่งผู้รับคำปรึกษาต้องการแก้ไข จึงให้ความร่วมมือกับผู้ให้คำปรึกษาหาแนวทางที่จะแก้ไข และผู้รับคำปรึกษารับว่าจะนำไปปฏิบัติ

ครั้งที่ 3

วัน เวลา วันพฤหัสบดีที่ 11 สิงหาคม 2537 เวลา 15.15 - 16.05 น.

สถานที่ ห้องศิลปศึกษา

ผู้รับคำปรึกษา นางสาวเอ อนงค์

ผู้ให้คำปรึกษา นางสาวกุลดา รัตนารักษ์

จุดมุ่งหมาย

เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษามีความทะเยอทะยานในการเรียน

วิธีการ

1. ผู้ให้คำปรึกษาถามถึงผลที่ได้จากการนำไปปฏิบัติในครั้งที่ 2 ถ้าได้ผลดีก็ทำให้เกิดการเข้าใจตนเองและยอมรับตนเอง ถ้ายังไม่ได้ผลดีก็พยายามหาแนวทางใหม่
2. ผู้ให้คำปรึกษาถามถึงเรื่อง que ผู้รับคำปรึกษาปฏิบัติได้สำเร็จแล้วมีความรู้สึกอย่างไร ถ้าเรื่องใดที่ปฏิบัติแล้วไม่สำเร็จรู้สาเหตุหรือไม่ และหาทางแก้ไขหรือไม่

สรุปผล

ผู้รับคำปรึกษามีหน้าตาแจ่มใสขึ้น เริ่มเข้าใจตนเองและยอมรับตนเอง ทำให้ตั้งใจเรียนดีขึ้น พยายามทำการบ้านด้วยตนเอง อ่านตำราบททวน และรู้จักการค้นคว้าขึ้น ซึ่งนำไปสู่ความทะเยอทะยานในการเรียน ในเมื่อบางเรื่องทำไปแล้วไม่สำเร็จมีอุปสรรคอยู่บ้างจึงร่วมกันหาแนวทางเพื่อให้ประสบความสำเร็จมากขึ้น ซึ่งผู้รับคำปรึกษาจะนำไปปฏิบัติต่อไป

ครั้งที่ 4

วัน เวลา วันพฤหัสบดีที่ 18 สิงหาคม 2537 เวลา 15.15 - 16.05 น.
 สถานที่ ห้องศิลปศึกษา
 ผู้รับคำปรึกษา นางสาวเอ อนงค์
 ผู้ให้คำปรึกษา นางสาวกุลดา รัตนารักษ์

จุดมุ่งหมาย

1. เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษากลับมาเปิดเผยความรู้สึก และความคับข้องใจอย่างแท้จริงเกี่ยวกับปัญหาด้านความกระตือรือร้นในการเรียน
2. เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาเกิดความเข้าใจในตนเอง

วิธีการ

1. ผู้ให้คำปรึกษาให้ความเป็นกันเอง เป็นผู้ฟังที่ดี ยอมรับและเข้าใจผู้รับคำปรึกษา และคอยให้กำลังใจแก่ผู้รับคำปรึกษาเป็นระยะ
2. ผู้ให้คำปรึกษาถามความรู้สึกของผู้รับคำปรึกษาในปัญหาด้านความกระตือรือร้นในการเรียน พร้อมทั้งช่วยกันหาแนวทางที่จะแก้ไข

สรุปผล

ผู้รับคำปรึกษามีหน้าตาไม่แจ่มใส เคร่งเครียด เล่าถึงปัญหาเกี่ยวกับสุขภาพ และปัญหาสภาพทางครอบครัว ทำให้คิดมากจึงเรียนไม่รู้เรื่อง รู้สึกเบื่ออาจารย์ ไม่กล้าซักถาม และมักทำรายงานส่งไม่ทัน ผู้รับคำปรึกษาต้องการแก้ไขตนเองจึงให้ความร่วมมือกับผู้ให้คำปรึกษาหาแนวทางที่จะแก้ไข และผู้รับคำปรึกษารับว่าจะนำไปปฏิบัติ

ครั้งที่ 5

วัน เวลา วันพฤหัสบดีที่ 25 สิงหาคม 2537 เวลา 15.15 - 16.05 น.
 สถานที่ ห้องศิลปศึกษา
 ผู้รับคำปรึกษา นางสาวเอ อนงค์
 ผู้ให้คำปรึกษา นางสาวกุลดา รัตนารักษ์

จุดมุ่งหมาย

เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษามีความกระตือรือร้นในการเรียน

วิธีการ

1. ผู้ให้คำปรึกษาถามถึงผลที่ได้จากการนำไปปฏิบัติในครั้งที่แล้ว เมื่อได้ผลดีก็ทำให้เกิดการเข้าใจตนเองและยอมรับตนเอง ถ้ายังไม่ได้ผลดีก็พยายามหาแนวทางใหม่
2. ผู้ให้คำปรึกษาถามถึงเรื่อง que ผู้รับคำปรึกษาปฏิบัติได้สำเร็จแล้ว มีความรู้สึกอย่างไร ถ้าเรื่องใดทำแล้วไม่สำเร็จรู้สาเหตุหรือไม่และหาแนวทางแก้ไขหรือไม่

สรุปผล

ผู้รับคำปรึกษามีหน้าตาแจ่มใส อารมณ์ดี เล่าว่ามีสุขภาพดีขึ้น ได้ค้นพบตนเองและเข้าใจตนเองแล้ว ขณะนี้เอาใจใส่ด้านการเรียน มีการเตรียมตัวก่อนเรียน กล้าถามอาจารย์เมื่อสงสัยจะตั้งใจทำงานที่อาจารย์มอบหมายอย่างจริงจังและทำงานให้เสร็จก่อนกำหนด ซึ่งทำให้มีความกระตือรือร้นในการเรียน แม้บางเรื่องจะมีอุปสรรคอยู่บ้างก็ร่วมกันหาแนวทางแก้ไข ซึ่งผู้รับคำปรึกษาจะนำไปปฏิบัติต่อไป

ครั้งที่ 6

วัน เวลา วันพฤหัสบดีที่ 1 กันยายน 2537 เวลา 15.15 - 16.05 น.

สถานที่ ห้องศิลปศึกษา

ผู้รับคำปรึกษา นางสาวเอ อนงค์

ผู้ให้คำปรึกษา นางสาวกุลดา รัตนารักษ์

จุดมุ่งหมาย

1. เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษากลับมาเปิดเผยความรู้สึกอย่างแท้จริงเกี่ยวกับปัญหาด้านการวางแผนในการเรียน
2. เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาเกิดความเข้าใจในตนเองและรู้จักวางแผนในการเรียน

วิธีการ

ผู้ให้คำปรึกษาถามถึงความรู้สึกของผู้รับคำปรึกษา ในปัญหาด้านการวางแผนในการเรียน พร้อมทั้งช่วยกันหาแนวทางแก้ไข

สรุปผล

ผู้รับคำปรึกษามีหน้าตาขี้มึนแหม่ม แหม่มใส อารมณ์ดี เล่าว่าได้พยายามแก้ไขในสิ่งที่ เป็นอุปสรรคต่อการเรียนได้แล้ว มีความเข้าใจในสิ่งที่เรียนดีขึ้น และยอมรับว่ามีปัญหาด้านการวางแผนในการเรียนจะอ่านหนังสือตอนใกล้สอบ ไม่มีกระเป๋ใส่หนังสือไปโรงเรียน จึงเตรียมอุปกรณ์การเรียนไปไม่ครบ มีการวางแผนเป้าหมายในอนาคตแต่กลัวจะไม่สำเร็จ

ผู้รับคำปรึกษาและผู้ให้คำปรึกษาช่วยกันหาแนวทางในการวางแผนการเรียน ซึ่งผู้รับคำปรึกษาสนใจมากและรับจะนำไปปฏิบัติ

ครั้งที่ 7

วัน เวลา วันพฤหัสบดีที่ 8 กันยายน 2537 เวลา 15.15 - 16.05 น.
 สถานที่ ห้องศิลปศึกษา
 ผู้รับคำปรึกษา นางสาวเอ อนงค์
 ผู้ให้คำปรึกษา นางสาวกุลดา รัตนารักษ์

จุดมุ่งหมาย

1. เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาสามารถพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนให้สูงขึ้นได้
2. เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาเกิดความรู้สึกรู้สึกที่ต้องพัฒนาตนในด้านการเรียน

วิธีการ

1. ผู้ให้คำปรึกษาถามถึงความรู้สึกของผู้รับคำปรึกษาที่ได้ฝึกปฏิบัติ เพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน
2. ผู้ให้คำปรึกษาถามถึงความรู้สึกของผู้รับคำปรึกษา เมื่อสามารถปฏิบัติด้านการเรียนได้
3. ผู้ให้คำปรึกษาถามถึงความรู้สึกก่อนและหลังการให้คำปรึกษารายบุคคล

สรุปผล

ผู้รับคำปรึกษามีหน้าตาขี้มึนแหม่ม แหม่มใส อารมณ์ดี สามารถเข้าใจตนเอง รู้จักตนเองในปัญหาด้านการเรียน และเกิดความรู้สึกว่ามีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนเพิ่มขึ้นกว่าก่อนที่จะมาเข้ารับคำปรึกษา และบอกว่าการที่ได้มานั่งคุยกับผู้ให้คำปรึกษาเป็นการส่วนตัว ได้รับความอบอุ่นปลอดภัย และไว้วางใจผู้ให้คำปรึกษา ทำให้กล้าพูด กล้าระบายความรู้สึกในสิ่งที่คับข้องใจ จนขณะนี้มีความสุขมากขึ้นจึงส่งผลให้มีกำลังใจในการเรียนด้วย

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ นางสาวกุลดา รัตนารักษ์

เกิดวันที่ 25 เดือน มีนาคม พุทธศักราช 2496

สถานที่อยู่ปัจจุบัน 74/128 หมู่บ้านบางปะกงวิลลา ตำบลหน้าเมือง
อำเภอเมืองฉะเชิงเทรา จังหวัดฉะเชิงเทรา

ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน อาจารย์ 2 ระดับ 6 โรงเรียนดัดดรุณี
จังหวัดฉะเชิงเทรา

สถานที่ทำงานปัจจุบัน โรงเรียนดัดดรุณี จังหวัดฉะเชิงเทรา

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2525

กศ.บ. (สุขศึกษา) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พลศึกษา

พ.ศ. 2537

กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร

การเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและรายบุคคลที่มีต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
ในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ โรงเรียนดัดดรุณี
จังหวัดละหานทราย

บทคัดย่อ
ของ
กุลดา รัตนารักษ์

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกจิตวิทยาการแนะแนว
พฤษภาคม 2537

การวิจัยครั้งนี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและเป็นรายบุคคลที่มีต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนดัดดรุณี จังหวัดฉะเชิงเทรา ปีการศึกษา 2537 ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 25 ลงมา และมีเชาวน์ปัญญาอยู่ในระดับปานกลาง จำนวน 14 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 2 กลุ่ม กลุ่มละ 7 คน กลุ่มทดลองที่ 1 ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม และกลุ่มทดลองที่ 2 ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล เครื่องมือที่ใช้คือ แบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูล คือ การทดสอบของวิลคอกซัน และแมน-วิตนีย์

ผลการวิจัย ปรากฏดังนี้

1. นักเรียนมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนสูงขึ้นหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. นักเรียนมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนสูงขึ้นหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและรายบุคคลมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

A COMPARISON OF THE EFFECTS OF GROUP AND INDIVIDUAL COUNSELING ON
ACHIEVEMENT MOTIVATION IN LEARNING OF MATHAYOM SUKSA V STUDENTS
OF DATDARUNI SCHOOL IN CHANGWAT CHACHOENGSAO

AN ABSTRACT

BY

KULADA RATANARAK

Presented in partial fulfillment of the requirements for the Master
of Education degree in Guidance and Counseling Psychology
at Srinakharinwirot University

NOVEMBER 1994

The purpose of this research was to compare the effects of group counseling and individual counseling on achievement motivation in learning of mathayom suksa V students of Datdaruni School in Changwat Chachoengsao in the academic year 1994. The subjects of fourteen students were randomly selected from the students who had average intelligence and achievement motivation in learning scores lower than percentile rank of 25. Then the subjects were randomly divided into and the experimental group I and experimental group II, each group was consisted of 7 students. The experimental group I was exposed to group counseling and experimental group II was exposed to individual counseling. The instrument was achievement motivation questionnaire. The data were analyzed by the Wilcoxon Matched Pairs Signed - ranks Test and the Mann - Whitney U Test.

The results were as follows :

1. The achievement motivation of the experimental group I were significantly increased after group counseling was exposed at .05 level.
2. The achievement motivation of the experimental group II were significantly increased after individual counseling was exposed at .05 level.
3. There was significantly difference of the achievement motivation between students that were exposed to group counseling and those that were exposed to individual counseling at .05 level.